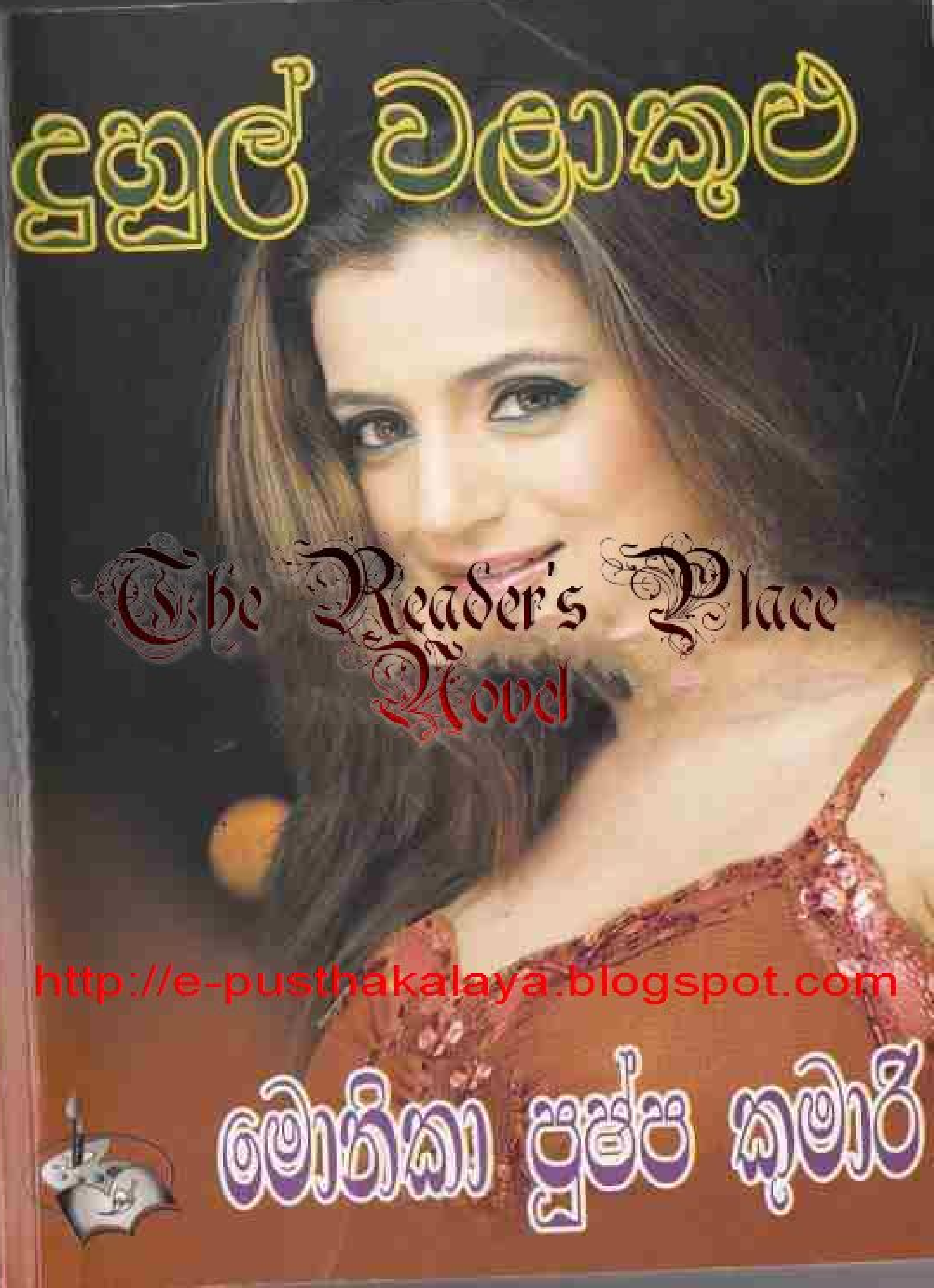
දුහුල් වලාකුළු
The Reader's Place
Novel
http://e-pusthakalaya.blogspot.com
මොනිකා පුෂ්ප කුමාරි

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

උත්තරීතර ප්‍රේම පූජාවක්ම වේවා !

උපතින් අවුරුදු ගණනක් වයසට ගියත් ගතිගුණ, පරිසරය, චර්යා රටා, බුද්ධි මට්ටම වෙනස් වුණත් මනුෂ්‍ය වර්ගයා උපතේ සිට මරණය තෙක්ම ආදරයට ආශා කරති. ප්‍රිය වෙති. මෙය සෑම ජාතියකට, ආගමකට පොදු ධර්මතාවයකි. එසේම, මනස විරේක කරන්නටත් ආදරය විඳින්නට විසියෝ අප අතර බහුලය. මේ පොත හුදෙක් ඒ මිනිසුන් උදෙසාය. තරගකාරී සමාජ රටාවේ හිරවී, දුක්, කඳුළු, සෝ සුසුම් අතර මිරිකී දහදුක් විඳින මිනිසුන්ට ප්‍රේමය නම් රමණීය අත්දැකීම වහාවක් විඳින්නට මේ පොත උපකාරයක් වේවා !

මොනිකා පුෂ්ප කුමරි
වර්ණ ග්‍රැෆික් සහ ප්‍රකාශන
නො. 336/4
යටවත්ත පාර
කියගම
0771-965436

01

ඇස් ඉවුරු වෙව්ලුම් කෑවේය. නමුදු මම නොහඬාම උන්නෙමි. හඬා දොඩා නිමා නොවන දුක - හිත් කුහරයේ විඳුම් දුන්නේය. අප්පච්චි - මිහිපිට මට මගේය කියන්නට උන් එකම ප්‍රාණියා - මා හැරපියා යන්නට පෙර්ව උන්නේය.

"ගිහින් එන්නං දෝණි"

අප්පච්චි ඉකිය හිතේ හංගා කීවේය.

"මං තනිවෙයි අප්පච්චි"

"මං දෝණිට කතා කරන්නං"

"හැමදාම ළඟ ඉන්නවා වගේ බැරිවෙයි."

"හැමදාම කතා කරන්න බැරි උනත් හැමදාම දෝණි මගෙ හිතේ ඉන්නවා."

අප්පච්චි [illegible] මගේ හිසකෙ උඩුවට පිරිමැද්දේය. ඒ අත්ඇඟිල්ලේ වූ [illegible] මංගල මුද්දව සිරුවට මගේ හිසකෙස් අතර දිලේය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

අම්මාට අප එපාවී තිබිණි. අම්මා අප අතැර දා ගියාය. නොදුටිව්වියකගේ බර තම කරපිටට දමා ගිය ගැහැණියට පවා වෙරසින් බැඳ නොගත් මගේ අප්පච්චි - ඇ දුමූ මංගල මුදුවට පවා තවම පෙම් කළේය.

"අම්මා අපට මෙහෙම කළේ ඇයි අප්පච්චි"

හැමදාම හිතට කොටුව වද්දූන් - කිසිදා අප්පච්චි කෙරෙන් නෑසූ පැනය මගේ මුවින් ගිලිහිණි.

ෂේ තිගැස්සිණ. ඇස් බොරපාට විණ. තැනින් තැන හිසකේ සුදු පැහැ වූ හිස බිමට බරවිණ. බලා හිටියදී බර කඳුළු ගුලියක් ඒ ඇසින් මිදී වැටිණ.

"අප්පච්චි"

මම අප්පච්චිගේ අත තරව අල්ලා ගතිමි.

"අපිට අපි ඉතිරි උන එක මදිද පුතේ"

ඇත්තය. මෙතෙක් කලක් දගදූක විද අප්පච්චි ගැහැණු දරුවකු තනියම උස් මහත් කොට ඇත්තේය. හිරින් පලාගිය ප්‍රේමය ගැන තැවි තැවි නොඉඳ ඔහු මා හදාගන්නට කොයිතරම් දහිරියක් ගන්නට ඇත්ද?

"වික්‍රමබාහුලා හොඳ මිනිස්සු. දෝණිව හොඳට බලාගනී. චානුකත් තරක දරුවෙක් නෙමේ. මං ඉක්මණටම චානුකව ලංකාවට පිටත් කරන්නං. මට විශ්වාසයි චානුකා ඔබ අපේ වගේ බලා ගනීවි."

අප්පච්චි ලොකු කතාවක් විකකින් කීවේය. වික්‍රමබාහු අප්පච්චිගේ ව්‍යාපාර සහායකයා හෝ ඔහුගේ පිටරට උන් එකම පුතා චානක වික්‍රමබාහු ගැන මා දන්නේ අල්පයකි. ඉන් වඩාත් මගේ හිතට වද දුන්නේ චානුක වික්‍රමබාහු මගේ අයිතිකරුවා වන්නට යන පුවතය.

"මට බයයි අප්පච්චි"

"ඇයි බය ?"

"මේ පුරුදු නැති මිනිස්සු අතරේ මට සැනසීමෙන් ඇහැ පියවෙයිද?"

"දෝණිට මිනිස්සු පුරුදු නොවුණෙ මගේ වරදින්. දෝණි හැදුනෙ මං එක්ක. ඒත් දෝණි මං නැතිදාක දෝණිව බලාගන්න කවුරුහරි ඉන්න ඕන. ඔයාටම කියලා පිරිමියෙක් ඉන්න ඕන. චානුක තරක කොල්ලෙක් නෙමේ. මං කැනඩා ගියගමන් චානුකව එහේ වැඩවලින් නිදහස් කරලා ලංකාවට එවනවා."

"ධනේ.. ප්ලයිට් එකට වේලාව හරියාගෙන එනව මස්සිනා.."

වික්‍රම අන්කල් පැමිණ තාත්තාගේ පිටට තට්ටුවක් දැම්මේය.

"දූ ගැන බයවෙන්නෙපා. දැන් ඉතින් අපි ඉන්නවනේ."

කෝසලා වික්‍රමබාහු පැමිණ මාතින් අල්ලා ගත්තාය. ඈ වත ගැල්වූ නුපුරුදු විලවුනයක සුවඳක් මා වටා කරකැවිණ.

"ගිහින් එන්නං දෝණි."

අප්පච්චි කීපවාරයක් එහෙම කීවේය.

"තෙරුවන් සරණයි අප්පච්චි."

The Reader's Place

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

හඬා නොදොඩා සමුදෙන්නට හිතට වූ පොරොන්දු අමතකව ගියේය. තෙත් වුණු ඇස් මිරිකාහළ දුකඳුළ දිවගට ලුණු රසක් ගෙනාවේය.

"අප්පච්චිට කවදාවත් මාව අමතක වෙන්නෙපා."

මම හිතින් පැතිමි.

අප්පච්චි ගුවන්තොටුපලට ඇරලවන්නට වික්‍රමබාහු අන්කල් පිටව ගොස් පැයක් හෝ දෙකක් ගෙවෙන්නට ඇත. සිරි සෙවණේ උස් වටකුරු කොරිඩෝවට වී මම මල් ලියකම් කළ ආරුක්කු දෙස බලා උනිමි.

"හූ"

කෝසලා වික්‍රමබාහු විත් මගේ උරිස්සට අත තැබුවාය.

"පාළුද"

මම "ඔව්" යි කියන්නට හිස සෙලවීමි.

"අද ඉඳලා දූගෙ ගෙදර මේක. දැන් ඉතින් ටික ටික මෙහාට පුරුදු වෙන්න ඕන"

ඈ කීවේ මගේ හිත හදන්නය. ජීවිතය අපව රැගෙන යන්නේ අප හිතෙන්වත් නොහිතනා මංසන්ධිවලටය. අම්මා අප දමා ගියේත් - අප්පච්චි මා තනිකොට ගියේත් - මා වික්‍රමබාහුලාගේ ගෙදරට අයිතිවූයේත් ඒ හින්දාය.

ඉන්පසුව ගෙවිගිය සතිය පුරාම වික්‍රමබාහු යුවළම වෙහෙසුනේ මට සුදුසු පාසලක් සොයන්නටය. අන්තිමේදී ගමන් පහසුවත් - තනිව පාසල් බස්රියේ යාමේ හැකියාවත් හින්දා උසස් පෙළ හදාරන්නට මා ගම්පහ හෝලික්‍රොස් එකට ඇතුලත් කෙරිණි.

"ඒ යුනිෆෝම් එක දුවට හරි හැඩයි." කෝසලා ඇන්ටි කීවේ ඇත්තය. අත්දිගට දැමූ කොට රැළි සායැති ගවුම හැඳ අඩියක් විතර දිග කොන්ඩා කරල් දෙකට රතු රිබන් ගැට ගසා හැඩවූ පසු මටත් එහෙම හිතිණි. ඉතින් මා දකින අනික් අයටත් එහෙම හිතෙන්නට ඇතැයි මට හිතුණේ වික්‍රම අන්කල් හා විද්‍යාලයට ඇතුලත් වෙනතුරාත් ඉන් පසුවත් හැම ඇහැක්ම මා ළඟ රැඳුන හින්දාය.

ආගන්තුක බාලිකා මට හෝලික්‍රොස් එකට වඩා අමුතු අත්දැකීමක් වූයේ පාසල් බස්රියේ හවසට ගෙදර යාමය.

"අළුතින් නේද"

බස් නැවතුමේදී මට ළංවූ බාලිකාවක ඇසුවාය.

"ඔව්"

ගොළුව ඉන්නවාට වඩා කා සමග හෝ මිතුරු වන්නට ලැබීම ගැන මම සතුටු වීමි.

"මං චලනි. ඔයා පෙහන්සා නේද"

ඈ ඊළඟට ඇසුවාය. මගේ නෙත් පුදුමයෙන් විසල්විණ.

"මං බලාගෙන පන්තියෙ ළමයි ඔයාව රැග් කරනවා. ඒකයි මම දන්නෙ. මාත් ඔයාගෙම ක්ලාස් එකේ."

පාසල් බස්රිය පැමිණෙන තුරු - ඒ ගෙවුණ විනාඩි ගණනට චලනි මා හා නොයෙක් දේ කතා කළාය.

"ගම්පහ තුඹුල් කොටුව ළඟින් බස් එක පිරිලා මෙතන්ට එන්නේ. අපිට ඉතින් ෆුට් බෝඩ් තමයි."

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"කුකුල් කොටුව..?"

මම පුදුමව බැලීමි.

"සොරි.. අපේ කෙල්ලො මහානාමෙට කියන්නෙ එහෙම තමයි. අපි විතරක් නෙමේ යෝනම් එකේ කෙල්ලොත් එහෙම කියනවා.."

රතුපාට පරණ කාලේ ලංගම බසය නැවතුමට ආවේ ඇත්තටම පිරිලාය. මාත්, චලනිත් සෙසු බාලිකාවන් හා රියට ගොඩවූයේ තදබදවීය.

"හයියෙන් අල්ලගන්න. මේක බ්‍රේක් කරනකොට නැත්තං මහපාරෙ තමයි."

පාපුවරුවේ පඩියක් උඩට ගොඩවී උන් චලනි කීවේ පිටුපස පඩියේ උන් මටය. ඈ කීවා හරිය.

"බ්‍රාස්.."

මිරිස්වත්ත හන්දියේදී රිය තිරිංග තද කළේය. අමාරුවෙන් අල්ලාගෙන උන් මගේ අත්ල ගිලිහිණි.

"අනේ.."

මට කෑගැසිණ. මා පාපුවරුවෙන් වැටෙන්නට ගියේත් - සවිමත් අතකින් ඉගවටා සුරක්ෂිතව මා අල්ලා ගත්තේත් එකම මොහොතකය.

"පරිස්සමින් උඩට ගොඩවෙන්න."

පිරිමි කටහඩක් කණ ළඟින්ම ඇසිණ. හිස හරවා බලන්නට තරම් මා ඉස්පාසුවක් ලද්දේ බසය තුළට ගොඩවී අනතුරුදීය.

"දැන් බයවෙන්නෙපා."

මම ඇස් හරවා බැලීමි. ඒ කරුණාවන්ත - ගාම්භීර කටහඬේ හිමිකරුවා මහානාමේ නිලඇඳුම හැඳ මා අද්දර හිටගෙන උන්නේය. අර සවිමත් අත තවමත් මගේ ඉගවටා යැවුනා ගමන්ය.

"තැන්ක් යූ"

මම මිමිණීමි.

ඉගවටා යැවුණ අත ගිලිහිණ. එහෙත් ඒ ඇස් - පෙර කිසිතැනක මා දැක නැති තරම් උපශාන්ත වූ ඒ ඇස් මා වශීකොටගෙන උන්නේය. තාපස ඇස් කෙරේ වූ කාන්දම් බලය මසින් ඇතිකල කම්පනය බසයෙන් බසිනතුරාත් සිත තුළ පෙරලි කළේය.

The Reader's Place Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

02

හිත ඇතුළේ අමුතු යමක් සිදුවෙමින් තිබිණ. පළමුව මට දැනුණේ පෙහන්සා මනුදිනි ධනවංශ නම් මා පිපෙමින් උන්වග පමණය. හැමදා උදේ හෝලික්‍රොස් යුනිෆෝමය හැඳ කණ්ණාඩියට එබෙද්දී මගේ රුව මට පුදුමයක් ගෙනාවේය. දිනෙන් දින මා ලස්සන වෙමින් උන්නේය.

"මේ දවස්වල මහානාමෙ අළුත්ම නිවුස් එක දන්නවද..?"

බස් නැවතුමේදී වලනි ඇසුවාය.

"නෑ.."

"ඔයා.... ඔයා තමා මහානාමෙ අළුත්ම නිවුස් එක." මම පුදුමව හැරී බැලීමි.

"කොහොමද දන්නේ..?"

"ඔය අළුත් ආරංචි අපටත් එනව හලෝ."

"අගේ තොකර කියන්න වලේ... ඇයි ඔයා එහෙම කිව්වේ..?"

"අර අපේ ක්ලාස් එකේ කොල්ලෝ මොකද ඔයාට..?

"ඔව්.. අර ඔයාව රැග් කරන්න ආව කළු කෙට්ටු එක."

වලනි කියන ඔය යුවතිය මට මතකය. මා පාසලට ආ දෑසිට දවස ගානේ ම් මට වද කළාය. ඈ විටෙක මට ගී ගයන්නට කීවාය. විටෙක කතාවක් පවත්වන්නට කීවාය. විටෙක නටන්න හෝ හිනැහෙන්න අණ කළාය. ඔය කියන කොයිදේත් මම හැකි පමණ හොඳින් කළෙමි. එහෙත් සැනසුනේ ඈ නොවේ. ඇත්තටම ගංගි වින්දනා නම් වූ ඇය මට වදයක් වූ විට මා බේරාගත්තේ වලනිය.

"ගංගිනේ..." මම කීවෙමි.

"ආන්න ඒ - ංගි තමයි"

"ඒ වලනි කතා කරන කැත"

"ඔයා තාම එයා ගැන දන්නෙ නැති හින්දා එහෙම කියන්නෙ. එයාගේ අයියා සංඛ. මහානාමෙ ලොකුම ඇගෙණ් එයා තමා. මිනිහා ඊයෙ ගංගිගෙන් අහලා කව්ද හලෝ අර තමුසෙලගෙ ඉස්කෝලෙට අළුතෙන් ආව චීස් කෑල්ල කියලා."

"ඉතින්"

"තව කිව්වලු මේ දවස්වල අපේ කොල්ලො කතා වෙන්නෙම ඒ ගැන කියලා."

වලනි කීවේ ඇත්ත වන්නට ඇත. මා යනෙන මග දිග හැම අතකම මහානාමයේ කොලු ඇස් විවරව තිබිණි. සමහරදාට බස් නැවතුමේදී මහානාමයේ කල්ලි දෙක තුනක්ම මා බසයකට ගොඩවෙනතුරු රැකගෙන උන්නෝය.

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"උඹ පෙහන්සා මිය සාගෙන් නැතත් සංඛයගෙන් තමා පරිස්සම් වෙන්න ඕනේ. හැම අවුරුද්දෙම අපේ ස්කූල් එකට අලුතින් ලස්සන ළමයෙක් ආවොත් ඉවරයි. මහානාමෙ උන් පිල් බෙදිලා ඒ කෙල්ල බෙදාගන්න ට්‍රයි කරනවා."

"මට හරි බයයි චලනි."

ගමේ බාලිකාවට ගිය මට පිරිමි ළමුන් ඇසුරු කොට කොහොමත් පුරුද්දක් වුණේ නැත. නෑකමටවත් සොයුරෙකු වෙන කිසිවෙකු මට ළඟින් සිටියේද නැත. මා ඇසුරු කළ - මා දන්නා - මගේ ලොවේ හිටි එකම පිරිමියා මගේ තාත්තාය. තාත්තා විශ්වාස කොට උන් මට ජීවිතේ පළමු වරට තාත්තා නැති විශ්වය කොයි වාගේ දැයි සිතිණි.

"බ්‍රාස්"

හුරු පුරුදු බස් රිය හෝලික්‍රොස් එක ඉදිරිපිට නතර විය. චලනි පළමුවත් දෙවනුව මමත් රියට ගොඩවීමු. බසයේ කෙළවර අසුන තනිකරම මහානාමයන්ගෙන් පිරී තිබිණි. මා ෆුට්බෝඩ් එකේ උඩම පඩියත් ගොඩවී බසයේ අසුනක් අල්ලා හිටගත්තා විතරය. තද "සූ" වක් අන්තිම අසුනින් ඇරඹී බසය පුරා ඉහිරිණි.

"ඔබ හරිම ලස්සනයි නංගියේ
මට අහන්නට හිතයි නම ඔබෙ
හිනැහෙන්නකෝ නගේ
ඔරවන්නෙපා අනේ
මම ඔබට ආදරෙයි නංගියේ"

අන්තිම සීට් එකෙන් ගීතයක් ඇරඹිණි. ඒ සුමුහ ගායනාවට බසයේ අසුන්වලට තට්ටු කරමින් තාලය ඇල්ලූ පිරිසද සිටියහ.

චලනි තව ටිකක් මට ළංවී කීවාය.

මම හිමිහිට ඇස්තටු උස්සා හැරී බැලිමි. ඇත්තය. ඒ ඇස් හැම එකම තිබුණේ මගේ මුහුණ මතය. සංඛ අර ගංගිගේ දඩබ්බර අයියා - මහානාමේ දඟකාරයා මය පිලේ මුල්තැන ගෙන උන්නේය.

"ඔබට තියෙන ආදරේ කියාගන්න බෑ
ඔබට තරම් මේ වගේ කාටවත්ම නෑ"

ඔහු මා බැලූ ඇසිල්ලේ තනිව ගැයුවේය. සීට් එකේ උන් පිරිවර සගයෝ උස් හඬින් සිනැහුණහ.

"මං උඹට කිව්වේ.."

ගංගි හෙමිහිට මගේ අත තොනිත්තා කීවාය. මම තෙතුපියා ගතිමි. මුළු ඇඟම ගැහෙමින් තිබිණ.

අප්පච්චි මා හැදුවේ ඇහැ වාගේ රැකගෙනය. පෙරදීත් මා පස්සේ ආ - මා ගැන උනන්දු වූ තරුණයන් වූ වග ඇත්තය. එහෙත් මේ තරමට කිසිවෙකු මා පස්සේ පන්නා නැත. මේ තරමට ළඟින් මා පිරිමි ළමුන්ගේ උපුළ විසිළු වලට ලක්වී ද නැත.

"සුදු නංගියෙ ඇස් වහගෙන ඉන්න එපා දුකට...
පියාඹන්න ඉඩතියෙනව අහසෙ ඕන තැනක.."

එකක් ඉවර වෙනකොට එකක් මහානාමයෝ සිංදු පටන් ගත්හ.

"ඔම්බා ආම සිට්වන කවි මඩුවක් වගේ."

චලනි තර්ජනේ සිනාසෙමින් උන්නාය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

හාමුදූ මා උන්නේත් සියෙනි. දූනෙනි. නෙත් නෙත්වී බොඳව ගියේය. මම නෙත නෙතින් වටපිට බැලීමි.

සිහින් සියවරක් මා හිගැස්සිණ. හිතේ ඇතුලාන්තයටම කතා කළ අර කාන්දම් ඇස් දෙකේ අයිතිකාරයා මා අල්ලාගෙ සිටි අසුනෙන්ම ජනේලය ළඟ හිඳගෙන උන්නේය. ඕහුට මෙහායින් ඔහුගේ සගයාත් උන්නේය. මේ පිරිමි නෙත් හතරම තිබුණේ මා වෙත ඇලවී ගෙනය. අර තාපස ඇස් අයිතිකාරයා මිතුරාට ළංවී රහසින් යමක් කීවේය. මා ළඟම උන් මිතුරා සැණින් නැගිට්ටේය.

"ඉඳගන්න."

ඔහු මට කීවේය.

මම වලනි දෙස බැලීමි. ඈ මට ඉඳගන්න යැයි හිසින් කීවාය. මම හිස්වූ ඉඩෙහි අර තාපස ඇස් දෙක ළඟින් වාඩිවීමි. සිතුරටම ඔහු නැගිට මට ඉඩ දෙන්නැයි මිතුරාට කියන්නට ඇත.

"ඉතින්.."

දන්නා අඳුරන කෙනෙකුට වාගේ ඔහු මට කීවේය. මම ඇස් හැරවීමි.

"කොහොමද"

ඔහු මගේ ඇස් වලින් ඇසුවේය. බාලිකා හිතක් අතරමං කරවන ආධිපත්‍යයක් - හයිකාරකමක් ඒ සිල්ගත් නෙත්වල හැංගී තිබිණි.

අර අන්තිම අසුනේ දඟ කාර [illegible] මගේම මේ [illegible] ඇස් දෙකස් මට ආගන්තුකය. මවුන් [illegible] මේ [illegible] හිඳ ඉන්නා පුද්ගලයා ගැනද මා කිසිත් [illegible] නැත. එහෙත් [illegible]

ගෙන වෙත මා ගැන උනන්දු වූ කිසිඳු කොල්ලෙකු කෙරේ නොවූ විශ්වාසයක් - මගේ කමක් ඔහු ගැන මගේ යටි හිතේ තිබිණ.

"අඩේ... රොෂාන්... ප්‍රෙග්නන්ට් ගෑනු කෙනෙකුටවත් සිට එක දෙන්නැති උඹ හෝලිකොප්ස් කැලි වලට සිට එක පරිහාංග කරනව නේද..?"

අන්තිම පේලියේ උන් එකෙකු කෑ ගැසුවේය.

"බොලා හැරෙන්නෙ මොනවටද කියලා අපි දන්නවා මල්ලි."

"කෙල්ලොන්ට මුට්ටි අල්ලලා ලකුණු දාගන්නෙපා මල්ලි.." තව එකෙකු සංඛට හඬුල් විය.

රොෂාන් මොනවද කියන්නට කට හැදුවේය.

"ඔව වෙන දවසකට ඉතුරු කර ගනින්."

ඔහු මිතුරා රොෂාන්ට කීවේය.

මේ හැමදේම මා හින්දාය. මගේ ඇස් අග එල්ලුණු කඳුළු පොකුරු මට වළක්වා ගන්නටම බැරිය.

"ඇයි මේ.."

ඇසුවේ කම්බුල් ඉරා කඩා වැටෙන කඳුළු වලට පුදුමවීය.

"ඇයි අඬන්නෙ..?"

අර පිරිමි හඬ මගේ මුහුණට තව ටිකක් ළංවී තිබිණි.

"කියයි.."

ඔහු [illegible] මට [illegible] කෙරේ වූ තරම් විශ්වාසයක් හිතේ [illegible] කොහොමද?

The Reader's Place Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මේ බලන්න - මේ මගේ ඇස් දිහා බලන්න."

මම මගේ මුහුණට එබුණු ඒ ඇස් දෙස හැරී බැලීමි. හෝලික්‍රොස් යුනිෆෝමය ඇඳි මගේ රුව ඒ ඇස් මත පිරී තිබිණි.

"දැන් ඔයාට බය හිතෙන එකක් නෑ."

නිබොරුය. මට බය හිතෙන්නේ නැත. හයියක් - ඒ හා සමග වින්දනීය සොඳුරු හැඟීමක් ඒ ඇස් වලින් මගේ ආත්මයට කාන්දු විය.

සෙසු මහානාමයන්ට වන නුරුපුරුදු දාන්ගලයවත් - මනමාලකමවත් නැති මේ තාපස ඇස් වලට මම හිතින් ලොබ වීමි. උස් විද්මයානුකූල සිරුර, ස්වභාවික කැරලි කෝණ්ඩය, ළා පාට දෙකොල ඔහුට හැඩකාර වග ඇත්තය. එහෙත් යටි හිත ආස කළේ පටු නළලට - විහිදුන කන්පෙති වලට හා මේ ඇස් වලටය.

"කුකුල් කොටුවෙ අනිත් එවුන්ට තියෙන විසයක් ඒ ළමයට නෑ."

වලනි මා වාගේම ඔහු ගැන හොඳින් හිතා බලා තිබිණ. කෙල්ලක තරම් කොල්ලෙකු කිසිදා සංවර විය යුතු නැත. ළඟන්නා සුළු විය යුතුද නැත. නමුත් ඔහු ළඟ වූ හැම විද්මයකම වූයේ කොළුකාර කමකි. ගාම්භීරකමත් - පිරිමිකමත් රැකගත් ඒ ශාන්ත ඇවතුම් පැවතුම් වලට ලොකු ඉඩක් මගේ හිතේ තිබිණ.

* * * * * *

"අද නම් නෑ වගේ නේද..?"

නුරුපුරුදු බසයේ ඔහු [illegible] මැදු [illegible] වලනි කීවාය.

"කවුද..?"

මම ඇතුළු හිත හංගාගන්නට උත්සාහ කළෙමි.

"මං දන්නෑ කියලද හිතන්නෙ.."

"මොනවද..?"

"මට හංගන්න එපා පෙහන්සා. මහානාමෙ අනික් කොල්ලො දක්කම ඔය ඇස් බයවෙන හැටි - එයාව දක්කම ඔය ඇස් දෙක හිනාවෙන හැටි මං හොඳට හොයල තියෙනවා."

හිතට බය පිරෙයි. මා ඒ තරම් වෙනස්ව ඇති වග - මගේ හිත පිළිගන්නට මැලිවන ඒ ඇත්ත දැන් පිටතටද පෙනෙනවා නොවේද? ඔහු නිසා - නම නමවත් නොදන්නා ඒ තාපස ඇස් නිසා වෙනස් වන්නට - වද වෙන්නට මට මේ තරම් අයිතියක් නැත. එහෙත් ඒ ඇස් සිහිපත් වෙන වාරයක් පාසා හිතට දැනෙන්නේ සුන්දර සතුටක් නොවේද?

"ඉ... මොනාද ඔය හැටි කල්පනා කරන්නේ" සිරි සෙවනේ දැවැන්ත කුළුණකට බරදී පාර බලා උන් මා උන්නේ කල්පනාවක ගිලීය. හෝසලා ඇන්ටි පිටුපසින් විත් මගේ උරහිසට අතක් බර කළාය. අවුහුලෙන් කිවයුතු නොවේ. පොත අතේ තිබුණත් හිත හිඳුණේ වෙනකකය.

"ඔහොම කල්පනා කරන්න ගියොත් දූට පොතපතේ වැඩක්වත් හරියට කරගන්න බැරිවෙයි."

"නෑ ඇන්ටි මට ටිකක් පාළු දැනුණා."

"[illegible] මහානාමෙ පුතා රට ගිය දවසෙ ඉඳලා මාත් [illegible]. ටික දවසක් යද්දී ඔය ගතිය ඉබේම [illegible] ඇරිලා යයි."

The Reader's Place Novel
WWW.SL-UNLIMITED.COM

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

අප්පාට ආලේප කළ සිරිසෙටමෙණ් නාප්පය වටා ඇතුළතින් නානාවිධ මල් වර්ග වවා තිබිණි. ඉන් බොහෝමයක් මල් ප්‍රදර්ශන වලදී පමණක් දැකිය හැකි දුර්ලභ ගණයේ වටිනා ඒවාය. මම බොන්සුවා ක්‍රමයට සකස් කළ මල් පිපුණු ඉද්ද පෝච්චි දෙස බැලීමි.

"ආ... මට කියන්න අමතක උනානෙ..."

ප්‍රධාන දොරේ උළුවස්ස ළඟටත් ගිය කෝසල ඇත්ටි ආපසු හැරී බැලුවාය.

"අද පුතා කතා කළා. ඔයාව දැම්මෙ මොන ස්කූල් එකටද කියල ඇහුවා. ඔයාටත් එයා කතා කරයි. එයා එනකං ඔයා ගැන හොඳින් හොයා බලන්න කිව්වා."

මහිත පිපිරිණි. වානුක වික්‍රමබාහු ඔහු මගේ හිමිකරුවාය. එහෙත් ඇත්තටම දනට මට සිටින ලොකුම ආගන්තුකයාත් ඔහුම නොවේද?

මට සැණින් මහානාමයේ සිල්ගත් තෙත් සිහිවිණි. ඉතින් ඔහු ගැන සිතන්නට - හිතා වද වෙන්නට හෝ සැනසෙන්නට මට අයිතියක් නොවේ. ආයේ ඔහු ගැන නොහිතා ඉන්නට මම හිතට පොරොන්දු වීමි.

හිත පොරොන්දු කරවාගත් තරම් පහසුවෙන් මට එය කරන්නට බැරිවිය. හෝලික්‍රොස් එකේ ගෙවූ කාලය අහවරව පසුදා මමත් චලනිත් බස් නැවතුමට ආවේ ලොකු කතාවක් ප්‍රිවය. පුරුදු විදිහට මහානාමයේ කල්ලි දෙක [illegible] ලොකු කියා මහානාම [illegible] නැත උන්න. එහා මෙහා විසිවුණ මගේ ඇස් [illegible] පාරේ [illegible] කොට්ටම්බා ගහ ළඟ නතර විය.

ඔහු - මහානාමයෝ තාපස ඇදුරාචාර්යයා මිතුරා රොෂාන් සහ තවත් දෙතුන් දෙනෙකු සමග පෝර්ටෙලෝ බොමින් උන්න. මගේ ඇස් ඒ ඇස්වල හැප්පිණ.

"ඔනද..?"

ඔහු ඇස් වලින් හිනාවී බීම බෝතලය මට උස්සා පා ඇඟුවේය.

මට අමතකව යමින් තිබූ කහංචි යළි බලෙන් හිතට ගතිමි. මට වානුක වික්‍රමබාහු - අර කිසිදා මතකයේ නොවූ මගේ හිමිකරුවා සිහිවිය. ඔහු නමින් මා මේ ඇස් දෙක අමතකකොට දැමිය යුතුය. මම සිතට නැගි සිනාහව හංගා මුහුණ අඳුරු කොට ගතිමි. සැණින් මගේ මුහුණේ ඇඳුන අඳුර ඒ දෙඇසටද බෝවිය. මගෙන් ප්‍රතිචාරයක් බලා හිනා බිඳක්වත් නැති මුහුණ දක මැළව ගිය - බිමට බර වුණ ඒ ඇස් හිතට දුක ගෙනාවේය.

"පෙහන්සා බස් එක."

චලනි මගේ අත අල්ලාගෙන බස් එකට දිව්වාය. අපි සීරුවෙන් රියට නැගුණෙමු. මටත්, චලනිටත් හිඳගන්නට ලැබුණේ වෙන වෙනමය.

මම රිය කවුළුවෙන් ඉවත බැලීමි. කොට්ටම්බා ගහ ළඟ මහානාමයෝ කීපදෙනෙක් විද අර ඇස් දෙක එතන නැත. හිත හිස්වුණා වාගේ විය.

"කාවද හොයන්නේ.."

[illegible] විසිදාගෙන මම හැරීමි. මට යාබදව උන්නේ ඔහුය [illegible] නැති මුහුණින් ඉදිරිය බැලීමි.

The Reader's Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"පුරුදු නැති දේවල් කරන්න ඔච්චර මහන්සිවෙන්නෙපා."
මට ඔහු තේරුම් නොගියේය. නැවත ඇස් හැරවූයේ ඒ හින්දාය.

"ඔය නපුරු වරිගෙ ඔයාට ගැලපෙන්නේනෑ. ඒක ඔයාට හරියට කරගන්නත් බෑ. පලක් නැතිදේවල් කරන්න මහන්සි වෙන්නෙපා."

මට පුදුමය. මේ තරම් ඉක්මණට - මේ තරම් හොඳට මගේ හිත කියවාගත්තේ කොහොමද? නොදැනීම හිත දියවී තෙතට ගැලුවේය.

03

කෝසලා වික්‍රමබාහුට අම්මා නැති මට අම්මා වෙන්නට බැරිව ගිය බව ඇත්තය. එහෙත් ඈ මට හොඳ මග පෙන්වීමක් හා ආවරණයක් වූවාය.

"පෙහෙන්සා ආසද මොනාහරි දැනෙ වැඩක් ඉගෙනගන්න."

ඒ කෑමට ඉදිආප්ප තම්බන අතරේ ඈ මගෙන් ඇසුවාය. වට්ටක්කා ගෙඩියක් සුද්ද කරනාතරේ මම නෙත ඉස්සිමි.

"මං කිව්වෙ කුකරි මොනාහරි."

"මං ආසයි ඇන්ටි."

මට උයන්නට පිහන්නට පුළුවන්කම තිබිණි. නමුත් අපේ පන්නයේ බටහිර කෑම වර්ග පිළිබඳව මට වූයේ අල්ප දැනීමකි.

"දූට කේක් දාන්න පුළුවිද...?"

මම නැතැයි කියන්නට හිස වැනීමි.

"[illegible] තමා ඉගෙනගන්න තරමට හොඳයි. වානු [illegible] ආසා වෙඩිංස්වලට."

www.sl-unlimited.com (Dodamg)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඇගේ එකම පුතාට මා හොඳ බිරියක් කරන්නත් - මා ඔහු නමින් ආරක්ෂා කොට තියන්නත් ඇ වගබලා ගත්තාය.

ඇ හරිය. චානුකගේත් මගේත් ඒකවීමෙන් මිතුරන් දෙදෙනකු මීට වසර විසි ගණනකට පෙරදී ගොඩනගාගත් සාර්ථක ව්‍යාපාරයක් දෙකට බෙදීයාම වළකී. වික්‍රම අන්කල් හා මගේ තාත්තා එක්ව ගොඩනැගූ ව්‍යාපාරය තවදුරටත් පවත්වාගෙන යාමට නම් මමත් චානුකත් විවාහ විය යුතුමය.

අහේතුකව මට මහානාමේ ඇස්වලින් කතාකරන තරුණියා සිහිවිය. චානුක ගැන කතා කරද්දී ඒ ඇස් හිතට විත් දුකම පුරවන්නේ ඇයි..?

"මේ පැත්තෙ කේක්වලට ප්‍රසිද්ධ කෙනෙක් ඉන්නෙ සුධර්මා නමා. දූ අහලත් ඇති අර ටී.වී. එකේ වනිතා වැඩසටහනේ කේක් පාඩම කරන්නෙ එයානෙ. මගෙ හොඳ යාළුවෙක්. හෙට මං එයත් එක්ක කතා කරලා හවසට දූවව එක්ක යන්නං."

කිවා වාගේම කෝසලා ඇන්ටි පසුදා මාවත් කැටුව පාරට බැස්සාය.

"එයා ගෙදර ක්ලාස් නම් කරන්නෑ. ඒත් ඉතින් මගෙ වචනෙකට සුදර්මා කවදාවත් බෑ කියන්නේ නෑ."

උස් තාප්පවලින් වටවූ ගෙවල් පාරේ අපි පයින් ඇවිද ගියෙමු. මුණ ගැසෙන පළමු හරස් පාරේ කොළ පාට දැල් ගසා වටකළ ගෙවත්තක් ළඟ ඇ නතර විය.

"ඇතුලට යමු මෙහෙ බල්ලෙ[illegible]" ගේට්ටුව හැරගෙන ඇ ඉස්සර විය.

මහා පිළිවෙලට වවා තිබූ ගහකොළ දිහා බලමින් මම පස්සේ වැටීමි. අපේ සෙරෙප්පු වලට පෑගෙන වැලිපාර "චරස්... චරස්..." ගෑවේය.

"සඳේ ඔබ ඇයිද මේ යාමේ
අහස කරා නැගුණේ...
හිතේ දුක හිරු නිවා දමුවේ
නැතිවග නැතිවද ඔබ දන්නේ...."

රූකාන්ත ගුණතිලකගේ මා බොහෝ ආසා කළ ගීයක් තිරාරයක මනබඳින රිද්මය හා කැලතී මැද පන්තියේ ගෙය තුළින් ඇසිණි. මේ තරම් ලස්සනට මේ ගීතය ගායනා කරන්නට රූකාන්තට හැර වෙන කෙනෙකුට හැකිවෙතැයි මට කිසිවිටෙක නොසිතිණි.

"ට්‍රිං... ට්‍රිං...."

කෝසලා ඇන්ටි විදුලි සීනුව එබුවේය.

ගී හඬ නැවතිණි.

"අම්මා කවුද ඇවිල්ලා."

පෙර ඇසූ පිරිමි හඬ නැවත කීවේය.

"ඔය සුධර්මගෙ පුත්තරයා. මිනිහා ඉගෙන ගන්නයි - සිංදු කියන්නයි එකවගේ දක්ෂයා."

කෝසලා ඇන්ටි හිනාවෙමින් කීවාය. මැද සාලය හරහා සෙරෙප්පු [illegible] ප්‍රධාන දොර වෙතට ඇවිද එන හඬ ඇසිණි.

"[illegible] එන්න එන්න...."

The Readers Place Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"පුරුදු නැති දේවල් කරන්න ඔච්චර මහන්සිවෙන්නෙපා."

මට ඔහු තේරුම් නොගියේය. නැවත ඇස් හැරවූයේ ඒ හින්දාය.

"ඔය නපුරු වරිගෙ ඔයාට ගැලපෙන්නේනෑ. ඒක ඔයාට හරියට කරගන්නත් බෑ. පලක් නැතිදේවල් කරන්න මහන්සි වෙන්නෙපා."

මට පුදුමය. මේ තරම් ඉක්මණට - මේ තරම් හොඳට මගේ හිත කියවාගත්තේ කොහොමද? නොදනීම හිත දියවී නෙතට ගැලුවේය.

03

කෝසලා වික්‍රමබාහුට අම්මා නැති මට අම්මා වෙන්නට බැරිව ගිය බව ඇත්තය. එහෙත් ඈ මට හොඳ මග පෙන්වීමක් හා ශක්තිරණියක් වූවාය.

"පෙහන්සා ආසද මොනාහරි දැනෙ වැඩක් ඉගෙනගන්න."

ඒ කෑමට ඉදිආප්ප තම්බන අතරේ ඈ මගෙන් ඇසුවාය. රටඑළු ගෙඩියක් සුද්ද කරනාතරේ මම නෙත ඉස්සීමි.

"මං කිව්වෙ කුකරි මොනාහරි."

"මං ආසයි ඇන්ටි."

මට උයන්නට පිහන්නට පුරුදුකම තිබිණි. නමුත් අපේ ඉන්නයේ බටහිර කෑම වර්ග පිළිබඳව මට වූයේ අල්ප දනීමකි.

"දුට කේක් දාන්න පුළුවද..?"

මම නැතැයි කියන්නට හිස වැනීමි.

"ඔයා [illegible] ඉගෙනගන්න තරමට හොඳයි. චානු [illegible] ආසා වෙනිස්වලට."

The Reader's Place Novel

www.sl-unlimited.com (Dodamp)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඇගේ එකම පුතාට මා හොඳ බිරියක් කරන්නත් - මා ඔහු නමින් ආරක්ෂා කොට තියන්නත් ඇ වගබලා ගත්තාය.

ඇ හරිය. චානුකගේත් මගේත් ඒකවීමෙන් චිතුරන් දෙදෙනාකු මීට වසර විසි ගණනකට පෙරදී ගොඩනගාගත් සාර්ථක ව්‍යාපාරයක් දෙකට බෙදියාම වලකී. විකුම අත්කල් හා මගේ තාත්තා එක්ව ගොඩනැගූ ව්‍යාපාරය තවදුරටත් පවත්වාගෙන යාමට නම් මමත් චානුකත් විවාහ විය යුතුමය.

අහේතුකව මට මහානාමේ ඇස්වලින් කතාකරන තරුණයා සිහිවිය. චානුක ගැන කතා කරද්දී ඒ ඇස් හිතට වින් දුකම පුරවන්නේ ඇයි..?

"මේ පැත්තෙ කේක්වලට ප්‍රසිද්ධ කෙනෙක් ඉන්නෙ සුධර්මා කමා. දූ අහලත් ඇති අර ටී.වී. එකේ වනිතා වැඩසටහනේ කේක් පාඩම කරන්නෙ එයානෙ. මගෙ හොඳ යාළුවෙක්. හෙට මං එයත් එක්ක කතා කරලා හවසට දූවව එක්ක යන්නං."

කිවා වාගේම කෝසලා ඇන්ටි පසුදා මාවත් කැටුව පාරට බැස්සාය.

"එයා ගෙදර ක්ලාස් නම් කරන්නෑ. ඒත් ඉතින් මගෙ වචනෙකට සුදර්මා කවදාවත් බෑ කියන්නේ නෑ."

උස් තාප්පවලින් වටවූ ගෙවල් පාරේ අපි පයින් ඇවිද ගියෙමු. මුණ ගැසෙන පළමු හරස් පාරේ කොළ පාට දැල් ගසා වටකළ ගෙවත්තක් ළඟ ඇ නතර විය.

"ඇතුලට යමු මෙහෙ බල්ලෙ[illegible] [illegible] කොට[illegible] ගේට්ටුව හැරගෙන ඇ ඉස්සර විය.

මහා විල්වෙලට වඩා තිබූ ගහකොළ දිහා බලමින් මම පස්සේ වැටිමි. අපේ සෙරෙප්පු වලට පෑගෙන වැලිපාර "චරස්... චරස්..." ගෑවේය.

"සඳේ ඔබ ඇයිද මේ යාමේ
අහස කරා නැගුණේ...
හිතේ දුක හිරු තිවා දමුවේ
නැතිවග නැසිවද ඔබ දන්නේ...."

රූකාන්ත ගුණතිලකගේ මා බොහෝ ආසා කළ ගීයක් ගිටාරයක මනබඳින රිද්මය හා කැලති මැද පන්තියේ ගෙය තුළින් ඇසිණි. මේ තරම් ලස්සනට මේ ගීතය ගායනා කරන්නට රූකාන්තට හැර වෙන කෙනෙකුට හැකිවෙතැයි මට කිසිවිටෙක නොසිතිණි.

"ට්‍රිං... ට්‍රිං...."

කෝසලා ඇන්ටි විදුලි සීනුව එබුවේය.

ගී හඬ නැවතිණි.

"අම්මා කවුද ඇවිල්ලා."

පෙර ඇසූ පිරිමි හඬ නැවත කිවේය.

"ඔය සුධර්මගෙ පුත්තරයා. මිනිහා ඉගෙන ගන්නයි - සිංදු කියන්නයි එකවගේ දක්ෂයා."

කෝසලා ඇන්ටි හිනාවෙමින් කීවාය. මැද සාලය හරහා සෙරෙප්පු [illegible] ප්‍රධාන දොර වෙතට ඇවිද එන හඬ ඇසිණි.

"[illegible] කෝසලා[illegible] එන්න එන්න...."

The Reader's Place

www.sl-unlimited.com (books)

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඇරුණු තනි [illegible] ඇස් දෙකත් හා ගැහැණුකම [illegible] සිනහවක් ඇති [illegible] කාන්තාවකි. ඈ තරුණ කාලේ බොහෝ රූමත්ව ඉන්නට ඇත.

"ඉඳගන්න කෝසලා... ඉඳගන්න දූ..." මම මැද සාලේ සැටියේ කෝසලා ඇන්ටි ළඟින්ම හිඳ ගතිමි. ආගිය තොරතුරු හුවමාරුව ඇරඹිණි. මේ මැදිවියේ ලලනාවන් දෙදෙනා බොහෝ දුර කලක සිට මිතුරියන්ව ඉන්නට ඇත. ඔවුන්ගේ කතා බහින් මට තේරුණේ එච්චරය. කතාබහ අහවරව කෝසලා ඇන්ටි පිටව ගියේ මා ඒ ගෙදර නතර කොට තබාය.

"එන්න දූ අපි ඇතුලට යමු. මං අද ඉස්සරවෙලාම දූවට බටර් කේක් එකක් දාන හැටි කියල දෙන්නං." සුදර්මා ඇන්ටි මා කැඳවාගෙන මුළුතැන්ගෙට ගියාය.

ගෙය තරමක් පරණ තාලේ විණිද මුළුතැන් ගෙය නවීකරණය කොට තිබිණි. එක අතකින් රටම දන්නා සූපවේදිනියකගේ කුස්සිය එහෙම නොවී කොහොමද?

ඇය වැඩ පටන් ගත්තාය. පියවරින් පියවර මට විස්තර කරමින් - මගේද උදව්වෙන් ඈ කේක් මිශ්‍රණය සැකසීම ඇරඹුවාය. ඇගේ වැඩ පිළිවෙලය. පිරිසිදුය. බලා ඉන්නට ආසා හිතේ.

"පෙහෙන්සා දූ බිත්තර ටික බීට් කරන්නකෝ. මං අපිට තේ ටිකක් වක්කරන්නං."

මම කුස්සියට ඇතුල්වන තැනම තිබූ මේසය මත කළමනා තබාගෙන වැඩකිරීම ඇරඹුවෙමි. බිත්තර ගැසීම ලේසි පහසුකාරියක් නොවේ. මගේ දෙකන් අද්දරින් දහඩිය [illegible] වැගිරුණේය.

"අම්මා තේකත් බොමුද?"

දොරකඩින් - මගේ කන ළඟින්ම ඇහුන හඬට මම හිස [illegible] ට මගේ ඇස් පවා විශ්වාස නොවීය. රතු කොට කලිසමක් පමණක් හැඳ සුදු රෝම පිරි පපුව නිරුවත් කොටගෙන කුස්සියට එබීගෙන උන්නේ අර මහානාමේ තාපස ඇස්කාරයාය.

"ආ.."

මා වාගේම ඔහුත් දස දහස් වරක් ගැස්සෙන්නට ඇත. මේ තමන්ගේ ගෙදර වගත් - මා උන්නේ ඔහු ඉදිරිපිට වගත් සිහි එළවාගත හැකිවූ මොහොතේම ඔහුට බැලුනේ තමන්ගේ නිරුවත් පපුව දෙසය. විදුලි වේගයෙන් හැරුණු ඔහු දොරකඩින් නොපෙනී ගියේය.

"ලැජ්ජ හිතෙන්න ඇති.."

තේ වක්කරමින් උන් සුධර්මා ඇන්ටි හැරී බලා කීවාය. ඔහු තාපස ඇස් ඇති ඔහු ඇගේ පුතාය. කෝසලා ඇන්ටි කී ඉගෙනුමට [illegible] හපන් සුධර්මා ඇන්ටිගේ පුතාය. දුරස්වෙන්නට - ඈත් වෙන්නට සිතාගත් ජීවිතය දෛවය මට බොහෝ ළංකොට දී ඇතුවා නොවේද?

"පුතු.... තේ ලැස්තියි..."

සුධර්මා ඇන්ටි තේ කෝප්ප කීපයක් මා වැඩ කරමින් උන් මේසය කොනෙන් තැබුවාය. කෝප්ප තුනම එක වගේ මිහි මවුස් රූ ඇඳි පෝසිලේන් ඒවාය.

"ගෙනන්න පුතුත් හැද්ද අම්මා."

[illegible] පිටුපසින් නැවත ඒ හඬ ඇසිණ. මේස කොනේ ඈ [illegible] බලාගත හැකි තැනක ඔහු හිඳ ගත්තේය.

The Reader's Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම හැරී බැලීමි. නිරුවත් [illegible] එකක් ඔහු හැඳ උන්නේය.

"තේ බීලා ඉන්න දූ."

සුධර්මා ඇන්ටි බිස්කට් තැටියක් මේසය මත තැබුවාය.

"කේක් එකට ලුනු ටිකක් අඩුවෙන් දාන්න අම්මා..." මගේ දෙකන් පෙති අද්දරින් ගලන දහඩිය වැල් දුටු ඔහු කීවේ සැණිනි. මම ලැජ්ජාවෙන් මිරිකී උරිස්ස උස්සා දෙකන්පෙති ගවුම් අතේ පිසලෑවෙමි. අතට ගත් බිස්කට් පෙත්ත ඉදිරි දත් පෙලින් විකමින් ඔහු මහා ලෝබකමකින් මා දිහා බලා උන්නේය.

මේ තාපස ඇස්වල බැල්ම මගේ ආත්මය හාරාගෙන යනවා නොවේද? මීට පෙර පොහොසත් හෝ දුප්පත්ව ඉපිද මා ඔහු එක්ක ළඟින් උන්නායයි මට හිතෙන්නේ ඇයි? මගේ දෑසට කඳුළු පිරිණි.

"දූන්නම් කේක් එකට වැනිලත් මත හැකිවෙයි."

කටකාරයා ඊළඟට කීවේ මගේ කඳුළු වලටය. මගේ කට දෙකොන සිනහවෙන් පිපිණ.

"නිකන් ඉන්න පුතා ඒ ළමයට වැඩ කරන්න දීලා." සුධර්මා ඇන්ටි අණ කළේ තරහෙන් නොවේ.

"තේ බොන්න දූ."

ඇය ඊළඟට මට කීවාය.

මම මිකී මවුස් මග් එකක් [illegible] ටිකක් බී ඉතිරිය තබා හැවත කිත්තර [illegible] ආයේ මම මගේ තේ කෝප්පය අතට ගතිමි. මට එහි වෙ[illegible]

[illegible] ගැන. මගේ ඇස් ඔහු වෙතට පාවිණ.

"බොන්න."

ඔහු මට පමණක් ඇහෙන්නට කීවේ අත රැඳවාගෙන උන් මග් එක මට දක්වාය. ඒ මා පෙරදී බිව් එකය. ඔහු මේ දෙක මාරුකොට තිබේ.

"ඇයි හිරිකිතයිද..?"

තේ කෝප්පය අත තබාගෙන කල්පනා කරන මා දිහා බලාගෙන ඔහු ඇසුවේ දැස් කුඩාකොටගෙනය. දෙවරක් නොහිතාම මම තේ ටික බීවෙමි. අර ඇස් කාන්තිමත් වෙනවා - ආදරයෙන් පිරෙනවා මා බලාගෙනය.

පිරිමි චරිතයකට ළංවෙන්න - පිරිමියෙකු නිදහසේ ඇසුරු කරන්නට අවකාශයක් නොමැතිව ගෙවුණු මගේ ජීවිතයට තාපස ඇස්කාරයාගේ ආත්මය නුහුරු නුපුරුදු මිහිරියාවක් එක් කළේය.

වලනි කීවා වාගේ මහානාමේ සෙසු විශේෂකාරයින්ට වාගේ කුලප්පුවක් නොවුණාට ඔහු දඟකාරයෙකි. කටකාරයෙකි. ඔහුගේ හැම කොලුකාරකමක් තුළම ඔහුටම ආවේණික ශාන්ත බවක් චිද්මයක් තිබිණි. මගේ බාලිකා හිත වශීකරන්නට හේතු වූයේ ඒ නිර්මල හැසිරීම රටාවය.

"දෙන්න මං බීට් කරන්නං."

තේ බී අහවරව ඔහු මට ළංවිය. මම සුධර්මා ඇන්ටි දෙස බැලීම.

"[illegible] ගන්න දුව. දැන් ඔයාට මහන්සි ඇතිනෙ."

The Reader's Place Novel

www.sl-unlimited.com (Dodamge)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම ඔහුට ඉඩදී පසෙකට වීමි.

"අම්මා බොරුවට මැෂින් තියාගෙන අතින් කරන්න දීලා මහන්සිද කියලත් අහනව."

බිත්තර ටික මිශ්‍රකරන ගමන් ඔහු කීවේය. මට වඩා හොඳ හුරුවක් මේ වැඩයට ඔහු ළඟ විය.

"ගැණු දරුවෙක් ඔය කොයිදේටත් හුරුවෙන්න ඕනේ. අතින් පුරුදුවෙලා ඉන්පස්සෙ තමා මැෂින් වලින් කරන්න පුරුදු වෙන්න ඕනේ. නැත්තං ඉතින් මැෂින් එකට මොකක් හරි වෙච්ච දවසක කේක් එකක් හදාගෙන ඉවරයි."

සුධර්මා ඇන්ටි කියවාගෙන ගියාය. ඇගේ ගැණු ආත්මය වන්දනීය එකකි. ඒ උවමනා තරමට ආත්ම ධෛර්යය මෙන්ම ජීවිතාවබෝධයද තිබූ හන්දාය.

"කොහෙද මට ගැණු දරුවෙක් නැතුව ගියානේ. මේ කිසිදෙයක් කියල දෙන්න."

ඈ පසු තැවීමෙන් කීවාය.

"ඒකෙන් කරදරේ මටයි. කේක් හදන්නයි, පැටිස් හදන්නයි, රෝල්ස් හදන්නයි හැම එකම කෙල්ලෙකුට වගේ මට උගන්නනවා."

"පිරිමි ළමයෙක් උනාට කමක් නෑ. දැනේ වැඩක් ඉගෙන ගන්නට අහක යන්නෑ. අනික අද අපේ රටේ ඉන්න උයන්න පිහින්න දක්ෂ හොඳම අය පිරිමි තමා."

"අනේ අම්මා මෙන්න වැන්න මම නම් කුක් කෙනෙක් වෙන්න බෑ. මං ආසා හොඳ සිංදු කෙනෙක් වෙන්න. අම්මා උයන පිහන පාඩම් කියල දෙන්න ඕන නං [illegible] ලේලියක් ගෙනත් දෙන්නං."

ගන්න [illegible] කියාවයි. පුතා දැන් [illegible]ගන් ගුටි කනවා."

අම්මාගේත් - පුතාගේත් මේ සොඳුරු කතාබහ මා අසා උන්නේ පිරුණු හිතිනි. ඔවුන් යහළුවන් වාගේය. මහානාමයන් අතරේදී අප තරම් කැපී පෙනෙන පෞරුෂයක් හිමිවෙන්නට මේ සොඳුරු මාතෘත්වයාට සතුටින් පිරුණු තමන්ගේ පවුල් පසුබිමත් හේතු වන්නට ඇත.

"දුව දැන් ඔය ටික තැටියට දාල ගන්නකෝ."

මම කේක් මිශ්‍රණය බටර් ගෑ තැටියට දමා අවන් එක ළඟට ගෙන ගියෙමි.

"හැම වෙලේම අංශක ගාණ ඒ විදියට තියන්න මතක තියාගන්න ඕනේ. වැඩියෙන් තිබ්බොත් එහෙම කේක් එක කර වෙනවා."

සුධර්මා ඇන්ටි කීවාය. මම කේක් එක අවන් එකට දමා ඈ කී අංශක ගණනට තැබීමි.

"අංශක ගාණ හරියටම තිබ්බද දූ.."

"ඔව් ඇන්ටි."

මම කීවෙමි.

"කමක් නෑ කේක් කන්න බැරි උනොත් උදේට දත් මදින්නවත් ගම්මු."

ඔහු මා පස්සේ හිඳ එබී බලා කීවේය.

"පුතා [illegible]යි කීවලෙ."

සුධර්මා ඇන්ටි කෑගැවාය. ඒ කරහින් නම් නොවේ.

The Reader's Place
WWW.SL-UNLIMITED.COM
The Spirit of [illegible]
Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඔන්න අපි ගියා."

ඔහු ගෙට ගියේ මම කොණ්ඩය කරලකට ගොතා අගට දැමූ මල් මල් බූලද ඇද ලිහාගෙනය.

"චාන්දනී පායලා
සීත සැලුනා මේ රාත්‍රියේ
ජීවිතේ අවපසයි
මං තාම කළුවරේ"

ඇතුල් ගෙයින් ඔහුගේ සොඳුරු කටහඬ ගිටාරයේ තත් හා මුසුව ගලා ආවේය. ඇත්තය. ඔහුට හොඳින් ගයන්නට පුළුවන. ඒ කටහඬට ආත්මයකට පණ දෙන්නට පුළුවන.

සුධර්මා ඇන්ටි ඇගේ කේක් පාඩම අහවර කළේ පුළුස්සා ගත් බටර් කේක් එකෙන් කොටසක් කපා මට ඔතාදීමෙනි. ඒ වන විට ඇයත්, මමත් බොහෝ ළංව තිබිණි. කෝසලා ඇන්ටිට පවා මේ තරම් ඉක්මණට මගේ හිතට ළංවෙන්නට හැකියාවක් වූවේ නැත.

"ඒ වුණාමෙන් දූ.... පුතු මේ දරුවව මගට ඇරලල එන්න."

මා පිටවෙද්දී ඈ පුතුට කීවාය. කැප් එකක් රැළි කොණ්ඩය පිටුපසට කොට දමාගෙන ඔහු මාත් සමග පාරට වැටිණි. ගෙමිදුලත් වැලිපාරත් අපේ පා සටහන් වදිද්දී චිරි චිරි ගෑවේය.

"නම මොකක්ද..?"

ගේට්ටු පියන අඩවල්කොට මාට ගොඩබසිද්දී ඔහු ඇහුවේය.

"එපා මං එක්ක කතාවට එන්න.."

මම බොරු තරහක් මවා ගතිමි.

"ඇයි ඒ..?"

"ඔයා හරි තරකයි."

"ඇයි මං තරක...?"

"මගෙ කොණ්ඩ මල උදුර ගත්තනෙ.."

"මට වඩා ඔයාට ඒක ලොකුද..?"

සිනහවක් නොවූ ඇස් වලින් ඔහු මගේ මුහුණට එබිණ.

"කතා කරන්න. මට වඩා ඒක ලොකුද..?"

මා සැහැල්ලුව හිනා ඇහුවත් ඉන් ඔහුගේ හිත බිඳී තිබිණි.

"මට වඩා ඒක ලොකු නම් ආ ගන්න..."

සාක්කුවට අත දමා ඔහු ඒ මල් මල් කොණ්ඩ බූල ගෙන මට පෑවේය.

"මට එපා."

මම තෙත ඇස් හංගා ගෙන කීවෙමි.

"ඇයි එපා.."

"ඔයාට වඩා ඒක ලොකු නැති හින්දා."

ඔහුගේ ඇස් පිපිණි. බලා හිඳියදීම ආදරයෙන් ඉතිරිණි.

"මේ බලන්න.."

මම ඇත්තටු නැගිමි.

The Reader's Place
WWW.SL-UNLIMITED.COM
Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මීට කලින් පිරිමි ළමයි එක්ක මෙහෙම කතා කරලා නැද්ද..?"

"ඇයි එහෙම අහන්නේ..?"

"පිරිමි ළමයෙක් බැලුවත් ඔයා රතු වෙනවා. ඇස්වල කඳුළු පිරෙනවා ඒකයි."

මගේ මුවගට සිනහවක් නැගිණි.

"පිරිමි ළමයි එක්ක ළඟින් කතාබහ කරන්න හම්බවෙලා නෑ. මගේ අප්පච්චි තමා මගේ ජීවිතේ උන්න එකම පිරිමියා."

"දැන් කෝ අප්පච්චි.."

"අප්පච්චි රට ගියා."

"එතකොට අම්මා.."

මගේ මුව ගොළු විය. හැමදාමත් ඔය වගේය. ලෝකයක් වන්දනාමාන කළ ඒ අකුරු තුන හින්දා ලෝකයා ළඟදී මට සිදුවූයේ හැමදාමත් නිරුත්තරව ඉන්නය.

"අම්මා මැරිලද..?"

කඳුළු උතුරන මගේ ඇස් දිහා බලා ඔහු ඇසුවේය. මම එය එසේ යැයි කියන්නට හිස වැනිමි. ඇත්තටම මාත් අප්පච්චිත් හැර ගියදා පටන් ඈ අපට මියගිය කෙනෙකි.

"සොරි මං ඔයාගෙ හිත රිද්දුවා."

"න් නෑහ්.."

මම පිටි අත්ලෙන් දෑස් පිස[illegible] [illegible]මිණිනි. ඒ [illegible] මට ඕනවට ගැලූ ඒවා නොවේ.

කෝසලා ඇන්ටි නෑයොද..?"

"නෑ.... වික්‍රම අන්කලුයි - අප්පච්චියි බිස්නස් පාට්නර්ලා."

කතාවෙන් කතාවෙන් අපි සිරිසෙවණ පෙනෙන දුරටම පැමිණ ඇත්තෙමු.

"දැන්වත් මං අහපු දේට උත්තර දෙනවද..?"

ඔහු සිරිසෙවණේ ගේට්ටුව පෙනෙන මානේ නතරව ඇසීය.

"මොකක්ද..?"

"ඔයාගෙ නම..?"

"පෙහන්සා... පෙහන්සා මනුදිනී ධනවංශ."

"පෙහන්සා... මං ඔය විදිහේ නමක් ඇහුවමයි. ඔයා වගේම ලස්සනයි. මං දිනේත්‍ර... දිනේත්‍ර දිනාල් කාරියවසම්."

දිනේත්‍ර... ඇත්තය. ඔහුට ඒ වාගේ පුදුමාකාර ඇස් දෙකක් තිබිණ. සුධර්මා ඇන්ටිටත් වූයේ ඒ ඇස්මය.

"ස්කූල් බස් එකේදි මට පේන තැනක ඉන්න."

සමුගන්නට පෙර ඔහු මතක් කළේය.

මා "සැනසුම"ට ඇතුල් වද්දී වික්‍රම අන්කල් පවා ගෙදර පැමිණ තිබිණ.

"ම්... ෆේස් එකනම් මරු... සුධර්මා දුවට හොඳට ට්‍රීට් කරලා තියෙනවා..."

මා [illegible]වෙන් ටික ටික නෑ දෙමහල්ලෝ එය [illegible] අගය කළහ.

The Reader's Place

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"වෙන තැනකට නම් මං දුවව යවන්න ඉඩදෙන්නෙ නෑ. එත් ඉතින් සුධර්මා ගෑණු දාහකින්වත් හොයාගන්න බැරි හොඳ මනුස්සයා. ඒකයි මං මේකට ඉඩ දුන්නෙ."

වික්‍රම අන්කල් කීවේය.

"මං දුවව නරකක් වෙන තැනකට අරිනවද විකී. සුධර්මාත් හොඳයි. එයාගෙ පුතත් හොඳ හැදිච්ච ළමයා. ඒකනේ මං බය නැතුවම මෙයාව ගිහින් බාර දුන්නේ."

මගේ ඇතුලාන්තය දැවිණි. මට දිගන්තු සිහිවිය. ඔහුට ළංවෙන්නට හෝ ඒ ගැන හිතන්නට පවා මට අවසර නැතිවග මගේ හිත මට කීවේ වැලපෙමිනි.

04

"පෙහන්සා කෝල්."

හා ගී දහයට මැද නින්දට යද්දී සුධර්මා ඇන්ටී කතා [illegible]. මම ඒ ගවුමට උඩින් ජර්සියක් දමාගෙන දුරකථනය වෙත ගියෙමි.

"හ්ලෝව්..."

"දූ..."

අප්පච්චිගේ කඩහඩ ආත්මය කලබාගෙන සවනට වැදිණ.

"අනේ අප්පච්චි.."

මට හැඩිණි. අහේතුවකට නෙත්වල කඳුළු ඉතිරිණි.

"අඩන්නෙ ඇයි දූ..."

"මට ඔයාව හැමවෙලාම මතක් වෙනවා අප්පච්චි."

"[illegible] නැතුව පාළුයි දුවේ."

"අපට [illegible] ඉන්න බැරිද අප්පච්චි..?"

The Reader's Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඒකට තමා මැණික මං මෙහෙම මහන්සි වෙන්නෙ. කොහොමද දුවට අළුත් ඉස්කෝලෙ හොඳද?"

"හොඳයි අප්පච්චි.."

"පුතේ මේ වාහුක පුතත් ඔයා එක්ක කතා කරන්න බලා ඉන්නවා. කතා කරන්නකො."

අප්පච්චිගේ අතින් රිසිවරය වාහුක වික්‍රමබාහුට යැවෙන්නට ඇත. මොහොතක දෙකක නිහැඬියාවක් එහා පසින් වීණ.

"පෙහන්සා කොහොමද..?"

මගේ මතකයේ නොවූ - මට නුහුරු නුපුරුදු වූ අර මගේ ජීවිතය බාර ගන්නට උන් පුද්ගලයා මා ඇමතීය.

"පෙහන්සා හෝලික්‍රොස් එකට දැම්මලු නේද? කොහොමද හොඳද අළුත් ස්කූල් එක..?"

"හොඳයි."

මම යාන්ත්‍රිකව උත්තර දුනිමි.

"ඔයාට ඕනම දෙයක් අඩුවක් උනොත් මමීට හරි ඩැඩිට හරි කියන්න. ප්‍රශ්නයක් තියෙනවනම් මට කියන්න පෙහන්සා. මං කොහොම හරි සතියකට සැරයක් ඔයාට කතා කරන්නං. තව මාස දෙකක් විතර මට මෙහේ ඉන්න වෙනවා. ධනවංශ අන්කල්ට මේවා පුරුදු වෙනකං මට දාල එන්න බැහැ."

වාහුක කියවාගෙන ගියේය. මම අසා උනිමි.

"මට පෙහන්සා දකින්න ආසයි. [illegible] පස්සෙ අපි හම්බ වෙලාම නැහෙ. ඉතිං මං තියන්නං [illegible] බායි."

සොඳුරු හවස්වරුවක් දිනේන්ද්‍ර හා සුධර්මා ඇන්ටි සමග ගතකොට හිත පුරවාගෙන උන් මා හිස්ව යන්නට ගතව ගියේ විනාඩි කීපයකි. මගේ ලෝකය අයිති වාහුක වික්‍රමබාහුටය. ඔහුට අයිති ලොවේ දිනේන්ද්‍ර දිනාල් කාරියවසම්ට පුංචි ඉඩක්වත් හදා දෙන්නට මට අයිතියක් නොවීය.

දිනේන්ද්‍රව හදවතට ළංකර ගන්නේ නැතැයි මම මටම පොරොන්දු වූයෙමි. ඔහුට හිතේ ඉඩක් හදා දෙන්නට බැරි මට කල හැකි ලොකුම දෙයක් ඒකය.

මම පාසල් බස්රිය මගහැර දවසක් දෙකක් පාසල් යන්නට තීරණය කලෙමි. සිරි සෙවණින් එළියට බැස ටික දුරක් පයින් ආ මම ත්‍රීවීලරයක් නතරකොට එයට නැඟීමි. ඒ වනවිට පාසල් බස් රිය පිටව ගොස් විනාඩි පහළොවක් ගතව තිබිණි.

"හෝලික්‍රොස් එකට."

මම රියදුරාට කීවෙමි.

පැය භාගයක පමණ දුරක් ගෙවා ඔහු පාසල ළඟට එනවිටත් පාසල පටන් ගැනීමට තිබුණේ විනාඩි පහක කාලයකි.

මම මුදල ගෙවා ත්‍රීවීලරයෙන් බැස්සෙමි. ගේට්ටුවෙන් ඇතුල් වෙන්නට පෙර මගේ ඇස් මොහොතකට පාරේ එහාපස කොට්ටම්බා ගස මුලට විසිවිණ.

"දෙවියනේ.."

දිනේන්ද්‍ර [illegible] ඔහු තනිවම කොට්ටම්බා ගහට පිටදී බලා [illegible] ඇහිපිය සැලුනේම නැත. අඩුම තරමේ [illegible] දගමයන්වත් සෙලවුනේද නැත.

www.el-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ධිනේත්‍ර - ඔහු මේ මොනවා කරනවාද?

ඔහු යහපත් අම්මා කෙනෙකුගේ යහපත් දරුවෙකි. අනික් මොනවා නොහිතුවත් ගුණයහපත් මේ දරුවා මා හින්දා විනාශ වෙන්නට ඉඩ තියන්නට බැරිය. මම පාසල් යුනිෆෝමය ගැනවත් නොහිතා පාර මාරුවීමි.

"දිනේත්‍ර"

මම කටහඬ අවදි කළෙමි. කතා නැති සිල්ගත් ඇස් මොහොතක් මා ළඟ නතර වී තිබිණ.

"ආපහු යන්න."

ඔහු මට කීවේය.

ඒ අණ කිරීමක් නොවේ. ඉල්ලීමක්ද නොවේ. අප්පච්චි කුඩා දා යහපත් දේ කරන්නට මට අණ කළේද ඔහොමය.

"ඔයා ඇයි මෙතන..?"

මම නැවත ඇසීමි.

"ඒක ඔයා දන්නවා."

ඔහුට මගේ හිත කියවන්නට හැකිව තිබිණ.

"කතා කරමු හවසට. මෙහෙම ඉන්නෙහොත් ඔයාට හොඳ නෑ. දැන් ඇතුලට යන්න."

"එතකොට ඔයා..?"

"හොඳ ප්‍රාඩෝ එකක් හරි [illegible] එකක් හරි [illegible] වලට බෙල්ල තියනවා."

"මොනා..."

මම උන් තැනම ගල් ගැසීමි.

"එස්සී... මං මෙතන මැරෙන් නෑ. කොහොම හරි මුණ ගැහෙන්න ඕන හින්දා නතරවෙලා හිටියෙ. ඊළඟ බස් එකේ මං ස්කූල් එකට යනවා. ඔයා යන්න අපි හෙට හම්බවෙමු."

ඔහු හිනැහී කීවේය.

මා පාර මාරු වූයේ දිනේත්‍ර දිනාල් ගැන හිතේ හැඟීම අත්පත්කොටගෙනය. ඔහු මට උවමනා වූ තරම් ඉක්මණට හිතින් මකා දමන්නට නොහැක.

පාසල පටන්ගත් මොහොතේ සිට චලනි උන්නේ වැදගත් යමක් මට කියාගන්නට ඕනෑකොටය. මට එය හොඳාකාරවම දැනිණි. අන්තිමේදී විවේකයේදී චලනි මගේ අත අල්ලාගෙන පිට්ටනිය පැත්තට ගියාය.

"මට උඹට බඩුවක් දෙන්න තියෙනවා."

"මොනාද..?"

"ලියුමක්.."

"ලියුමක්.."

මා ඇසුවේ පුදුමවීය.

"මචං අද උදේ මහානාමේ සංඛයා. අර ශංඛිගෙ අයියා මට [illegible]"

[illegible] පාසල් බස්රියේ අන්තිම සීට් එකේ රංචු [illegible] තියන විශේෂාර්යා සිහිවිය.

The Reader's Place Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඉතිං ඔයා එයාට කැමතිද..?"

මම චලනිගෙන් ඇසීමි.

"ඒකා ලියුම දුන්නෙ මට නෙමේ. මට ලියුම දුන්නෙ උඹට දෙන්න කියලා."

සර්වාංගයම ගල් කරවන සීතලක් හදවතට දැනිණ.

"මේ බලපන්."

වටපිට කිසිවෙකු නැතිබව දුන ඈ ලියුම දිගහැරියාය.

"ආදරණීය පෙහන්සා - මූ කොහොම හරි උඹේ නමත් හොයාගෙන."

ආමන්ත්‍රණය කියවා බලා චලනි කෑ ගැසුවාය.

"ඔයා එක්ක වචන දෙකතුනක් කතාකරන්න ආසාව තිබ්බත් ඒකට ඉඩක් හොයාගන්න බැරි උන හින්දයි මං මෙහෙම ලියන්නේ. මං හිතනවා මගෙ හිතේ තියෙන හැඟීම ඔයාට තේරුම් ගන්න පුළුවන් වෙයි කියලා. මං ඔයාට ආදරෙයි. I Love You සුදූ කෙල්ලෙ."

සංඛ - මහානාමේ විශේෂකාරයා සෘජුවම මට ආදරය ප්‍රකාශ කොට එවා තිබේ.

"මේ බලපන් පෙහන්සා මූ අන්තිමට කියල තියෙන දේ - වැඩිපුර ඉගෙන ගන්න නම් මගෙ බලාපොරොත්තුවක් නෑ කෙල්ලේ. මට අපේ තාත්තගේ බිස්නස් එක බලාගෙන ඉන්න පුළුවන්. උඹ දන්නවද පෙහන්සා මේකගෙ තාත්තගෙ මහලොකු බිස්නස් එක මොකක්ද කියලා..?"

චලනි ලිපිය මොහොතකට [illegible] කොට මගෙන් ඇසුවාය.

නෑ."

"තාත්තට වවුමේ හෝටලයක් තියෙනවා. මෙයාගෙ තාත්තාගෙ බිස්නස් එක එයාට මච්චර ලොකුනම් උඹලගෙ අප්පච්චිගෙ බිස්නස් කොච්චර ලොකුද? මිනිහ ඒව දන්නෙ නැහැනෙ. සාමාර බස් එකේ ස්කූල් යන එන හින්දා මෑන් හිතාගෙන ඇති උඹත් සාමාන්‍ය පවුලක කෙල්ලක් කියලා. බලමු තව මොනවද මේකෙ ලියල තියෙන්නෙ කියලා."

චලනි ලිපිය කියවාගෙන ගියේ මහා අභිරුචියකිනි.

"කොහොම හරි ඔයා අද හවස ස්කූල් බස් එකේදි මා ළඟින් වාඩිවෙන්න. අපට කතා කර කර යන්න පුළුවනි."

මගේ ඇඟ ගැහෙනවා වාගේ මට දැනිණ. මට දිනේතුගේ බිල්ගත් ඇස් සිහිවිණ. ඔහු මා බලාපොරොත්තුව හවස බසයේ එනවා නිසැකය.

"සංඛයා ලියුම ලියලා තියෙන්නෙ හරියට උඹව එයාටම අයිති වස්තුවක් කියල හිතාගෙන."

"මට හරි බයයි චලෝ."

මම ඇත්තම කීවෙමි.

"උඹ බය වෙන්නෙපා. එයාට උඹව බලෙන් උස්සලා ළඟින් තියාගන්න බැනේ. අපි හිමිහිට මිනිහව මග අරිමු."

ගම්පහ මහානාමේ සිට හෝලික්‍රොස් එකට තරමක දුරක් තිබිණ. [illegible] හින්දා පාසල් බසයට පළමුව ගොඩවන්නේ [illegible] බොහෝ විට හෝලික්‍රොස් එක ළඟට එද්දී [illegible] ගේ [illegible]. [illegible] නිත් පිළිවෙලින් බසයට ගොඩවිමු.

The Reader's Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ගොහොමේ සිසුන් අතර මගේ ඇස් එහා මෙහා ගියේය. පළමුව මට ඇසට වැටුණේ අපට ආසන්නයේම අසුනක හිඳ උන් සංඛත්, ඔහුගේ මිතුරාත්ය. දෙවනුව ඊට එහායින් අසුනක දිනේත්‍රු හා රොෂාන් හිඳ ඉන්නවා මම දුටුවෙමි.

"අපි ඉස්සරහට යං."

වලනි මට කීවාය.

මම දිනේත්‍රුලාගේ අසුන බලා ඉදිරියට ගියෙමි. අපි සංඛලා හිඳ උන් අසුනට ළංවෙනවාත් සමගම ඔහුගේ මිතුරා නැගිට්ටේය.

"ඉඳගන්න."

ඔහු මට අසුන දුන්නේය. මගේ සියොලඟම සැණකින් ගිනිගත්තේය.

"තෝ තැන්ක්ස්. අපි ඉස්සරහට යනවා. යමු පෙනන්සා."

වලනි මට පෙර උන්නැදී මා ඉදිරියට තල්ලු කළාය. මම දිනේත්‍රුලාගේ අසුනට එද්දී පවා උන්නේ බයෙනි. දෙගිඩියාවෙනි.

"ඉඳගන්න."

රොෂාන් මට අසුන දුන්නේය.

දෙවරක් නොහිතාම මම අසුනට කඩා වැටීමි. මගේ ආරක්ෂාව ඇත්තේ මෙතනය. බියෙන් තොරව මට හුස්ම ගත හැක්කේ දිනේත්‍රුගේ තාපස ඇස් පාමුලදී පමණය.

"හු... හු..."

හදිසි හුවක් ඔහය පුරා විසිරිණ.

හමේ [illegible] පල පත් දානවා."

වලනි කණට තොට කීවාය.

මම හැරී බැලීමි. රවාගෙන උන් සංඛගේ ඇස් වලින් ගින්දර විදවෙමින් තිබිණ. ලොකු සතුරකු ජීවිතයට එක්කර ගත්තා කියා මට හිතිණ.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

05

දිනේත්‍ර සුන්දර කවියෙක් වාගේ පිරිමියෙකු වූයේය. පෞරුෂවත් තාරුණ්‍යයට යටින් ඔහු ළඟ මටසිලිටු ජීවන විද්මයක් තිබිණ. පව් පින් විශ්වාස කළ හදවතට දැනෙන නිවැරදි දැක්මක් තුලින් ජීවිතය හදාගත් දිනේත්‍ර සෙසු තරුණ පිරිමි ළමයින් අතර කැපී පෙනිණ. බාලිකා හිතේ දොරගුළු විවරවිණ. විවෘත හදවතින් මා ඔහුගේ ජීවිතයට හුරුපුරුදු වන්නට පටන් ගත්තේ ඒ හින්දාය.

"කොහෙද යන්නෙ..?"

මා සුධර්මා ඇන්ටිගේ කොලපාට ගේට්ටු පියන විවර කොටගෙන වැලි මිදුලට අඩිය තිබ්බා විතරය.

"හරියට ගෙදර යනවා වගේ කොහෙද යන්නේ...?"

දිනේත්‍ර පරෙවි මල් වදුලක් එල්ලූ පොල් ගසකට පයක් බරකොට ගෙන උන්නේය.

"ගෙදර තමා යන්නේ."

"සන්තෝෂයි - මේක [illegible] ගෙදර කියල [illegible] කොච්චර හොඳද..?"

ඇතුලාන්තය පිච්චිණ. දිනේත්‍ර - ඔහු මා තමන්ගේ කොට සිතනවාද?

"අන්න අම්මා බලා ඉන්නවා ගෝලයා තමා නෑ කියලා."

"අන්නද..?"

මම පුදුම වීමි.

"ඔව්. ඊයෙ රෑ නින්දට යනකන් මගෙ කන්දෙකට ඉවරයක් නෑ."

"නෑ.."

"නැත්තෙ මොකද එළිවෙනකං මා එක්ක කිය කියා බැන්නා."

"බැන්නා..."

"ඔව්. තේක් එකක් හදාගන්න දන්නැති ගෑණියෙක් මොකටද ඇහුවා. සින්නරයක් ඕව් කරගන්න බැලු. භාජනයක් අල්ල ගන්න බෑ අත වෙව්ලනවලු."

මගේ දෙඇස තෙත්විණ. නෙතට කඳුළු පිරිණ. බිය - ලැජ්ජාව ආත්මය තැළුණුවේය. සාමත් ඇරී තිබූ ගේට්ටු පියන්පතෙන් ආ ආපහු පිටව යන්නට මට සිතිණ.

"මොකද මේ ඇස් දෙකේ කඳුළු පුරෝගෙන වෙව්ලන්නෙ. මං බොරු ළමයෝ කිව්වෙ. මොකුත් කියන්න බෑ ඇස්දෙකට කඳුළු පුරෝගන්නවා."

දිනේත්‍ර [illegible] ළඟට ආවේය. ඔහු අතේ වූ ගස්නගින [illegible] මා [illegible] වළල්ලේය.

The Readers Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"අම්මා ඔයාගෙ හොඳ කිව්වා. හොඳට හැදිච්ච දරුවෙක්ලු. කිසි දාංගලයක් නැලු... ඉතින් මං ඇහුවා එයාට අම්මගෙ ලේලි කරල දෙන්නද කියලා..?"

සැණින් මගේ ඇස් ඉස්සිණ.

"බොරු කියන්න එපා."

"බොරු..? ඉඳහිටලා පුංචි විහිළුවක් කළාට සීරියස් හිතන්න ඕන දේවල් වලට මං බොරු කරන්නෑ ළමයෝ."

"ඉතින් අම්මා මොකද කිව්වෙ..?"

"අපේ අම්මයි, මමයි යාළුවෝ වගේනෙ. අපි දෙන්නට ඉන්නෙ අපි දෙන්නා විතරයි. ඉතින් දෙන්නා අතරේ රහසක් තියාගෙන කොහොමද ජීවත් වෙන්නෙ? මං මොනාටහරි කැමතිනම් මගේ අම්මත් ඒක දන්නවා. පුදුමෙකට වගේ අපේ අම්මයි මමයි දෙන්නම මොනාටහරි කැමති වෙන්නෙත් එකපාරට. හරියට ඔයාට කැමති උනා වගේ."

හීන් සතුටක් මහිතේ පෙරළි කළේය. ඔහු අත තිබූ පොල්කොළ වලින් කළ මද්ද ගෙලවටා දාගත්තේය. එය කරමාලයක් වාගේ ගෙලේ රැඳිණ.

"මොකද මේ වලල්ල දිහා හොරෙන් බලලා හිනාවෙන්නෙ."

මගේ මූණට හිනා නැගෙනවා ඔහු බලා හිඳ තිබේ.

"ගස් නගින්නන් පුළුවන්ද..."

"ඇයි බෑ කියලද හිතන්නේ..? [illegible] පොල් [illegible] මං මේ ටික ලෙලි ගහල දීලම එන්නං. අම්මට තනියම [illegible] බෑ. ඔයා ගෙට යං. අම්මා ඇතුළෙ ඉන්නවා."

මම වැලිපාරේ අඩිතියා ගෙට ආවෙමි. සුධර්මා ඇන්ටි මා පිළිගත්තේ හදවතෙනි. දිනේත්‍ර කීවේ ඇත්තය. ඇ මට හිතින් ආදරය කළාය.

"අද අපි අයිසිං මල් හදන හැටි ඉගෙන ගන්න බලමු."

සුධර්මා ඇන්ටි පාඩම පටන් ගත්තාය. දැන ඇයට කීකරු වූ බව සැබෑවි. එහෙත් හිත තිබුණේ වෙනතකය. පිළිකන්නේ පොල් ගස ළඟ ඉතින් කතින් දහඩිය පෙරාගෙන පොල් ලෙලි ගහනා දයාබරතියා ළඟය.

සුධර්මා ඇන්ටි තේ හැදුවාය. හුරුපුරුදු මිහි මවුස් මග අත ඉඳුරු තේ වලින් පිරිණ.

"පුතු තේ බොන්න."

සුධර්මා ඇන්ටි එළියට ඇහෙන්න කීවාය.

"ළඟට ගෙනාවොත් බොනවා."

දිනේත්‍ර එළියේ හිඳ කෑගැසුවේය.

"අනේ පෙහන්සා ඔය තේ එක ගිහින් දෙනවද..?"

අත් දෙකින්ම අයිසින් ද්‍රාවණය රෝල් කරමින් උන් ඇය මට කීවාය. මම මග් එකක් අතට ගතිමි.

දිනේත්‍ර - ඔහු මා මග එනවා බලා වැඩය නතර කොට හිට ගත්තේය.

"අනේ..."

මම [illegible] එක [illegible] දුන්නෙමි.

www.sl-unlimited.com (Dodame)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"පෙව්වොත් බොනවා."

පිරිමින් ළඟදී අහේතුකව බියගන්නා - පැනදුවනා ගැණු චරිතයක් වූ මම මේ පිරිමියා ළඟදී කීකරු වන්නේ ඇයි දැයි මටම හිතා ගන්න අමාරුය.

"බෑ.. සුධර්මා ඇන්ටි දකී."

"ඒකටද ඔච්චර බය. ඉන්න එහෙනං මං අම්මගෙන් අහල එන්නං."

ඔහු හැරුණේය.

බියෙන් මගේ ඇඟ වෙව්ලීය. ඔහු - දිනේන්ද්‍ර ඒටික උනත් කරන්නට බැරි පුතකු නොවේ.

"එපා... එපා... මං පොවන්නං."

මම ඔහුට කීකරු වීමි. මගේ අතින් දෙතොලට ලංවූ බඳුන ඔහු තොල ගෑවේ ඇස් මගේ ඇස් මතම අලවා තියාගෙනය. ඒ ඇස් තවු සොලවුනේම නැත. කාමුක ඇස් මගේ ඇතුලාන්තය කැලඹීය. ඉතින් මේ යෞවනයා මගේ ජීවිතය මේ කොයිබට හරවනවාද?

"ඇති."

තව තේ ටිකක් ඉතිරිව තිබිණ.

"තව ටිකක් ඉතුරුයි."

"ඒ ටික ඔයාට."

මම ඉතිරියත් රැගෙන හැරෙන්නට සැරසීමි.

"හා... හා... ඔය ටික මා ඉස්සරහාපිට බීලයි යන්නෙ."

ඔහු මට කීවේය. ඒ පාරද අවුරාගෙනය. මම ඉතිරි තේ ටික බීගෙන ගියෙමි.

"ප්‍රශ්නයක් අහන්නද...?"

තාප්පිමත් සිහින් දිනේන්ද්‍ර ඇසුවේය.

"හා."

"ඔය විදිහටම මගෙත් එක්ක ජීවිතේ හැමදේම බෙදාගන්න එනවද..?"

ආත්මය පිපිරිණි. දිනේන්ද්‍ර - ඔහු එහෙම ඇහුවේය. ඒ හිත මට ආදරේ කරනවග දන උන්නත් අදහාගන්නට මට මොහොතක් ගතවිය. හිතේ ඇති හැඟීම කෙලින්ම කියන්නට තරම් නිර්භීත වූ ඒ පිරිමියාට මගේ බාලිකා හිත වසී විය.

"ඇයි මේ ඇස්වල කඳුළු..? පෙහන්සා මේ බලන්න."

ආත්ම ගාණක හිද ළඟ උන් කෙනෙකු වාගේ ඔහු මට පෙහන්සා කීවේය.

"මේ බලන්න ළමයෝ... මගෙ ඇස් දිහා බලලා කියන්න. මගේ එක්ක ජීවිතේ ඉතිරි දුර එකට යන්න එනවද..?"

ආත්ම ගාණක් ඔහු ළඟ ඉන්නට ඇතැයි හිත මට කීවේය. ඔහු දෝත පා පිළිගන්නායි හිත මට බල කළේය.

එ[illegible]නින් මට වාහුක වික්‍රමබාහු සිහිවිය. මටත් මා [illegible] හැකියො[illegible] මා අයිතිකර දෙන්නේ කොහොමද?

"පෙහන්සා ඇයි..?"

The Reader's Place Novel

www.sl-unlimited.com (Dodamwa)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ගලන්න එල්ලී උන් කඳුළක් ඇස් මායිමෙන් ගිලිහිණ. දිනේත්‍රගේ ඇස් පවා ගැස්සිණ.

"අනේ ළමයෝ ඕන දෙයක් ඉවසනැකි. ඒත් ඔයා අඬනවා නම් මට බලන්න බෑ. ඔය කඳුළු පිහදාගෙන ඇතුලට යන්න. නැත්තං අම්ම බලයි මං එයාගෙ හුරතල් ගෝලයව ඇඬෙව්වද කියලා."

මම ගවුම් කරින් නෙත පිසලෑමි. මේ කඳුළු ඔබට ඇති ආදරයම හෙළිකරන වග අනේ දිනේත්‍ර මා ඔබට කොහොම පහදා දෙන්නද?

"මං ඔයාට ආදරෙයි."

දිනේත්‍ර ඔහු මට ආදරය කළේය. හිතේ වකිතයක් - බයක් බිඳකුදු නැතුව ආදරෙයි කීවේය.

"මං මෙහෙම කිව්වෙ නිකමට නෙමේ. ඔයාගෙ හැමදේටම මං කැමති නිසා."

ගෙත්ත් පාඩම අහවරව මා ඇරලවන්නට මගට එන අතරේ දිනේත්‍ර කීවේය. මගේ හිතද දිනේත්‍රට ආදරය කළේය. ඔහු හමුවුදා පටන් බාලිකා හිතේ සිහින සියල්ල ඔහුගේ රුවින් පිරී තිබිණ.

"මට ආදරේ කරන්නෙපා දිනේත්‍ර..."

එහෙත් පෙරලා මා ඔහුට කීවේ එහෙමය.

"ඇයි ඒ..?"

දිනේත්‍රගේ ඇස් පුදුමයෙන් [illegible] තිබිණ.

"මට ඔයාට ආදරේ කරන්න බැරි [illegible]."

"හේතුව..?"

[illegible]

රවුම්ව ගිය දිනේත්‍රගේ ඇස් බොඳවිණ. ඔහු විදෙන්නට ගරිතොල හපා ගත්තේය. දෑත මිට මොලවාගෙන ඇත මෑත බැලුවේය. අර සවිමත් අත් දඬුවල හැම නහරයම ඉලිප්පී තිබෙනවා මා බලාගෙනය.

දිනේත්‍ර දුකෙනි - තරහෙනි. වාවා ගන්නට බැරි ආදරයෙනි. මට මේ තරම් හොඳින් දිනේත්‍රව පැහැදිලි නොවුනා නම් හොඳය. එහෙනම් ඇත්තටම ඔහුට කැමති වෙන්නට බැරි කාරණය මට පැහැදිලි කර දෙන්නට පුළුවන්කම තිබිණ.

"ඇත්ත මං වගේ එකෙක් ඔයාට මොකටද නේද..?"

දිනේත්‍ර - ඔහු මගේ හිතේ සියුම්ම තැනට දමා ගැසුවේය.

"ඔයාට තියෙන ඉල්ලුමේ හැටියට මං මොකෙද්ද..?"

"දිනේත්‍ර.."

මම දුකින් කෑගැසීමි.

"සම්බන්ධයක් ඇති කරගන්න හියා කතා කරන්නවත් වටින එකෙක් නෙමෙනෙ මං."

ඔය කිසිම දෙයක් ඇත්ත නොවන වග ඔහු දන්නේය.

"හැබැයි මං එකක් කියන්නං. ඔය පස්සෙන් එන ඔයාගෙ වෙට් වැටීගෙන දඟලන ඔය හැම එකෙකුටම වඩා මං ඔයාට ආදරේ කරනවා. ඔයාට මට වඩා පෝසත් කෙනෙක් - ලස්සන කෙනෙක් [illegible] රස්සාවක් කරන උගත් කෙනෙක් හොයාගන්න [illegible] වෙයි. ඒත් [illegible] මං තරමට ඔයාට ආදරේ කරන කෙනෙක් [illegible] හම්බවෙයි."

The Readers Place [illegible]

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මගේ ඇස් පිපිරිණි. ලෙඩිය තරම් හිත පුච්චන කඳුළු කම්මුල් ඉරාගෙන ඇද හැලිණි. දිනේත්‍රු ඔහු මා මහ මග දමා ආපසු හැරිණ.

"දිනේත්‍රු..."

මම හඬගෑමි. ඔහුට නොඇසුණේය. නැත - ඔහුට ඇසීත් ඔහු හැරුනේ නැත.

"අනේ දිනේත්‍රු"

මගේ හිත විලාප තිබ්බේය. දිනේත්‍රු දිගු කකුල් වලින් ලොකු අඩි තියා නොපෙනී ගියේය. උස් කාප්ප වලින් වටවූ ගෙවල් පාරේ මම තනිවීමි.

06

දිනේත්‍රු - ඔහු පුදුම විදිහට වෙනස් විය. නෙත ඉදිරිපිට මා දුන්නත් නොදන්නා විලාගේ යන්නට ඔහු හිත හදාගෙන උන්නේය. ස්කූල් බසයේදී ඉස්සරම ඉස්සරහ පුටුබෝඩ් එකේ එල්ලී යන්නට දිනේත්‍රු පුරුවිය. මේ වෙනස්කම් මට තරමට චලනිටද දැනිණ.

"අරයට මොකද වෙලා තියෙන්නෙ..?"

චලනි මගේ උරිස්සට ඇන හිසෙන් දිනේත්‍රුව පෙන්විය. ඔහු - දිනේත්‍රු පාපුවරුවේ එල්ලී බසයෙන් පිටට ඔළුව දමාගෙන උන්නේය.

"සැබයලා පාට් එකක්වත් දම්මද දන්නෑ."

චලනි කීවාය.

"සමහර විට උඹට වඩා හොඳ කෙල්ලෙක් එයාට ඉන්නවද දන්නෑ."

මගෙන් පිළිතුරක් නැති තැන චලනි විවිධාකාර දේ කීවාය. ... මගේ ඇස් කඳුළු එළියට විසි කළේය.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

චලනි බැලුවේ පුදුමයෙනි.

"ඒ පාර උඹට මොකද උනේ..? ඔය කඳුළු නවත්තගනිං. කවුරුහරි දැක්කොත් හොඳ නෑ. ගංගිලත් බලාගෙන ඉන්නවා. කිසිසි එකට දැම්ම වගේ තියෙයි."

මම මල් ලේන්සුව ඇස්වලට තියා පොඩි කළෙමි.

"පෙහන්සා මට ඇත්ත කියපං. මොකද උනේ..?"

"දිනේත්‍ර මා එක්ක තරහවෙලා චලෝ..."

"කවුරු..?"

"දිනේත්‍ර - අරයා."

මම හිසින් දිනේත්‍රව පෙන්වීමි.

"උඹ කොහොමද එයාගෙ නම දන්නේ..?"

චලනි මගෙන් ඇසුවාය. මම ඇයට සියල්ල කීවෙමි. සුධර්මා ඇන්ටිගේ ගෙදරට තේත් පාඩමට ගිහින් අහම්බෙන් දිනේත්‍ර ඇසුරු කරන්නට ලැබුණු තැන් පටන් සියල්ල මම ඇයට කීවෙමි.

"එළදෙන. ඉතින් ඇයි උඹ ඒ කොල්ලට හා කිව්වෙ නැත්තෙ..? ඒකා කිව්වෙ ඇත්ත. උඹ හිතනවද උඹට ඒකට වඩා හොඳ කොල්ලෙක් හොයාගන්න ලැබෙයි කියලා."

චලනි මගේ කඳුළු අවන් කළාය.

"මට එයාට කැමති වෙන්න බෑ චලෝ.."

"ඇයි ඒ..?"

පළමුව ඇයට දිනේත්‍ර ගැන විස්තරය කී මම දෙවනුව ඇයට චානුක වික්‍රමබාහු ගැන සියල්ල කීවෙමි.

"අන්තෝ ජටා බහිජ්ජටා. ඇතුළත් ගැට පිටත් ගැට. මාර ප්‍රශ්නයකට තමා උඹත් මුණදීලා ඉන්නෙ. උඹ ඔය කියනකං මං දන්නෙත් නැහැ උඹව කලින්ම ලයිසන් කරල කියලා."

"මං දැන් මොකද කරන්නෙ..?"

"ඒක තමා මටත් හිතාගන්න බැරි. ඒත් පෙහන්සා මොනදේ උනත් මොන හේතුවක් හින්දා උනත් මේ වගේ කොල්ලෙක්ව නැති කරගන්න එක අවාසනාවක්."

දනිමි. මා ඒ වගේ අවාසනාවන්තියකි.

"දිනේත්‍ර එක්ක කතා කරපං. ඒ කොල්ලව තරහකර ගන්නෙපා."

චලනි මට අවවාදයක් දුන්නාය.

ඒත් ඒ කී තරම් පහසුවෙන් මට දිනේත්‍ර හා කතා කරන්නට අවස්ථාවක් ලැබුණේ නැත. පාසල් වියේදී පමණක් නොවේ. ගෙදරදී වත් ඔහු මට මුහුණ දුන්නේ නැත. කතා කරනවා තබා අඩුම තරමේ මා දිහා බැලුවේවත් නැත. සුධර්මා ඇන්ටි මට තේත් පාඩම කරන හැමදාකම ඔහු කාමරයටම ගුලිවී උන්නේය.

"පුතා එන්න තේ බොන්න."

සුධර්මා ඇන්ටි හවස තේ හදා දිනේත්‍රට කතා කළාය.

"කාමරේට ගේන්න අම්මා."

දිනේත්‍ර ඇතුළේ සිටම කීවේය. මේ පළිගන්නේ මගෙනි.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"අනේ මන්දා මේ ළමයට මොනා වෙලාද කියලා. හිනාවක් නෑ. කතාබහක් නෑ. මේ දවස් ටිකේ හරියට කෑමකුත් නෑ. හිතේ තියෙන දෙයක් මෙච්චර කාලෙකට නොකියා උන්න ළමයෙක් නෙමේ."

සුධර්මා ඇන්ටි කියවාගෙන ගියාය.

මගේ පපුව දැවේය. ඇත්තය. දිනේත්‍ර ප්‍රීතිමත් දරුවෙකුව උන්නේය. ඔහුත් අම්මාත් අතර මෙතෙක් රහසක් තිබුණේද නැත. සියල්ල බිඳුණේ පව්කාර මා හින්දාය.

සුධර්මා ඇන්ටි වැඩක යෙදී උන්නොත් තේ කෝප්පය දිනේත්‍ර වෙත ගෙනයන්නට ලැබෙන්නේ මටය.

"මේ තේ එක."

මම කාමරයේ එපිටින් හිඳ කියමි.

"ඔහෙන් තියලා යන්න."

ඔහු එළියටවත් නෑවිත් කියන්නේය. ඒ එදා එකම තේ කෝප්පය බෙදාගෙන බිව් - මට කියා තේ පොවාගත් දිනේත්‍රමය.

දිනේත්‍රට ඇත්ත පහදන්නට මට ඕනෑකම තිබිණි. ඔහුව මගේ ලෝකයට පිළිගන්නට බැරි හේතුව තේරුම් කරන්නට උවමනාව තිබිණි. එහෙත් ඒ සඳහා ශක්තියක්වත් - ඉඩක්වත් මට නොලැබිණ.

"කොහොමද කෝසලා මගෙ ගෝලයා."

හදිසියේම දවසක මා තේක් [illegible] කෝසලා ඇන්ටි එහි ආවාය. සුධර්මා ඇන්ටි ඇ පිළිගත්තේ [illegible] සිනා [illegible] මැද සාලයේය. රූපවාහිනිය දමා [illegible] බලමින් දිනේත්‍රට කාමරයට මාරුවෙන්න තරම් වේලාවක් ගියේ නැත.

"ගෝලයා කොහොමද කියලා අහන්න එහෙ මහයි සුධර්මා. මට මේ පැත්තෙ එන්නවත් බැරි උනා."

කෝසලා ඇන්ටි සෙටිය බර කළේ එහෙම කියාගෙනය.

"අනේ සිදේවි කෙල්ල. බොහොම ඉක්මණට වැඩඅල්ල ගන්නවා. එකපාරක් කියපු දෙයක් දෙපාරක් කියන්න ඕන නෑ."

සුධර්මා ඇන්ටි කීවේ මගේ හිස අතගාය.

රූපවාහිනියට රවාගෙන උන්නත් දිනේත්‍රගේ කන් තිබුණේ මෙහාටය. අපේ කතාවට කන් දෙන්නට ඕනෑ කමක් නැත්නම් ඔහු හදිසියේම රූපවාහිනියේ හඬ ඔය තරම් අඩු කරන්නේද නැත.

"අනේ සුධර්මා ඔය ටික ඉවර උනාහම ඔයාට පුළුවන්නං කෝසලාට චයිනීස් කෑම ටිකකුත් උගන්නන්නකෝ. අපේ වාහුක පුතා ආසම චයිනීස් වලටනේ. දෙන්නා මැරි කරායින් පස්සෙ එතකොට පුළුවන්නෙ පුතා ආසදේවල් ගෙදර හදලා දෙන්න."

විශ්වාසය - දිනේත්‍ර ගැස්සිණ. යළි ප්‍රතිපත්ති අමතකව ඔහුගේ නෙත් අප දිහාවට හැරුණේ ඒ හින්දාය.

"අපෝ ඕක මොකද්ද කෝසලා. ඔයා ඒ දවස්වල මට කරලා තියෙන උදව්වල හැටියට මට මේ වගේ හරි උදව්වක් කරන්න ලැබීම එකත් ලොකු දෙයක්. දැන් කොයි කාලෙ විතරද දෙන්නව පිළිවෙලක් කරන්න හිතා ඉන්නෙ..? "

සුධර්මා ඇන්ටි ඇසුවාය.

[illegible] ගේ ඇස්වල වූ ගින්දර හඳුනාගත්තේ නැත. [illegible] නම් ඇ ඔය තරම් හිනාවී මේ තරම් [illegible] කරන්නේද නැත.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"දෙන්නටම නව වයස තියෙනවනෙ සුධර්මා."

"ඒකත් ඇත්ත."

මිතුරියන් දෙදෙනා තව නොයෙක් දේ කතා කළත් ඒ කිසිවක් මගේ කන්වලට ගියේ නැත. මට සැක නැත - දිනේත්‍රුගේ කන්වලට ගියේද නැත. ඔහු මගේ මුහුණටම ඇස් අලවාගෙන උන්නේය.

මෙතෙක් දවස් මගේ ඇස් මගහරිමින් උන් දිනේත්‍රුගේ ඇස් අද - මේ මොහොතේ - මගේ මුහුණින් බිඳකුදු ඉවතට ගියේ නැත. ඒ ඇස්වලින් අහන දාහක් ප්‍රශ්නවලට උත්තර දෙන්නට හැකියාවක් නැති හන්දාම මම බිම බලා ගතිමි.

තවත් දවසක් ජීවිතයට ආවේය. මම පාසල් බසය එනතුරු පාර බලා උනිමි. අඳුරු කොළපාට ත්‍රී වීලරයක් විත් දෙපාලගම තිරිංග තද කළේය.

"පෙහන්සා"

දිනේත්‍රු ත්‍රී වීලරයෙන් හිස එළියට දැම්මේය.

"නගින්න."

"දිනේත්‍රු.."

"කතා කර කර ඉන්න වෙලාවක් නෑ නගින්න ළමයෝ."

දෙවරක් නොහිතා මම අවනත වීමි. දිනේත්‍රු - ඔහු මා ළඟම හිඳගෙන උන්නේය.

"අයියෙ වෙල පැත්තට අරං පොඩ්ඩක් නතර කරන්න."

දිනේත්‍රු රියදුරාට කීවේය. [illegible] ළඟට මුහුණ දා අඳුරු පාටේ රිය නැවතිනිය.

"පැය කාලයි අයියේ."

දිනේත්‍රු යළි කීවේය.

රියදුරා අපට ඉඩදී පෙට්ටි කඩයට ගොඩවිය.

"දිනේත්‍රු මේ කරන්නෙ හොඳ දෙයක් නෙමේ."

මම දිනේත්‍රුට කීවෙමි.

"දන්නවා... ඒත් තවත් ගින්දර උහුලන්න බෑ පෙහන්සා. මට ඔයත් එක්ක කතාකරන්න ඕනෙ. විශ්වාස කරන්න මං මැරෙයි. මේ තරම් වේදනාවක් මං මුළු ජීවිතේටම විඳල නෑ."

දිනේත්‍රු නෙත් උස්සා බැලුවේය. ඒ වේදනාබර ඇස් මට වලනී සිහි කළේය.

"දිනේත්‍රුට තියෙන්නෙ මාර ඇස් දෙකක්. ඌ ඒ ඇස් වලින් [illegible] බැලුවම ඕනම කෙල්ලෙකුට ඌ වෙනුවෙන් පණ දෙන්න හිතෙයි."

වලනි දවසක්දා හෝලිනොප් එකේදී කීවේය.

"ඒ ඇස් තාපසයෙක්ගෙ වගේ. සිල් අරං."

මම කීවෙමි.

"නෑ... ඒ ඇස් කුරුල්ලෙක්ගෙ වගේ.."

වලනි පෙරලා කීවාය.

"[illegible]"

[illegible]

The Reader's Place Novel

www.sl-unlimited.com (Podama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

එහෙත් වලනි කීවේ ඇත්ත යැයි මට දැනී තිබේ. මේ කුරුළු ඇස් දෙක මට කියන්නේත් ඔහුට විතරක්ම ආදරය කොට ඒ ආදරය වෙනුවෙන් ජීවිතය දෙන්න කියා නොවේද?

"පෙහන්සා.."

දිශේන්ද්‍ර මගේ අතැඟිලි මිටට ගත්තේය.

ඔහු මහානාමයෙකි. මම හෝලික්‍රොප් බාලිකාවක්මි. අප දෙදෙනා මෙහෙම මේ විදිහට ත්‍රී විලරයක හිඳ කිසිවෙකුට අහුවෙනවාට වඩා වසතා තියෙනවා හොඳය.

"පෙහන්සා... මේ බලන්න."

මගේ මුණට වඩාත් ලංවී දිශේන්ද්‍ර කීවේය.

එදා හෝලික්‍රොස් ආ පළමු දවසේ බසයෙන් වැටෙන්නට ගොස් ඔහු ඉඟටියෙන් අල්ලා මා බේරාගත් දවස මට සිහිවිය. එදා දැනුණු සියුම් සංවේදනාව අදද මේ කුරුළු ඇස් දෙක පාමුලදී දැනී මගේ සිත පෙව්ලා ගියේය.

"මට ඇත්ත කියන්න පෙහන්සා. මොකක්ද අර රීගෙ තවස කෝසලා ඇන්ටි කියපු කතාවෙ තේරුම...?"

"ඒ තමා ඇත්ත දිශේන්ද්‍ර..."

"මං කොහොමද විශ්වාස කරන්නෙ..?"

"විශ්වාස කරන්න අකමැති උනාට... ඒ ඇත්ත දිශේන්ද්‍ර"

"ඇයි පෙහන්සා ඒ ඇත්ත මට කියන්නැති නේද."

"ඔයා මට ඒ ටික කියන්න ඇත්ත කියන්න දිශේන්ද්‍ර."

හරි [illegible]

දිශේන්ද්‍ර මගේ ඇතැඟිලි අතහැර දෝතින් හිසගේ පැරුවේය.

"ඒ කියන්නෙ ඔයාට ආදරේ කරන්න කෙනෙක් ඉන්නවා."

"ආදරේ කරන්න නෙමේ බඳින්න කෙනෙක් ඉන්නවා."

ඔහු රිදෙන්නට යටිතොල හපා ගත්තේය.

"කොච්චර කල්ද ඔයා එයාව අඳුනගෙන...?"

"මං එයාව අඳුනන්නෑ."

"පෙහන්සා... මට ඇත්ත කියන්න... කිසි දෙයක් මට හංගන්නෙපා... මේ ඇස් දිහා බලන්න... මගේ හිතේ කොච්චර ගින්දරක් තියෙනවද කියලා ඔයාට තේරෙනවද..? මේ ගින්දරෙන් මට ගොඩ එන්න ඕන පෙහන්සා."

"මම කිව්වෙ ඇත්ත..."

ඔහුව එන ඉකිය පාලනය කරගන්නට මම උපරිමයට උත්සාහ කළෙමි.

"හරි මට කියන්න ඔයා එයාව දැකලා කොච්චර කල්ද කියලා."

"මම එයාව කවදාවත් දැකලා නෑ."

"පෙහන්සා රත්තරං... මට පිස්සු හැදෙයි. දන්නවත් මට ඇත්ත කියන්න."

"මං කවදාවත් ඔයාට බොරු කියලා නෑ දිශේන්ද්‍ර. මං [illegible] ඇත්ත මං [illegible] ඉන්නෙ මං අඳුරන්නෙවත් නැති - මං දැකලාවත් නැති කෙනෙක්ව."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම දිනේත්‍රට වාහුක වික්‍රමබාහු ගැන හැටිපදම කීවෙමි.

"අපට මේ මොකද උනේ පෙනන්සා.."

සියල්ල හොඳින් අසා හිඳ දිනේත්‍ර එහෙම කීවේය. අසුනේ පිටුපසට හේත්තු වී හිඳගෙන ඔහු දෑස් පියා මගේ ගිලිහුණු අතැඟිලි යලි ඇල්ලීය.

"ඔය මොන දේකින්වත් මගෙ හිත වෙනස් වෙන්න, පෙනන්සා. ඔයා බැඳලා ළමයි ඉන්න ගෑණියෙක් කියලා අහන්න ලැබුණත් ඔයාට ආදරේ කරන හිත වෙනස් වෙන්නෑ. මං ඔයාට ආදරේ කළේ - මගෙ හිත ඔයාට අයිති උනේ ස්කූල් බස්එකේදී ඔයාව දැක්ක පළවෙනි දවසෙමයි."

"මං කොහොමද ඔයාට හා කියන්නේ...? එහෙම කියලා ඔයාට හින්දර දෙන්නේ. මට එහෙම කරන්න බෑ කියලා ඔයා දන්නවා."

"මං කොහොමද දෙයියනේ මගෙ හිතේ තියෙන ආදරේ මෙන්න මේ වගෙයි කියලා ඔයාට දිගෑරලා පෙන්නන්නේ."

නිදහස් අත ගුලි කොට ඔහු වැරෙන් හිසට ගසා ගත්තේය. මා නිසා උපන් කඳුළු ඒ කුරුලු ඇස් පොගවා තෙත බරිත කොට තිබිණ.

"ඒක මං දන්නවා දිනේත්‍ර..."

"කොහොමද දන්නේ..?"

"හිත දිග ඇරලා පෙන්නුවේ නැති උනාට ඔයා ඇස්වල දිගට හරහට ඒ ආදරේ ලියවිලා තියෙන හැටි මං හොඳටම දකිනවා."

මට එහෙම හොකියන්නට තිබිණ. කොටින්ම දිනේත්‍රගේ ආදරය පිළිගන්නට පුළුවන්කමක් නැති මට එහෙම හොකියාම ඉන්නට තිබිණි. එහෙත් ඒ ආදරය වැගිරෙන ඇස්වලට බොරු කියන්නට මට හිත හදාගන්නට බැරිවිය.

"මට ඒ ඇති රත්තරං..."

දිනේත්‍ර රිදෙන තරමට තදට මගේ අතැඟිලි මිරිකුවේය.

ශ්‍රී විලරයේ රියදුරා පැමිණ උගුර පෑදුවේය. දිනේත්‍ර පර්ස් එක දිගහැර රුපියල් සීයේ කොළ දෙකක් ඔහු අතමිට මෙලවීය.

"මෙයාව හෝලික්‍රොස් එක ළඟින් දාන්න."

ඔහු රියදුරාට කීවේය.

"දිනේත්‍ර ඔයා..?"

"මං බස් එකේ එන්නං පෙනන්සා. මෙහෙම එකට යන එක ඔයාට හොඳත් නෑ. මට හොඳත් නෑ."

දිනේත්‍ර රියෙන් බැස්සේය.

ශ්‍රී විලරය හෝලික්‍රොස් එක දක්වා ඉගිලිණි.

"කොහෙද අද උඹ ගියේ..?"

චලනි ගේට්ටුව ළඟ රැකගෙන උන්නාය.

"කොහෙවත් නෑ."

"මට බොරු කියන්නෙපා නංගී. අද ස්කූල් බස් එකේ [illegible] නෑ. ඇත්ත කියපං උඹට දිනේත්‍ර හම්බ උනා ද?"

The Readers' Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඔව්"

මම චලනිට සියල්ල කීවෙමි.

"ඒ කියන්නේ දැන් උඹ දිනේත්‍රට කැමතියි."

"මගෙ හිත එයාට කැමති උනේ මීට ගොඩක් ඉස්සරින්. ඒත් මට එයාට හා කියන්න බෑ. උඹ දන්නවා මගෙ තත්වය."

"මං උඹගෙ තත්වෙ දන්නවා. දිනේත්‍ර දැන් ඉන්න තත්වෙත් හොඳට දන්නවා. ඒ හින්දයි මෙහෙම කියන්නෙ. උඹ එක්කො දිනේත්‍රට කැමති වෙයං. නැත්තං එයාගෙන් ඈත්වෙයං. කැමති වෙන්න බෑ කිය කියා උඹ ඔය විදිහට හරි දිනේත්‍රව ආශ්‍රය කරන එක හරිනෑ."

චලනි මේ හැමදේම කීවේ වගකීමෙනි. වෙනදා දකින දඟකාර සැහැල්ලු බව බිඳක්වත් මේ ටික කියද්දී ඈ ළඟ නොතිබිණ.

හිතේ හින්දර බර සුසුමක්ව මවෙතින් ගිලිහිණ.

"උඹල දෙන්නම පවි..."

චලනි කීවාය.

"උඹ කිව්ව එක කාරණාවක් ඇත්ත චලනි."

"ඒ මොකද්ද..?"

"දිනේත්‍රට තියෙන්නෙ කුරුලු ඇස් දෙකක්. ඒ ඇස් වලින් එකපාරක් බැලුවහම මට එයා නින්දා මැරෙන්න උනත් හිත හදාගන්න පුළුවන්."

මම හංගන්නේ නැතුවම කීවෙමි.

07

හවස දිය නා මම සැහැල්ලු ඇඳුමක් ඇඟලා ගතිමි. තෙත කොණ්ඩය ගසමින් සඳැල්ලට ගියෙමි. මෙතනට අතුරු පාරවල් කීපයකුත් - සාදා නිමකල උස් තාප්ප වලින් වටකළ තට්ටු ගෙවල් ගණනාවකුත් හොඳින් පෙනෙයි.

"පෙහන්සා කෝල්."

කෝසලා ඇන්ටි පහත මාලේ සිඳ කීවාය. අප්පච්චි සිහිව මම තරප්පු පෙළ දිව ආවෙමි.

"හෙලෝ ඩී"

"කොහොමද පෙහන්සා.."

එහා පස වූයේ චානුකය. හිතේ පැන්නක් නතරවිණ.

"අන්කල් බිසී. මට කිව්වා ඔයාගෙ දුකසැප අහන්න කියලා."

මේ චානුක වික්‍රමබාහු මොනවාගේ පිරිමියෙක්ද මම සිතිමි. ඔහු මට [illegible] වීය. ඔහු දිනේත්‍ර වාගේ පිරිමියෙකු වන්නට [illegible]. දිනේත්‍ර වාගේ පිරිමින් ඉන්නේ එකෙකි. ඒ ඔහුම පමණකි. [illegible] දඟකාරයෙකි. තවත් වතාවක

The Readers Place Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

වගකීම් භාරගත් යෞවනයෙකි. චානුකට මේ කී දේවලින් එකක්වත් තිබුණා දැයි මා දන්නේ නැත.

චානුක බොහෝ දේ කීවේය. එහෙත් ඉන් මගේ කණට වැටුණේ අල්පයකි. නමුත් හිතට එකක් තදින් දැනිණ. දිනේත්‍රාට - අප ආදරය කියමින් මා පස්සේ එන පිරිමියාට චුට්ටක්වත් දයාබර වන්නට මට ඉඩක් නැත.

ට්‍රිං... ට්‍රිං...

චානුක රිසිවරය තැබූ සැණින් එය නැවත නාද විය. මම කුතුහලයෙන් රිසිවරය කනට ගතිමි.

"හෙලෝ"

"පෙහන්සාට කතා කරන්න පුළුවන්ද..?"

"කතා කරනවා."

"චුට්ටක් ඉන්න ඔයාට කෝල් එකක් තියෙනවා."

හිත තිබූ කුතුහලය දෙගුණ තෙගුණ විය. මුලින් ඇහුණු ගැහැණු හඬ වෙනුවට ඊළඟට ඇහුණේ පිරිමි හඬකි.

"පෙහන්සා"

ඒ දිනේත්‍රය. සිත පිපිරිණි. මට චානුකව සිහිවිය.

"ඇයි අද අපේ ගෙදර ආවෙ නැත්තේ..?"

මම හිතා මතාම අද සුධර්මා ඇන්ටි මුණගැසෙන්නට නොගියෙමි. චලනිගේ කතාව අසා [illegible] මට [illegible] එහෙම කරන්නට හිතුණේ නැත. දන් [illegible] වික්‍රමබාහු පිරිස [illegible]

[illegible] කාට දමා ඉන්නා මට කොහොමත් දිනේත්‍රාගේ සිල්ගත් නෙත් [illegible] කොට ඉන්නටම හිතිණි.

"පෙහන්සා ඇයි..?"

"මෙහෙම කතා කරන එක හොඳ නෑ."

"දන්නවා ඒකයි මුලින්ම කොමියුනිකේෂන් එකේ ගර්ල්ට [illegible] කතා කළේ. ඉතින් කියන්න ඇයි ආවෙ නැත්තේ..?"

"නිකං"

"ඔයාට මං බලන් ඉඳියි කියල හිතුණෙ නැද්ද..?"

මගේ උගුර හිරවිණ. ඇත්තම නම් ඔහු බලා ඉන්නා බව දන්නා නිසාම මට එහි යන්නට හිතුණේ නැත.

"ඔයාට මාව මතක් උන්නැද්ද..?"

ඒත් මම කතා නොකළෙමි. ඇත්තටම - මට කතා කරන්නට බැරිව තිබිණ.

"පෙහන්සා ඔයා මට ආදරේ නැද්ද..?"

"නෑ.. නෑ... නෑ... නෑ... මං ඔයාට ආදරේ නෑ. එහෙම දෙයක් කවදාවත් ඇති වෙන්නෙත් නෑ. ප්ලීස් මට වද කරන්නෙපා."

මම ඉක්මණට - ඉක්මණට එහෙම කියා රිසිවරය තැබීමි. අනේ අර අහිංසකයාට - මට ආදරය කළ මුදු හිතැතියාට මොන [illegible] පත්තු වෙන්නට ඇත්ද? මම හඬාගෙනම ගොස් කාමරයේ ඇඳට වැටිමි.

[illegible] දිනේත්‍රා [illegible] මට ආදරය කරන්නට පටන් ගත්තේය. මෙතෙක් කාලයක් අප්පච්චිගේ ආදරයටම කොටුවී උන්

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම මේ ආදරයෙන් උමතු වූන පිරිමි ආත්මයට බොහෝ සේ හිමින් පෙම් බැන්දෙමි. එහෙත් හිතේ ඇති ආදරය කටින් කියාගන්නට මට අයිතියක්වත් - ශක්තියක්වත් වූයේ නැත.

"මට ආදරෙයි නේද පෙහන්සා..."

ඉදහිට දිනක ඔහු දුරකථනයෙන් මට සිරිසෙවණට කතා කරන්නේය. නිවැසියන් නැති දිනක් වී නම් අපට නිදහසේ කතාබහ කරන්නට ඉඩ ලැබේ.

"මට ආදරෙයි නේද ඔයා..?"

දිනේත්‍ර ආයේම ඇහුවේය.

"දන්නෑ..."

"හිතෙන් අහල බලන්න."

දිනේත්‍ර - ඔහු හොඳින් මගේ හිත කියවා හමාර කොට උන්නේය. ඔහු මගේ හිත ගැන හොඳින් දැන උන්නේය. බියක් හැකක් නැතුව මට මෙහෙම කියන්නේ ඒ හින්දාය.

"මගේ හිතේ ඔවා මුකුත් නෑ."

මම ඔහුට සැරවෙමි.

"ඔයාගෙ හිතේ ඔයා කටින් නොකියන හැමදේම තියෙනවා."

"ඔයා කොහොමද දන්නෙ..."

"මං ඔයාගෙ හිත කියෙව්වා."

"ඔයා කොහොමද මගෙ හිත කියෙව්වෙ."

"ඔයාගෙ ඇස් වලින්."

"මගේ ඇස් වලින් කොහොමද හිත කියවන්නේ.."

"හිතේ තියෙනදේ තමා ඇස්වලට එන්නෙ. හිතට දුකක් ආවම මිනිස්සුන්ගෙ ඇස්වලට කඳුළු එනවා. හිතට තරහ ආවම මිනිස්සුන්ගෙ ඇස් රතුවෙනවා. හිතට සතුටක් ආවම මිනිස්සුන්ගෙ ඇස් බැබලෙනවා. ඔයා ඒ ගැන දන්නැද්ද පෙහන්සා. ඒ වගේ මගේ මාව දකින කොට ඔයාගෙ ඇස් ඔච්චර දිලිසෙන්නෙ මට ආදරේ හින්දා."

මට උපරිමයට ලැජ්ජා හිතිනි. ඔහු මා ඉදිරිපිටම මගේ හිත නිරුවත්කොට දැම්මා නොවේද..?

"වෙන.."

මම ඉකි හඬින් ඇසීමි.

"කටින් ඔයා මට ඔයාගෙන් ඈත්වෙන්න කිව්වත් ඔයාගෙ ඇස්දෙක මට කියන්නෙ අනේ හැමදාම මං ළඟින් ඉන්න කියලා. ඔයා කටින් මට ආදරේ නෑ කියලා කිව්වත් දන් වැඩක් නෑ පෙහන්සා. ඔයාගෙ ඇස්දෙක සංසාරෙ පුරාම මට ආදරෙයි කියලා ඉවරයි."

මට හැඩිණ. මම අත්ල හපාගෙන ඉකිබින්දෙමි.

"පෙහන්සා ඇයි...?"

දිනේත්‍ර එහෙම ඇහුවේය.

"ඔයා අඬනවා නේද කෙල්ලෙ.."

මිනිස්සු [illegible] මම කෑගසා හැඩිණ. වැඩකාරයකුද නොවූ ගෙදර [illegible] ඉකි [illegible] කෑගසමින් හැඩිමි.

The Reader's Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"පෙහන්සා.."

දිනේන්ද්‍ර දුකින් - පසුතැවීමෙන් මිමිණීය.

"මට ඔයාව ඕනෙ දිනේන්ද්‍ර. ඒත් දෙයියනේ එතකොට වාහුක. මාව දනටමත් වාහුකට අයිතිකරලා දීල ඉවරයි. මං මොකද කරන්නෙ දිනේන්ද්‍ර..?"

මම හඬමින් කියවාගෙන ගියෙමි.

"අපි එකතුවෙලා එක තීරණේක ඉමු පෙහන්සා. එතකොට ඔය කාටවත් අපිව වෙන්කරන්න බැරිවෙයි."

"අනේ මට බයයි දිනේන්ද්‍ර."

"ඔයාට මං ඉන්නවා පෙහන්සා. මොන ප්‍රශ්න ආවත් මං ඔයාව තනිකරන්නෑ. අපි දෙන්නෙක් ඉන්නකොට ඉස්සරහට එන ප්‍රශ්නවලට මූණදෙන්න ලේසියි."

මම කිසිත් නොකියාම හැඬීමි. දිනේන්ද්‍රට හිතේ වූ සියල්ල කියා දැමූ පසු හිතට දැනුනේ පුදුමාකාර සැහැල්ලුවකි. ඔහුට උපන් ආදරය හිතේ හිරකොටගෙන මා කොයිතරම් නම් දුකක් විඳින්නට ඇත්දැයි මට තේරෙන්නේ දැන්ය.

"අඬන්නෙපා කෙල්ලේ.."

එහෙත් මට කඳුළු නතර කරගන්න පුළුවන් වූයේ නැත.

"ගෙදර කවුරුවත් නෑ නේද පෙහන්සා. මං දැක්කා උදේට අත්තල්ලෙ වෑන් එකේ ඇන්ටියි අන්කල්ලයි කොහේද ගියා."

"ඒක නේද බය නැතුව කතා කළේ."

මම හරවටු හඬින් ඇසීමි.

"මං එන්නද ඔයා ළඟට."

මට එපා කියන්නට හිතුණේ නැත. මේ නිහැඬියාව ඔහුට මා කියන බව ඔහු තේරුම් ගත්තේය.

"තව විනාඩි දෙකෙන් මං ඔයා ළඟ."

දිනේන්ද්‍ර රිසිවරය තිබ්බේ එහෙම කියාය. ඇත්තටම ඔහුට අර ගෙදර සිට 'සැනසුමට' එන්නට විනාඩි දෙකකට වඩා ගත නොවන්නට ඇත. මම දිවගොස් ගේට්ටුව හැරියෙමි.

දිනේන්ද්‍ර අර නාපස ඇස් දල්වාගෙන ගේට්ටුව මුල හුන්නේය.

ඒ අත දැඩිව අල්ලා ගත් මම ගේ දෙසට වේගයෙන් දිවගියෙමි. මහ ගෙට යන අර විසල් දොර තදින් වසා ලොක්කොට අගුළු වැටුණෙමි.

දිනේන්ද්‍ර - මේ පාළු විසල් ගෙදර ඔහුත් මාත් තනිව උන්නෙමු.

"ඉතින්.."

දිනේන්ද්‍ර කීවේය.

මම වචන සොයා වෙහෙසෙන්නට නොගියෙමි.

"මොනාද කල්පනා කරන්නේ.."

දිනේන්ද්‍ර මගේ කම්මුලකට අත්ල විහිදා තැබුවේය. හඬා කඳුළු ගලා තෙත්ව තිබූ කම්මුලට ඒ ආදරණීය අත්ල හරහා නුහුරු උණුසුමක් දැනිණි. මගේ අනික් කම්මුලටත් අත්ල තබා ඔහු මුහුණ ළඟට ගෙන ආවේය.

"මට හැදෙරයි දිනේන්ද්‍ර."

The Reader's Place
WWW.SL-[illegible].COM
Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ආදරෙයි."

මම තාපස ඇස්වලට වශීවී උනිමි.

"හැමදාටම දිනේත්‍රුට ආදරෙයි කියන්න."

"හැමදාටම දිනේත්‍රුට ආදරෙයි."

දිනේත්‍රු මගේ මූණට පාත්විය. ඒ තාපස ඇස් මගේ තොත්වලට යාවිණ. මම දෑස පියවා නොගතිමි. මේ ආදරණීය තත්පරය දෑහින් විඳ අමරණීයකොට ගන්නට මට ඕනෑ කොට තිබිණි.

ඔහු පළමුව හාදු තිබ්බේ මගේ නළලටය. දෙවනුව මගේ ඇස්වලටය. ඒ දෙතොල් ගැහෙනවා මට දැනිණි. විශ්වාසය - මේ අහිංසකයා මීට පෙර කෙල්ලක මේ විදිහට සිප වැළඳගෙන නැත.

සීතලව ගිය මගෙ දෙතොල දෙතොලට හිරකරගත් ඇසිල්ලේ ඔහුගේ දෑත් ඉඟටිය අතරින් යැවී මගේ ඇඟ ඔහුගේ සවිමත් සිරුරට තදවිණ. දිනේත්‍රු ඔහු මගේ ආත්මයට ජීවය දෙමින් උන්නේය.

08

මම දිනේත්‍රු නමින් ජීවත් වන්නට පටන් ගත්තෙමි. දිනේත්‍රු මටත් - මම දිනේත්‍රුටත් ආදරය කළෙමු. ඔහු හැමවිට මා රැක්කේය. අහිංසක සිප වැළඳගැනීමක් අප අතර ඉදහිටක හුවමාරු වීණිද අප ආදරයට අවංක වූයෙමු.

"අද හවසට මං නෑ ගෙදර"

කරන කියන හැමදේමත් - යන එන ගමන් බිමන් හැම එකකත් එකිනෙකාට කියා යන්නට අපි පුරුදු වූයෙමු. දිනේත්‍රු දවසක් දා පාසල ඇරී එද්දී මට එහෙම කීවේය.

"ඇයි"

"පොඩි ගමනක් යන්න තියෙනවා"

දිනේත්‍රු ඇස් පුංචි කොටගෙන කීවේය.

"ටිකක් වෙලාසනින් හවසට එන්න. මට ගෙයින් පිට වෙන්න කලින් ඔයාගෙ මූණ බලලා යන්න ඕනේ."

යන්නේ කොහේදැයි නොකියාම ඔහු කීවේය. මම පුදුම වී [illegible] දෙස බැලීමි. [illegible] පුරුද්දට ආදරණීය සිනහවක් මට උගනවමින්

The Reader's Pixel World

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

හිටියේ විනා කැමතිම ගෙදර දීම හදාගන්නා හැටිය. මම එදා හවස පෙරදාට වඩා වේලාසනින් දිනේත්‍රගේ ගෙදරට ගියෙමි.

"අනේ දූ අද නම් වැඩ ගොඩ ගැහිලා. මේ හෙට වෙඩින් එකකට කේක්ස් වගයක් දානවා. දුවත් පුළුවන් මට ටිකක් උදව් වෙන්ඩ."

ලහි ලහියේ මුළු තැන්ගෙයි වැඩ කරමින් උන් සුධර්මා ඇන්ටි මට කීවාය.

ඇයට මසකට සෑහෙන ප්‍රමාණයක් මංගල කේක් ඇණවුම් ලැබිණ. ඈ ඉන් සෑහෙන ආදායමක් ද ලැබුවාය. මා දන්නා හැටියට ඇය ගෙදර දොරේ හා දිනේත්‍රගේ අධ්‍යාපන වියදම් පවා පියවා ගත්තේ ඒ මුදලෙනි.

"අම්මා කෝ මල් කැඩුවද?"

දිනේත්‍ර ඔහු එහෙම අහමින් මුළුතැන් ගෙට එබිණ. මට පුදුම හිතිණ. ඔහු හැඳ උන්නේ සුදෝ සුදු ජාතික ඇඳුමකි. බොහෝ උස් වූ ඔහුගේ පළල් උරහිස් ඇති සිරුර මේ ඇඳුමට අපූරු හැඩකාරකමක් පෙන්වීය.

"අනේ මට අමතක උනානේ. දූ මේ වට්ටියට එළියෙ සුදු මල් ගහෙන් මල් ටිකක් කඩල දෙන්නකෝ."

මම වට්ටිය අතටගෙන එළියට ගියෙමි. දිනේත්‍රද මා පස්සේ ආවේය. ඔහුගේ සුදු සරම දෙකකුල්වල ඇතිල්ලී පට පට ගෑවේය.

"කොහෙ යන්නද මේ"

ඒ තාපස ඇස් දිහා ආදර[illegible] ඇසීමි.

"පිරිතකට යනවා."

"පිරිතකට"

මම පුදුමව ඇසීමි.

"ඔව් දැන් අවුරුදු දෙක තුනක ඉඳල මම ගෙවල්වල ගිහි පිරිත් කියන්න යනවා."

"තනියම."

"තනියම පුළුවන්ද පිරිත් කියන්න. මාත් එක්ක තව කට්ටිය යනවා. හැබැයි ඒ ඔක්කොමල්ලා අවුරුදු හැට පැනපු අය. මං විතරයි මේ වයසෙ කෙනෙකුට ඉන්නේ."

සතුටක් - ආඩම්බරයක් - ඉහවහා ගිය ආදරයක් මගේ හිතට දැනිණ.

"උපාසක මහත්තයා සිල් හොඳට රකිනවද?"

"ඔව්... මං මස් මාළු කරවල කිසිදෙයක් කන්නෑ. බොරුනම් අම්මගෙන් අහල බලන්න."

නෙළූ මල් දෙමිටක් මගේ අත්ල මත වූ වට්ටියට දමමින් දිනේත්‍ර කීවේය.

"උපාසක මහත්තයගෙ අනික් වැඩ දන්නෙ මං නෙ."

මම රහසින් කීවෙමි.

"ඒ වැඩ ඔක්කොම මට පුරුදු කළේ මෙන්න මේ ඇස්දෙක තමයි."

දිනේත්‍ර [illegible] හාසය මිරිකුවේය.

"මේ [illegible] කියනවා බලන්න."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ගොක්කොළ හා ක්‍රෝටන් කොළ යොදා විසිතුරු ලෙස සැරසූ මණ්ඩපයක හිඳ මගේ දිනේත්‍රා පිරිත් සජ්ඣායනා කරද්දී කොයිතරම් ලස්සනට ඇත්ද? මේ සිල්ගත් නෙත් ඇති ළාබාල මානවකයා දිහා හැමෝම වටපිට බලනවා නියතය.

"මං ආසා ගිහි පිරිත් කියන්න නෙමෙ."

"එහෙනං"

"අංගුලි මාල පිරිත කියන්න."

මම ඇස් දල්වා ඔහු දෙසම බලා උනිමි.

"මගේ පළවෙනි බබා ඔයාගෙ බඩේ ඉන්නකොට මං හැමදාම ඇට ඔයාගෙ ඔළුව අතගගා අංගුලිමාලී පිරිත කියනවා."

බබාලා ලැබෙන්න ඉන්න අම්මාවරුන්ට අංගුලිමාල පිරිතින් ආරක්ෂාවක් පිහිටක් සැලසෙන බව මමද අසා තිබුණෙමි.

"යන්න අයියෝ..."

මම ඔහුගේ උරයට පහරක් ගැසීමි. ආදරයෙන් පිඹිනී මගේ හිත පුපුරන්නට මන්න මෙන්න කියා තිබිණි. දිනේත්‍රාට ආදරය කරන්නට පටන් ගත් තැන් පටන් සියුම් ආඩම්බරයකින් මගේ හිත පිරී තිබිණි. කඩවසම් පෙනුමැති - පෞරුෂවත් ආත්මයක් හිමි කොල්ලෙකුට ළංවන ඕනෑම කෙල්ලෙක ළඟ මේ සුපුරුදු අහංකාරය වෙතැයි මම විශ්වාස කරමි.

"ආච් අප්ප කෙල්ල මේ දවස්වල හෙන ලව් මූඩ්."

ළඟම මිතුරිය චලනි පවා [illegible] මට විහිළු [illegible].

"ඒක නෙමෙ දැන් ඔන්න [illegible] එකෙයි [illegible] උඹලා ගැන පොඩි පොඩි කසු කුසු [illegible] පටන් අරන් [illegible]

චලනිගේ ඒ කතා බහෙන් මගේ ඇතුලාන්තය දැවේය.

"අපි ගැන..."

"ඔව් උඹයි දිනේත්‍රායි ගැන. විශේෂයෙන්ම දැන් ස්කූල් බස් [illegible] යන ලොකු පොඩි හැම එකාම උඹලගෙ ආදර කතන්දරේ [illegible]. සංඛයලා උනත් මං හිතන්නේ දැන් මේ ගැන දන්නවා."

චලනි කල්පනා බරව කීවාය.

"අනේ මට හරි බයයි චලෝ."

මම චලනිගේ අත්ල මිරිකාගෙන කීවෙමි.

"උඹ බයවෙන්නෙපා. දිනේත්‍රා වගේ කොල්ලෙක් ඉන්නකං උඹ මොකටද බයවෙන්නෙ. ඒත් උඹලා ටිකක් හරි ප්‍රවේශම් වෙනවනම් හොඳයි."

"ඇයි උඹ එහෙම කියන්නෙ."

"මේක පිටට යනවා කියන්නෙ වැඩිකල් නොගිහින්ම මය [illegible] ගෙවල්වලටත් යනවා කියන එක. උඹල අතරේ ලව් ඇෆෙයා එකක් තියෙනවා කියන එක ඉස්කෝල වලට ආරංචි වෙනවට වඩා ගෙවල්වලට ආරංචි වෙන එක භයානකයි. මං නොකිව්වාට උඹ දන්නවනේ."

චලනි කියන්නේ ඇත්තය. මට වඩා දූරදිග ඇයට පෙනී [illegible]. මා චානුක වික්‍රමබාහුගේ මහමාලියයි. ඉතින් එහෙම මා [illegible] [illegible]විතිය වී ඉන්නා වග "සැනසුමට" ආරංචි වී නම් [illegible] කියාගෙන මැරෙන්නට නොවේද? හිත [illegible] බය[illegible] මම [illegible] තිබෙමි.

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඔයා බයවෙනවාදෝ [illegible] ප්‍රශ්න ආවත් [illegible] නම් ඒවට මූණ දෙන්න සිද්ධ වෙන්නෙ නෑ. ඔය හැම ප්‍රශ්නයකදිම මං ඔයත් එක්ක ඉන්නවා."

දිනේන්ද්‍ර එහෙම කීවේ මගේ අත්ලද මිරිකාගෙනය. අප උන්නේ "සැනසුමේ" මගේ කාමරයට තුළිවී කතාබහකය. වැඩකාරයකුදු නොවූ "සැනසුමට" අන්කල් හා ඇන්ටි නොමැති දිනවලට දිනේන්ද්‍ර ඇවිදින් යන්නට පුරුදු විය. පාසල් බස්රියේදීවත් - සුධර්මා ඇන්ටිගේ තුකරි ක්ලාස් එකේදීවත් - මගතොටදීවත් හරියට කතාබහ කරන්නට ඉඩක් නැති අපට මේ ඉඳහිටක ලැබෙන අවසරය මගහරින්නට තරම් හේතුවක් වූයේද නැත.

"දවසක මේක හැමෝම දැනගත්තම අපි මොකද කරන්නෙ?"

මම දිනේන්ද්‍රගෙන් ඇසීමි. හැම දෙයක්ම නිරවුල් කරගන්නට මට ඕනෑ කොට තිබිණි.

"එදාට මං ඔයාගෙ වැඩිහිටියො එක්ක කතා කරන්නං."

"මගෙ වැඩිහිටියො කිව්වේ..."

"ඔයාගෙ අප්පච්චි - කෝසලා ඇන්ටි - විභුම අන්කල් එක්ක. උවමනා උනොත් චාතුක එක්ක උනත්."

"ඔයා මොනාද එයාලට කියන්නේ?"

"මං කියනවා මං ඔයාට ඇත්තටම ආදරෙයි. මට ඕනේ ඔයා විතරයි. මුළු ජීවිතේම දුකක් නොදී ඔයාව බලාගන්න මට පුළුවන් කියලා."

"එයාලා විරුද්ධ උනොත්..."

"එදාට මං ඔයාව අරන් [illegible]"

[illegible]

"අපට අවහිරයක් නැති නිදහසේ ජීවත්වෙන්න පුළුවන් තැනකට. ඉස්සරහට මොන ප්‍රශ්න ආවත් - කවුරු අපට නැති උනත් ඔයාට මුළු ජීවිතේම මං ඉඳියි පෙනන්නා. මං විතරක් නෙමේ මගේ අම්මත් ඔයාට පිටුපාන්නෑ කියලා මට විශ්වාසයි. මේ කතාව ඇහුණු උනහම අම්මා කලබලවෙයි. ඒත් අම්මා මාව සතුටින් තියන්න හැමෝ. මගේ සතුට ඔයානම් අම්මා අනිවාර්යයෙන්ම ඒ සතුටට ඉඩදෙනවා."

දිනේන්ද්‍ර දිග කතාවක් මට සරලව කීවේය. අපි යන්තිමත් ආදර බැඳීමක් ගොඩනගා ගතිමු. ඔහුට - මට මා දන්නා හැටියට මේ ආදර කතාවට පැහැදිලි අනාගතයක් තිබිණ.

"සැනසුමේ" මැදසාලේ බිත්ති ඔරලෝසුවේ සවස හතර වැදිණි. දිනේන්ද්‍රට තුරුළුව උන් මම ඔහුගේ පපුවෙන් හිස මෑත්කොට ගෙන අතින් හිසකේ සකස්කොට ගතිමි.

"දැන් ඇන්ටිලා මග ඇති."

"ඔය කියන්නෙ මට යන්න කියලනේ. හොඳයි හොඳයි මං එහෙනං යන්නං."

දිනේන්ද්‍ර මට හිනැහී කියා නැගිට ගත්තේය. මම ඒ අතේ එල්ලී ගේට්ටුව තෙක් ගියෙමි.

"කවද්ද එන්නේ? ඉක්මණට එන්න."

දිනේන්ද්‍ර [illegible] කීවේය.

"හෙට [illegible]"

The Reader's Place
Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඔහු මේ කතා කරන්නේ මගේ කුසරි පන්තිය ගැන යැයි හිතා මම කීවෙමි.

"මං කතා කරන්නෙ අපේ ගෙදරට එන එක ගැන නෙමේ."

"එහෙනං..."

"මගෙ ජීවිතේට එන එක ගැන."

මම නිසොල්මන්ව අසා උනිමි.

"ඔයා කවද්ද හැමදාටම නතරවෙන්න මගෙ ජීවිතේට එන්නේ? අන්න ඒ දවස වෙනකං මං මගබලා ඉන්නවා."

දිනේත්‍රු මා අතින් ඇද ළඟට ගත්තේය.

"හෙට උනත් ඔයා ළඟට ගන්න මං කැමති."

ඔහු එහෙම කියා නළලට හාදුවක් දී මා අතැරියේය. මේ මොහොත එන විට මා අනෙකකු හා සරණ යා යුතු වග තීන්දු වී ඇති බවත් - මට මගේ අනාගතය වෙනස් කරන්නට ඇත්තේ සීමිත ඉඩකඩක් වගත් මට අමතක වී තිබිණි.

* * * * * *

මගේ ජීවිතය තිබුණේ දිනේත්‍රු ළඟය. දිනේත්‍රු ලෝකය කොට උන් මට අවට ලෝකය අමතකව ගියේය. එහෙත් දවසක් දා වලනි කීවා වාගේ සංඛ - ගංගි ප්‍රමුඛ පාසල් මස්සියේ සියල්ලෝ උන්නේ අප වෙත ඇස් තියාය.

"ඉස්කෝලෙ යනවද? ... යනවද මන්..."

එකම සිට එකේ හිඳ ... මා දිහා බලා ගංගි කීවාය. ඒ මටය.

"උඹ ගණන් ගන්නෙපා ඔවා ඉරිසියාවට කියන කතා."

වලනි දිනේත්‍රුගෙන් හිස්වූ ඉඩ පිරෙව්වේ මගේ කතාව එහෙම කියාගෙනය.

"මෙහෙම ගියොත් ඒලෙවල් පාස් කරයිද මන්දා"

මංජුලා ගංගිගේ දකුණත කීවාය.

"ඒලෙවල් කෙසේ වෙතත් දිනාටමත් බී.ඒ. නම් පාස්."

ගංගි ඒ ටික කීවා විතරය. කෙල්ලෝ අතරේ හිනාවක් ඉහිරිණි. මහා ලැජ්ජාවක් මගේ හිත පුරා දිවේය.

"බී.ඒ වලටනම් කප් ගහලා ඉන්නේ."

මංජුලා නැවත කීවාය.

වලනි මා දිහා බැලුවේ ප්‍රශ්නාර්ථයක් ඇගේ තියාය. අගක් මුලක් නොතේරුණත් මේ කියන්නේ මටය.

"මොනාද බං මුන් මේ කියන්නේ?"

වලනි ඇසුවාය.

"මන්දා..."

මගේ ශරීරයම ගැහෙමින් තිබිණ.

"වහෙන් ඔරෝ නැතුව කෙලින්ම කිව්වනං ඉවරනේ."

වලනි කෑගැහුවේ උහුලා ගන්නට බැරුවය.

"අනේ ... නං ඔය බාල අපරාධ වලට සහාය දෙන්නෑ."

ගංගි ... ...ල්ලෙන්නටය.

The Reader's Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මොනාද බාල අපරාධ?"

චලනි නැගිට ගංගිගේ ළඟට කිට්ටුවිය.

"ඇයි නැගිට්ටේ ගහගන්නද?"

ගංගිත් ඉස්සරහට ආවාය.

"අනේ එපා..."

මම චලනිගේ අතේ එල්ලුණෙමි. මා හින්දා පාසල් බසයක් ඇතුලේ රණ්ඩුවක් ඇතිවෙනවා දකින්නට මට වූයේ බයකි.

"අනේ රණ්ඩුවෙන්නෙපා චලනි. අපි මෙතනින් බහිමුකෝ.."

මම චලනිවත් ඇදගෙන ඊළඟ නැවතුමෙන් බැහැ ගතිමි.

"චලෝ..."

තරහින් මූණ රතුකොටගෙන ඉවත බලා ඉන්නා චලනිගේ අතැඟිලි මම දැඩිව අල්ලා උනිමි.

"මං මේ කල්පනා කළේ උන් කිව්ව කතාවල තේරුම මොකද්ද කියලා. ගංගි සාමාන්‍යයෙන් තේරුමක් නැතිව දෙයක් කියන්නෑ. මුලින්ම බී.ඒ. එකක් ගැන කිව්වා. ඊගාවට බාල අපරාධයක් ගැන කිව්වා. මොකද්ද ඒ කතාවල තේරුම."

චලනි මෙන්ම මාද උන්නේ සිදුවූ කිසිවක් තේරුම් ගන්නට බැරිවය.

"මොනා කිව්වම අපිට මොකද චලෝ...? අනේ ඔයානං කතාවට යන්නෙපා. මට හරි බයයි ඒ හින්දා රණ්ඩුවක් වෙයි කියලා."

මං අඬන්නට ළංව උනිමි.

"එහෙනං ඉතින් උන්ට ගිය රටනෙ... හොඳයි මං හොයා ගන්නංකො... මේ කුණුහබ්බෙ තේරුම මොකද්ද කියලා. උඹ බය නොවී ඉඳිං පෙහෙන්සා..."

මා අස්වසා තියා චලනි ඉතිරි දුර පයින්ම ඇවිද ගියාය. ඇතුළත ගිනිගත් මගේ හිතට නම් සැනසීමක් ළඟපාතක වූයේ නැත.

දිනේත්‍ර සංගීත කණ්ඩායමක නිත්‍ය ගායක ශිල්පියකු ලෙස බැඳුණේය. "පන්සිළු" සංගීත කණ්ඩායම් වැඩකටයුතු අරඹා ඒ වන විටත් වැඩිකාලයක් ගතව තිබුණේ නැත. එහෙත් ඒ හරහා තමන්ගේ හැකියාවන්ගෙන් දුර ගමනක් යාමට හැකිවෙතැයි දිනේත්‍ර විශ්වාස කළේය.

"අපේ ගෲප් එකට පාටිස් හම්බ වුණහම අතටත් ගාණක් එයි. ඒත් මට මක්කොටම වඩා වටින්නෙ මේ විදිහට සිංදු කියලා ඊටත් ප්ලේ කරලා ලැබෙන අත්දැකීම."

දිනේත්‍ර මට විස්තර කළේය.

"ඔයා හොඳට ප්‍රැක්ටිස් කරන්න දිනේත්‍ර. ඔයාට කවදහරි ලොකු හොඳ තැනකට එන්න පුළුවන් කියලා මට හොඳටම විශ්වාසයි."

මම හැකි අයුරින් දිනේත්‍රව උනන්දු කළෙමි. සමහර දිනවල හවසට දිනේත්‍රට පුහුණු කටයුතු සඳහා යන්නට සිදුවූ අතර එවන් දිනවල මා ඔහුගේ නිවසට ගියද කාලය ගතකළේ දරන්නට බැරි පාළුවකිනි.

"පුතා නැතුවම ගෙදරම පාළුයි..."

මට වඩා [illegible]ටත් පුතා නැති පාළුව දැනී තිබිණ.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඉන්නකොට කරදරේ බෑ. නැතිකොට පාළුවේ බෑ."

සුධර්මා ඇන්ටි කීවේ හිනැහෙමිනි. මම ෆෙවනිස් රෝල්ස් වලට බිස්කට් කුඩු තවරමින් ඈ අසල උන්නෙමි.

"පුතා සින්දු කියනවට මං අකමැති නෑ දූ... ඒත් මට බය මේ දරුවා ඔය වැඩ හින්දා ස්කෝලෙ වැඩ අතපසු කරගනීද කියලා."

"දිනේතුට හොඳට සින්දු කියන්න පුළුවන් ඇන්ටි. කවදාහරි එයා හොඳ තැනකට එයි."

මා කතා කළේ දිනේතු නිවැරදි බව අඟවන්නය. ඇරත් සුධර්මා ඇන්ටිගේ හිත සනසන්නටද මට ඕනෑ කොට තිබිණ.

"ඔව්... එයාට ලස්සන කටහඬක් තියෙනවා. හරියට එයාගෙ තාත්තගෙ වගේ."

සුධර්මා ඇන්ටි කීවේ ජනේලයෙන් එළිය බලාය. ඇය සැරමින් උන් කාගිය පවා අතරමඟ නතරව තිබිණ. හිතින් ඈ උන්නේ සමහරවිට අතීතයේ වන්නට ඇත.

"දිනේතුගෙ තාත්තාටත් සිංදු කියන්න පුළුවන්ද?"

කිසිදාක මේ අම්මාත් - පුතාත් ඒ පිරිමියා ගැන මා සමඟ කතා කොට නොතිබිණි.

"ඔව්... එයාට මිල්ටන් පෙරේරගෙ සිංදු ලස්සනට කියන්න පුළුවන්. මට එයාව ඉස්සරම හම්බ උනෙත් මගෙ යාළුවෙකුගෙ ගෙදර පාටි එකකට සිංදු කියන්න ඇවිත් ඉන්නකොට."

ඈ ඒ සියල්ලත් කීවේ [illegible] එපිට [illegible] පිහිටාය.

"දිනේතුගෙ තාත්තා දැන් කෝ ඇන්ටි...?"

මම හිතේ පොරබදන ප්‍රශ්නය එළියට දැම්මෙමි. තිගැස්සී ගිය ඒ නෙත් මගේ මුහුණ මතට විසිවූයේ එකවරමය. විලෙහට ඒ ඇස් හීමට බරවිය.

"රෝල්ස් ටික රෙඩිනං තාච්චිය ලිපේ තියන්න පෙහන්සා. අපි අත ඉක්මං කරමු. නැත්නං අද ඔයාට ගෙදර යන්න ලැබෙන්නෑ."

ඈ කීවේ මගේ ඇස් මගහැරය. අවසන් වතාවට මා ඇසූ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරක් දෙන්නට ඇයට උවමනා නොවූ ගානය. සමහරවිට කිසි පිළිතුරක් ඇය ළඟ නොතිබුණා වන්නටද පුළුවන.

"දිනේතු සිංදු කියද්දී අහන් ඉන්න ආසයි කියලා මගෙ යාළුවොත් කියනවා."

නිහඬතාවය බිඳාත් උලුවිය හැකි බැවින් ඊට පෙර පුහුදව ඇය හා මොනවා හෝ කතා කරන්නට මට ඕනැකොට තිබිණ.

"ඒක මං දන්නවා දූ... මේ ළමයගෙ දක්ෂතා අතරමඟ කඩා කප්පල් කරලා දාන්න මට ඕන්නෑ. ඒත් දෙවියනේ කියල ඕව කරන්න කලින් අඩුම තරමේ සාමාන්‍ය පෙළවත් පාස් කරගෙන ඉන්නෙපායැ."

"සාමාන්‍ය පෙළ පාස්කරන්න ඕන කිව්වේ ඇයි ඇන්ටි නියපාර එයා ඕලෙවල් පේල්ද?"

මා ඇසුවේ තේරුම් ගන්නට අමාරු නන්දාය. මා දන්නා හැටියට නැත්නං මා විශ්වාස කළ හැටියට දිනේතු මගේ වයසේය. ඉතින් [illegible] විය යුත්තේ ඕලෙවල් වලට නොව ලබන [illegible] පාස් වෙන්නය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"පේල් වෙන්නවත් මේ ළමයා නාම ඕලෙවල් කළේ නැතෙ දූ..."

"ඕලෙවල් කළේ නෑ. එතකොට දිනේන්ද්‍රට වයස කීයද?"

මගේ හිත ගිනිගෙන තිබිණ.

"ඔය අහපය ලොකුවෙලා උස ගියාට එයාට නාම ඒ හැටිම වයසක් නෑ. දාසය සම්පූර්ණ උනොත් දන් මාස දෙකකට උඩදී."

අතට ගත් වීදුරු භාජනය බිම වැටී බිඳී සී සී කඩ විසිරිණ. දිනේන්ද්‍රට පෙම් කළ සිත ඊට වඩා සැරෙන් කුඩුව සී සී කඩව ගියේය.

"ඇයි දරුවෝ..."

සුධර්මා ඇන්ටි මගේ අතකින් අල්ලා ගත්තාය. මගේ මුළු ඇඟම තිබුණේ වෙව්ලමිනි.

"අ... න... ලිස්සුවා."

මම ගොත ගසමින් කීවෙමි.

"අත පයත් වෙව්ලනවා. ඇයි දූ මොකද උනේ?"

"මට ටිකක් ක...ලන්තෙ වගේ ... ආ...න්ටි"

මම අමාරුවෙන් කීවෙමි.

"සං... පුතාගෙ කාමරෙන් චුට්ටක් ඇලවෙන්න. එතකොට හරියයි. මං බොන්න මොනාහරි උණුවෙන් හදාගෙන එන්නං."

ඈ මා දිනේන්ද්‍රගේ ඇඳේ [illegible] පිටව ගියාය. හිස තැබූ ඒ කොට්ටය පුරා වූයේ [illegible]

දිනේන්ද්‍රගේ පපුවට තුරුළුව හිඳියදී විඳි හුරුපුරුදු සුවඳය.

"අනේ දිනේන්ද්‍ර..."

මට ඉකිගසා හැඬිණ. සතර දෙසින් ඇසට විත් උතුරා ගියේ කොහේ තිබුණ කඳුළුද මා දන්නේ නැත.

දිනේන්ද්‍ර මට වඩා අවුරුදු තුනකින් බාලය. මේ තිත්ත ඇත්ත මගේ හිතට ගෙනාවේ වචනයෙන් පහදා දිය නොහැකි මහා ආත්මානුකම්පාවකි.

"අපි නං ඔය බාල අපරාධවලට උපකාර කරන්නෑ."

"ඕ.ඒ. වලට නං කප් ගහලා ඉන්නේ."

ගංගිගේත් ඇගේ මිතුරියන්ගේත් වචන මගේ කන් සිදුරු කරමින් හිත තුවාල කළේය. දිනේන්ද්‍ර හා සම්බන්ධයක් ඇතිකර ගනිද්දී ඔහුගේ වයස ගැන හොයන්නට උවමනාවක් මට වූයේ නැත. මා හිතුවේ ඔහුත් මගේ වයසේම කියාය. නොදැන ඔහු හා සම්බන්ධ උනත් මා හිතාමතාම වයසින් බාල ඔහු හා සම්බන්ධ වීණැයි ගංගිලා සිතනවා ඇත. මහා ලැජ්ජාවක් මගේ ආත්මයම කම්පා කරවමින් වැතිරිණි.

"ආ... මේක බොන්න දූව."

සුධර්මා ඇන්ටි උණු තේ කෝප්පයක් මගේ අත තබා ගියාය.

මම තේ කෝප්පය අත තබාගෙනම දිනේන්ද්‍රගේ කාමරය හාත්පස බැලීමි. ඔහුගේ හැසිරීම - ජීවිතය වාගේම මේ කාමරයද පිළිවෙළකට තිබිණ.

"අනේ දිනේන්ද්‍ර..."

The Readers Place Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

දිනේත්‍රා සිහිව අවන් වූ කඳුළු එක ඉදක් අත තිබූ තේ කෝප්පයට පවා වැටිණ.

ඔහුද මං මෙන්ම මා ඔහුට වඩා වයසින් බාලයැයි සිතනවා ඇත. ජීවිතය තරමට මට ආදරය කරන ජීවිතයටත් වඩා මා ගැන හිතන ඒ ඇස් දිහා බලාගෙන මා මේ ඇත්ත ඔහුට කොහොම පහදා දෙන්නද? මට මෙන්ම ඔහුටද මෙසා වේදනාවක් දරාගන්නට ශක්තියක් වන්නේ නැත.

"මට ගෙදර යන්නෝන ඇන්ටී."

මම සුධර්මා ඇන්ටිට කීවෙමි.

"මං ඔයාව ගෙදර එක්ක යන්නං."

මා යළි සැනසුමට ආවේ සුධර්මා ඇන්ටි සමගිනි. ඒ මගේ හිතේ සැනසුම සදහටම අහිමි කරගෙනය.

09

මට දිනේත්‍රාට මුහුණ දෙන්නට ශක්තියක් නොවීය. කළ යුත්තේ කුමක්ද හරියාකාරව හිතාගත නොහැකි තරමට අසරණව උන් මම දින තුනක් පාසල් නොගියෙමි.

"ඇඟට හරි නෑ ඇන්ටී... ඔළුවත් බරයි."

ඒ නොනිදා හඩා වැලපුණු හින්දාදෝ මගේ කටහඬද තිබුණේ බරවීය. කෝසලා ඇන්ටී මගේ නළලට අත තබා බැලුවාය.

"ඇඟත් ටිකක් රස්නෙයි. හෙම්බිරිස්සාවත් තියෙනවනේ හවස බෙත් ටිකක් ගමු."

අකමැත්ත නොහඟවා මම එකඟවීමි. මට ඕනෑ කළේ පාසල් නොගිහින් - බාහිර සමාජයට මුහු නොවී කාමරයටම වී ඉන්නට ගැලපෙන හේතුවක් පමණි.

හතරවැනිදා හවස පාසල් ඇරුණමින්ම චලනි මා සොයා ආවාය.

"[illegible]... උඹට මොකද උනේ ?"

ඇය [illegible]යෙන් ඇසුවාය.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

හිතේ හිරකොට රැකි දුක විලාපයක්ව නැගිණි. කාමරයේ දොර ඇතුලතින් වසා මම වලනි වැළඳගෙන හැඩිමි.

"පෙහන්සා... ඇයි බං මේ ?... ඇයි අඩන්නේ...? මොකද උනේ ?... උඹ ඇදිලා ගිහිල්ලා මූණ ඉදිමිලා... ඇයි මේ ?"

වලනි ප්‍රශ්න වැලක්ම ඇසුවාය.

"මට ජීවත්වෙලා වැඩක් නෑ වලේ..."

මම හඩමින්ම කියෙව්වෙමි.

"ඇයි එහෙම කියන්නෙ? උඹ මෙහෙම දුක් විදිනවා. අර අහිංසකයා එහෙත් අරහෙ මැරී මැරී හිතින් විඳෙනවා."

මම ඇස් උස්සා වලනි දෙස බැලිමි.

"දිනේත්‍රා තමා මාව එව්වෙ උඹට මොකද කියලා බලන්න කියලා."

"දිනේත්‍රාව උඹට හම්බවුනාද?"

"ඔව්... ඌ ඉන්නේ පිස්සෙක් වෙලා. ඇත්තටම උඹට මොකද උනේ පෙහන්සා."

"ගංගිලා කිව්වේ ඇත්ත වලනියෝ. මං මෙච්චරකල් කරලා තියෙන්නෙ බාල අපරාධයක්."

"මොකක්"

වලනි කුතුහලයෙන් ඇස් කු... කළාය.

"උඹ දන්නවද දිනේත්‍රා මට ... ... ස් බලලා."

වලනිගේ ඇස් ඊළඟට පුදුමයෙන් විශාල විය.

"නෑනෑ..."

"නෑ පෙහෙමේ වලේ එයා නාම ඕලෙවල් වත් කරලා නෑ. අනේ මං මොනාද මේ කරගත්තෙ වලේ... දැන් ඉතින් මොනාද මං ඉස්සරහට කරන්නේ? මට මුකුත් හිතාගන්න බෑ දෙයියනේ. මගෙ ඔළුව පළවම පිස්සු වැටිලා..."

"මටත් මේ කිසි දෙයක් විශ්වාස කරගන්න බෑ බං. කවුද උඹට ඔක කිව්වේ."

මම පුටර්මා ඇන්ටී හා මා අතර මීට දින කීපයකට පෙර සිදුවූ කතාබහ ඒ අයුරින්ම වලනිට කීවෙමි.

"මාරයිනේ... දිනේත්‍රා දිහා බැලුවම එයා අපට වඩා බාලයි කියල තාං හිතන්න අමාරුයි. ඒකා අපේ පන්තිවල කොල්ලන්ටත් වඩා උස මහතයි."

"මං දැන් මොනාද කරන්නෙ වලේ.."

"මේක ඔන්නොටම කලින් ගංගිලා හොයාගත්තු එකනෙ වැඩේ. එකාතකින් පුදුම වෙන්න දේකුත් නෑ බං. සංඛයන් මහානාමෙ කොල්ලෙක්නේ... ඌ දන්නැද්ද දිනේත්‍රා ඉගෙන ගන්නෙ කීයෙ පංතියෙද ? උගෙ වයස කීයද කියලා."

"ගංගිලා... සංඛලා නැමෝම හිතාගෙන ඇති මං දැන දැනම පොඩි එකෙක් එක්ක යාළුවෙලා කියලා."

"පොඩි එකෙක්?"

වලනි ... ... කළාය.

"දැන් උඹට දිනේත්‍රාව පේන්නෙ එහෙමද පෙහන්සා."

The Reader's Place Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මගෙ හිතට දැනෙන දේවල් උඹට තේරුම් කරන්න මට තේරෙන්නෑ චලනි... මහා ලොකු පාපයක් - සමාව දෙන්න බැරි වරදක් කළා වගේ මගෙ හිතට දැනෙනවා. ඉස්සරහං මොන ප්‍රශ්න ආවත් දිනේත්‍රු එක්ක ඒ හැමදේටම මුණ දෙන්න මට හිතේ හයිය තිබ්බා. අද මං ළඟ ඒ හයිය නෑ චලනි. උඹ තේරුං ගනිං මට වඩා අවුරුදු තුනකින් බාල පිරිමියෙක් කසාදබඳින්න ඕන කියලා මං කොහොමද මගේ අප්පච්චිට කියන්නෙ."

මට ඉකිගසා හැඬිණ. මේ නෙත් උපන්නේ හැමදා ආදරයක් වෙනුවෙන් කඳුළු හෙලන්නට විතරමද?

"දිනේත්‍රු පව්..."

චලනි හිමිහිට කීවාය.

"ඒකා උඹට ආදරේ කරන්නෙ ජීවිතේ ගැනවත් හිතල නෙමේ. මේ කතාව දැනගත්තොත් ඌ පිස්සෙක් වෙයි."

"මං කොහොමද මට පණ වගේ ආදරෙ කරන ඒ ඇස් දිහා බලාගෙන මේ කතාව එයාට කියන්නෙ චලනි."

"එකාපාකින් උඹල දෙන්නම පව්."

චලනි සුසුමක් හෙලා කීවාය.

"කොහොම උනත් උඹ ඔහොම මිගැරලා ඉන්න එකෙන් ප්‍රශ්නෙ තවත් අවුල් වෙනවා විතරයි. උඹ දිනේත්‍රු එක්ක මේ ගැන කතා කරන්නෝන පෙහන්සා."

චලනි ඊළඟට මට කීවාය.

"මං කියන්නං දිනේත්‍රුට උඹ [illegible] කියලා."

පාසල් බෑග් එකත් කරේ දාගෙන චලනි නැගිට්ටෙ එහෙම කියාගෙනය.

* * * * * *

වැහි පබළු එකදෙක වැටී පිහිබියා ගහේ කොළ තෙත කරීන විය. සඳල්ලේ ජනේලය හැර මම දෑත පොරවාගෙන එළිය බැලීමි. හාත්පස තිබුණේ වැස්ස නිසා උපන් අඳුරකි.

"ට්‍රිං... ට්‍රිං..."

මැද සාලේ දුරකතනය වැහි හඬ පරදවා නැගේ. කෝසලා ඇන්ටීත් වික්‍රම අන්කලුත් උන්නේ නිවසින් බැහැරය. මම හාප්පුව ඇසවීත් රිසිවරය ගතිමි.

"හලෝව්..."

"පෙහන්සා..."

දිනේත්‍රු.... හිත ආදරය කළ මානවකයා දුරකතනයේ උන්නේය.

"පෙහන්සා.... ඇයි මට මෙහෙම කරන්නේ ?"

දිනේත්‍රුගේ දුක්බර අසරණ කටහඬ මගේ ආත්මය පාසා කරගෙන දිවේය.

"කතා කරන්න පෙහන්සා.... මට මෙහෙම කරන්න මං ඔයාට කළ වරද මොකද්ද?"

හිතේ [illegible] වචනයක් දෙකක් කතා කොට පහදාදිය [illegible] හැකියාවක් [illegible] දුක්බර ඇත්න හිත මත්තෙම නංගා [illegible] මට දිනේත්‍රු [illegible] ඇත්ව යා හැකිනම්...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"පෙහන්සා..."

ඒ හඬ හැමදා සේ ආදරණීයව තිබිණ.

"මාව අමතක කරන්න දිනේත්‍ර..."

මම ඉකිය පපුවේ හංගාගෙන කීවෙමි.

"ඊට වඩා හරකද මට මැරෙන්න කියන එක."

මට හැඬිණ. වැටෙන්නට බලා උන් කඳුළු වැටිණ.

"ප්ලීස් මාව අමතක කරන්න දිනේත්‍ර."

"සාගරයක් තරමට මට ආදරේ පෙන්නලා ඒ ආදරේ උදුරගන්නෙපා පෙහන්සා... මට ජීවත්වෙන්න බැරිවෙයි."

මටත් වන්නේ ඒ විනයැයි නොකියා මම රිසීවරය තැබිමි. කඳුළු පිසදමමින් විත් කාමරයට කොටුවීමි.

දිනේත්‍ර - දනිමි ඔහුට මා අමතක කරන්න බැරිය. ඇත්තටම මට ආදරය කළ ඔහුට මා වාගේම මේ ආදරය උපන් තැනම වළලා දමන්නට බැරිය.

ජනෙල් පලුවේ එල්ලී හඬා අහවරව මම නැවත සඳල්ලට උඩින් එබී බැලීමි. නොකඩවා මහ වැහි ඇද හැලේ. ඒ වැස්සේ තෙතබරිතව පාරේ හිටගෙන උන්නේ දිනේත්‍රය. මුළු ජීවිතයම වැහි වතුරත් එක්ක ගසාගෙන ගියානං මීට හොඳය.

ඔහු මගේ ඇස් ඉදිරිපිටම දුක් විඳිද්දී උහුලා දරා ඉන්නේ කොහොමද?

මම හඬ හඬාම තරප්පුව [illegible] බැසිමි. ගේට්ටුව ඇරගෙන විත් දිනේත්‍රගේ උරහිසේ එල්ලෙමි[illegible]

මට මිනිත්තු දෙක තුනකට වඩා ගත නොවන්නට ඇත.

"පෙහන්සා"

කඳුළින් හා වැහි වතුරින් රතුවුනු ඇස් උස්සා දිනේත්‍ර මා දිහා බැලුවේය.

"ඇයි මට මෙහෙම වද දෙන්නෙ ?"

"එන්න..."

මම දිනේත්‍රව අතින් ඇදගෙන ඇරුණ ගේට්ටුවෙන් ඇතුලට ආවෙමි. රතු අරලියා ගහමුල ගල් බංකුවේ හිඳගතිමි. මහ වැස්ස නිදහසේ අප තෙමා දමමින් උන්නේය.

"මට මේක ඔයාට කොහොම කියන්නද කියලා හිතාගන්න බෑ. ඒත් මං මේ ඇත්ත ඔයාට කියන්න ඕන දිනේත්‍ර..."

මම වචන ගැලපීමි.

"ඔයත් එක්ක හැම ප්‍රශ්නෙම බෙදාගන්න මං ඉන්නවා කියලා මං ඔයාට පොරොන්දු උනා."

"දිනේත්‍ර මම මේ ඇත්ත දැනගත්තේ ඔයාගෙ අම්මාගෙන්... මට හිතුණා මේ ගැන දැනගන්න කලින් මං මළානං හොඳයි කියලා. මං දන්නවා දැන් මං මේ කියනදේ අහලා ඔයා ගොඩක් දුක් විඳියි. ඒත් මං මේ ටික ඔයාට කියන්න ඕනෑ. ඔයා දන්නවද? මං... මං... මං... ඔයාට වඩා අවුරුදු තුනක් වැඩිමල්."

දිනේත්‍ර වැස්ස වාගේ සාපුව ඉදිරියම බලා උන්නේය.

"දිනේත්‍ර [illegible] ජෝස්තුවෙ එලෙවල් කරනවා. ඒත් [illegible] ඔයා [illegible] කරලා නෑ."

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

දිනේත්‍රා අඩුම තරමේ ඇස් හරවාවත් මා දිහා බැලුවේ නැත.

"ඔයාගෙ හිතේ තියෙන වේදනාව මට තේරුම් ගන්න පුළුවන්. මොකද මාත් ඒ වගේම වේදනාවක් මේ කතාව අහපු මොහොතෙ විඳපු නින්දා. මේ ගැන පුංචටක් හරි කලින් දැනගෙන උන්නනං..."

ඉකිබිඳ කියාගන්නට බැරිව - ඔහු හා ආදරයෙන් බැඳෙන්නේ නැතැයි කියාගන්නට බැරිව මගේ උගුර හිරවිය.

"පුංචටක් හරි කලින් දැනගත්තනං මොනා වෙයිද පෙහන්සා."

දිනේත්‍රා හිටි විදිහටම ඇනුවේය.

"එහෙම උනානං ඔය දැන් තියෙන ආදරේ ඔයාගෙ හිතේ උපදින එකක් නැද්ද පෙහන්සා?"

මා බලාපොරොත්තු වූ දුක - වේදනාව - ශින්දර ඒ වචනවල තිබුණද මේ කතාව මුලින්ම දැනගත් වෙලේ මා තුළ ඇතිවූ කම්පනය දිනේත්‍රාගේ වචන තුළ නොවීය.

"කියන්න පෙහන්සා එහෙම උනානං මගෙ හිතෙත් මේ තරං ආදරයක් උපදින එකක් නැද්ද?"

දිනේත්‍රා මගේ අත මිරිකා ගත්තේය. තාපස ඇස් වලින් සාජුව මගේ නෙත් වලට එබුණේය. ඇග හීගඩු පිපී තිබුනේ මේ වැස්සටම නොවන වග මට විශ්වාසය.

"මං ඔයාට වඩා අවුරුදු තුනක් [illegible]වෙන් උපන්නා කියලා මොකක්ද ඔයාට මගෙ ආදරේ [illegible] අඩුවද පෙහන්සා..."

"ඒ... කියන්නෙ ඔයා...?"

"ඔව්... මං දැනගෙන හිටියා... මං ඔයාට වඩා අවුරුදු තුනක් බාලයි කියලා මං කොහොමත් දැනගෙන හිටියා."

"ඔයා... ඔයා... ඇයි මට නොකිව්වේ."

"මං ඔයාට ආදරේ කළේ ඒ ආදරේ උතුම් දෙයක් කියලා අදහගෙන. ඉතින් ඔය වගේ පුංචි දේකට මගේ ආදරේ ඇතුලේ සැලකිය යුතු තැනක් තිබ්බෙ නෑ පෙහන්සා. අද මේ දැන් උනත් අපි දෙන්නගෙ වයස අපි අතර ආදරේට ප්‍රශ්නයක් කරගන්න තරම් දෙයක් කියලා මං නං කියටවත් හිතන්නෑ."

"ඒ කියන්නෙ ඔයා මට ආදරෙයි කියනකොටත් - මගේ ආදරේ ඉල්ලගෙන පස්සෙන් එනකොටත් ඔයා දැනගෙන හිටියා මං ඔයාට වඩා වැඩිමල් කියලා."

දිනේත්‍රා "ඔව්" යි හගවන්නට හිස ඉහළ පහළ වැනීය.

"ඔයා මාව රැවට්ටුවා දිනේත්‍රා..."

මම ඔහුගේ අත ගසා දමා නැගිට ගතිමි.

"පෙහන්සා..."

දිනේත්‍රා යළි අතිනත පටලා ගන්නට උත්සහ කළේය.

"එපා... ඔයා මාව අල්ලන්නවත් එපා දිනේත්‍රා. ඔයා මාව රැවට්ටුවා..."

"මං කියනදේ තේරුං ගන්න පෙහන්සා..."

"[illegible] ඔයා යන්න දිනේත්‍රා... මට මගේ පාඩුවේ ඉන්න [illegible]යන්න..."

The Reader's Place

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම කෑගැසිමි. දිනේත්‍ර ගැස්සිණ. ඉක්බිති හැරුණු ඔහු ගේට්ටුවෙන් එළියට ගියේ හිස බිමට බර කරගෙනය.

"එයා මාව රැවට්ටුවා..."

හිස්ව - පාළුව ගිය මගේ ආත්මයට මම කෙඳිරිමි.

අහෝරාවට කෙමී හඬාදොඩා උන් මට ඇත්තටම උණ ගැණිහ. වික්‍රම අන්කල්ලුත් - කෝසලා ඇන්ටිත් මා ගැන බෙහෙවින් වදවූහ. කෝසලා ඇන්ටිට වඩාත් අපහසු වූයේ මට නියමිත මාත්‍රාවට බෙහෙත් පොවා ගැනීමය.

"මේ දරුවා බේත් උගුරක්වත් බොන්නෑනෙ විකී."

ඈ කනස්සල්ලෙන් සැමියාට කීවාය.

ඇත්තම කතාව නම් ජීවිතය එපාවී උන් මට බෙහෙත් බොන්නට හිතුනේ නැතිකමය.

"පෙහෙන්සා"

චලනි - හෝලිබ්‍රෝස් එකේ මගේ පණ හා සමාන මිතුරිය මා බලන්නට යළි සැනසුමට ආවාය.

"පෙහෙන්සා... මේ මොනාද උඹ කරගත්තේ."

ඈ මගේ සීතලව ගිය අතක් අල්ලා ගත්තාය.

"මට මේ ජීවිතේ එපා චලනි. මට දැන් ඕන මැරෙන්න."

මම හිතට හිතෙන දේ ඒ හැටියටම කීවෙමි.

"උඹ මෙහෙ මැරෙන්න යන් [illegible] මැරෙන්න යනවා. මට මේ කිසිදෙයක් තේරෙන් [illegible]

"දිනේත්‍ර මාව රැවට්ටුවා චලනි."

චලනි ඇස් උස්සා මා දිහා බැලුවාය.

"රැවටුණේ මං එයා නෙමෙයි. මගෙත් එක්ක මේ එෆෙයාර් එක පටන් ගන්නකොටත් මං එයාට වඩා වැඩිමල් කියලා එයා දැනගෙන ඉඳලා..."

මං චලනිට විස්තර කළෙමි.

"මට දිනේත්‍රව හම්බ උනා පෙහෙන්සා."

චලනි බිම බලාගෙන සෙමින් කීවාය.

"එයා ගැන කිසි දෙයක් මට කියන්නෙපා."

මම දැඩිව කීවෙමි.

"ඒ කියන්නේ මේ වයස ප්‍රශ්නෙ හින්දා උඹට දිනේත්‍රුවයි එයාගෙ ආදරෙයි ඔක්කොම එපා උනා කියලද? මෙච්චර දවසක් උඹල අතරෙ සිද්ධ උන හැමදේම මේ වගේ පුංචි දේකින් උඹ අමතක කරල දැම්ම කියලද?"

"පුංචි දේකින්..."

මගේ නළල රැලි වන්නට ඇත. ඇස් කුඩා වන්නට ඇත.

"මේ වගේ දෙයක් කොහොමද පුංචි දෙයක් වෙන්නෙ?"

"ඒක තීරණය වෙන්නෙ උඹල අතරෙ තිබ්බ ආදරේ කොයිතරම් ලොකුද කියන එක උඩයි."

"උඹ [illegible] දිනේත්‍රුගෙ වචන චලනි."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"පෙහන්සා..."

ඒ හඬ හැමදා සේ ආදරණීයව තිබිණ.

"මාව අමතක කරන්න දිනේත්‍රා..."

මම ඉකිය පපුවේ හංගාගෙන කිවෙමි.

"ඒට වඩා නරකද මට මැරෙන්න කියන එක."

මට හැඬිණ. වැටෙන්නට බලා උන් කඳුළු වැටිණ.

"ප්ලීස් මාව අමතක කරන්න දිනේත්‍රා."

"සාගරයක් තරමට මට ආදරේ පෙන්නලා ඒ ආදරේ උදුරගන්නෙපා පෙහන්සා... මට ජීවත්වෙන්න බැරිවෙයි."

මටත් වන්නේ ඒ විනයැයි නොකියා මම රිසීවරය තැබීමි. කඳුළු පිසදමමින් වින් කාමරයට කොටුවීමි.

දිනේත්‍රා - දනිමි ඔහුට මා අමතක කරන්න බැරිය. ඇත්තටම මට ආදරය කළ ඔහුට මා වාගේම මේ ආදරය උපන් තැනම වළලා දමන්නට බැරිය.

ජනෙල් පලුවේ එල්ලී හඬා අහවරව මම නැවත සඳල්ලට උඩින් එබී බැලීමි. නොකඩවා මහ වැහි ඇද හැලේ. ඒ වැස්සේ නොහඹිතව පාරේ හිටගෙන උන්නේ දිනේත්‍රාය. මුළු ජීවිතයම වැහි වතුරත් එක්ක ගසාගෙන ගියානං මීට හොඳය.

ඔහු මගේ ඇස් ඉදිරිපිටම දුක් විඳිද්දී උහුලා දරා ඉන්නේ කොහොමද?

මම හඬ හඬාම තරප්පුව බැ[illegible] බැසීමි. ගේට්ටුව ඇරගෙන වින් දිනේත්‍රාගේ උරහිසේ එල්ලෙන්[illegible]

මට මිනිත්තු දෙක තුනකට වඩා ගත නොවන්නට ඇත.

"පෙහන්සා"

කඳුළින් හා වැහි වතුරින් රතුවුනු ඇස් උස්සා දිනේත්‍රා මා දිහා බැලුවේය.

"ඇයි මට මෙහෙම වද දෙන්නෙ ?"

"එන්න..."

මම දිනේත්‍රාව අතින් ඇදගෙන ඇරුණ ගේට්ටුවෙන් ඇතුළට ආවෙමි. රතු අරලියා ගහමුල ගල් බංකුවේ හිඳගතිමි. මහ වැස්ස නිදහසේ අප තෙමා දමමින් උන්නේය.

"මට මේක ඔයාට කොහොම කියන්නද කියලා හිතාගන්න බෑ. ඒත් මං මේ ඇත්ත ඔයාට කියන්න ඕන දිනේත්‍රා..."

මම වචන ගැලපීමි.

"ඔයත් එක්ක හැම ප්‍රශ්නෙම බෙදාගන්න මං ඉන්නවා කියලා මං ඔයාට පොරොන්දු උනා."

"දිනේත්‍රා මම මේ ඇත්ත දැනගත්තේ ඔයාගෙ අම්මාගෙන්... මට හිතුණා මේ ගැන දැනගන්න කලින් මං මළානං හොඳයි කියලා. මං දන්නවා දැන් මං මේ කියනදේ අහලා ඔයා ගොඩක් දුක් විඳියි. ඒත් මං මේ ටික ඔයාට කියන්න ඕනෑ. ඔයා දන්නවද? මං... මං... මං... ඔයාට වඩා අවුරුදු තුනක් වැඩිමල්."

දිනේත්‍රා [illegible] වාගේ සාප්පුව ඉදිරියම බලා උන්නේය.

"දිනේත්‍රා [illegible] එලෙවල් කරනවා. ඒත් [illegible]... ඔයා තාම [illegible] කරලා නෑ."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

දිනේත්‍ර අඩුම තරමේ ඇස් හරවාවත් මා දිහා බැලුවේ නැත.

"ඔයාගෙ හිතේ තියෙන වේදනාව මට තේරුම් ගන්න පුළුවන්. මොකද මාත් ඒ වගේම වේදනාවක් මේ කතාව අහපු මොහොතෙ විඳපු හින්දා. මේ ගැන චුට්ටක් හරි කලින් දැනගෙන උන්නනං..."

ඉතිරිය කියාගන්නට බැරිව - ඔහු හා ආදරයෙන් බැඳෙන්නේ නැතැයි කියාගන්නට බැරිව මගේ උගුර හිරවිය.

"චුට්ටක් හරි කලින් දැනගත්තනං මොනා වෙයිද පෙහන්සා."

දිනේත්‍ර හිටි විදිහටම ඇහුවේය.

"එහෙම උනානං ඔය දැන් තියෙන ආදරේ ඔයාගෙ හිතේ උපදින එකක් නැද්ද පෙහන්සා?"

මා බලාපොරොත්තු වූ දුක - වේදනාව - හින්දර ඒ වචනවල තිබුණිද මේ කතාව මුලින්ම දැනගත් වේලේ මා තුළ ඇතිවූ කම්පනය දිනේත්‍රගේ වචන තුළ නොවීය.

"කියන්න පෙහන්සා එහෙම උනානං මගෙ හිතෙත් මේ තරං ආදරයක් උපදින එකක් නැද්ද?"

දිනේත්‍ර මගේ අත මිරිකා ගත්තේය. තාපස ඇස් වලින් සෘජුව මගේ නෙත් වලට එබුණේය. ඇඟ හිගඩු පිපී තිබුණේ මේ වැස්සටම නොවන වග මට විශ්වාසය.

"මං ඔයාට වඩා අවුරුදු තුනක් [illegible] වෙන් උපන්නා කියලා මොකක්ද ඔයාට මගෙ ආදරේ දැනුණු [illegible] පෙහන්සා..."

"ඒ... කියන්නෙ ඔයා...?"

"ඔව්... මං දැනගෙන හිටියා... මං ඔයාට වඩා අවුරුදු තුනක් බාලයි කියලා මං කොහොමත් දැනගෙන හිටියා."

"ඔයා... ඔයා... ඇයි මට නොකිව්වේ."

"මං ඔයාට ආදරේ කළේ ඒ ආදරේ උතුම් දෙයක් කියලා අදහගෙන. ඉතින් ඔය වගේ පුංචි දේකට මගේ ආදරේ ඇතුලේ සැලකිය යුතු තැනක් තිබ්බෙ නෑ පෙහන්සා. අද මේ දැන් උනත් අපි දෙන්නගෙ වයස අපි අතර ආදරේට ප්‍රශ්නයක් කරගන්න තරම් දෙයක් කියලා මං නං කියටවත් හිතන්නෑ."

"ඒ කියන්නෙ ඔයා මට ආදරෙයි කියනකොටත් - මගේ ආදරේ ඉල්ලගෙන පස්සෙන් එනකොටත් ඔයා දැනගෙන හිටියා මං ඔයාට වඩා වැඩිමල් කියලා."

දිනේත්‍ර "ඔව්" යි හඟවන්නට හිස ඉහළ පහළ වැනීය.

"ඔයා මාව රැවට්ටුවා දිනේත්‍ර..."

මම ඔහුගේ අත ගසා දමා නැගිට ගතිමි.

"පෙහන්සා..."

දිනේත්‍ර යළි අතිනත පටලා ගන්නට උත්සහ කළේය.

"එපා... ඔයා මාව අල්ලන්නවත් එපා දිනේත්‍ර. ඔයා මාව රැවට්ටුවා..."

"මං කියනදේ තේරුං ගන්න පෙහන්සා..."

"එපා... ඔයා යන්න දිනේත්‍ර... මට මගේ පාඩුවේ ඉන්න දෙන්න..."

The Readers Place

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම කැගැසිමි. දිනේත්‍රා ගැස්සිණ. ඉක්බිති හැරුණ ඔහු ගේට්ටුවෙන් එළියට ගියේ හිස බිමට බර කරගෙනය.

"එයා මාව රැවට්ටුවා..."

හිස්ව - පාළුව ගිය මගේ ආත්මයට මම කෙඳිරිමි.

අහෝරාවට තෙම් හඩාදොඩා උන් මට ඇත්තටම උණ ගැණිත. වික්‍රම අන්කලුත් - කෝසලා ඇන්ටිත් මා ගැන බෙහෙවින් වදවූහ. කෝසලා ඇන්ටිට වඩාත් අපහසු වූයේ මට නියමිත මාත්‍රාවට බෙහෙත් පොවා ගැනීමය.

"මේ දරුවා බෙත් උගුරක්වත් බොන්නැනෙ විකී."

ඈ කනස්සල්ලෙන් සැමියාට කීවාය.

ඇත්තම කතාව නම් ජීවිතය එපාවී උන් මට බෙහෙත් බොන්නට හිතුණේ නැතිකමය.

"පෙහන්සා"

වලනි - හෝලික්‍රොස් එකේ මගේ පණ හා සමාන මිතුරිය මා බලන්නට යළි සැනසුමට ආවාය.

"පෙහන්සා... මේ මොනාද උඹ කරගත්තේ."

ඈ මගේ සීතලව ගිය අතක් අල්ලා ගත්තාය.

"මට මේ ජීවිතේ එපා වලනි. මට දැන් ඕන මැරෙන්න."

මම හිතට හිතෙන දේ ඒ හැටියටම කීවෙමි.

"උඹ මෙහෙම මැරෙන්න යනවා. දිනේත්‍රා [illegible] මැරෙන්න යනවා. මට මේ කිසිදෙයක් තේරෙන්නෑ."

"දිනේත්‍රා මාව රැවට්ටුවා වලනි."

වලනි ඇස් උස්සා මා දිහා බැලුවාය.

"රැවටුණේ මං එයා නෙමේ. මගෙත් එක්ක මේ එෆෙයාර් එක පටන් ගන්නකොටත් මං එයාට වඩා වැඩිමල් කියලා එයා දැනගෙන ඉඳලා..."

මං වලනිට විස්තර කළෙමි.

"මට දිනේත්‍රාව හම්බ උනා පෙහන්සා."

වලනි බිම බලාගෙන සෙමින් කීවාය.

"එයා ගැන කිසි දෙයක් මට කියන්නෙපා."

මම දැඩිව කීවෙමි.

"ඒ කියන්නේ මේ වයස ප්‍රශ්නෙ නිසා උඹට දිනේත්‍රාවයි එයාගෙ ආදරෙයි ඔක්කොම එපා උනා කියලද? මෙච්චර දවසක් උඹල අතරෙ සිද්ධ උන හැමදේම මේ වගේ පුංචි දේකින් උඹ අමතක කරල දමීම කියලද?"

"පුංචි දේකින්..."

මගේ නළල රැලි වන්නට ඇත. ඇස් කුඩා වන්නට ඇත.

"මේ වගේ දෙයක් කොහොමද පුංචි දෙයක් වෙන්නෙ?"

"ඒක තීරණය වෙන්නෙ උඹල අතරෙ තිබ්බ ආදරේ කොයිතරම් ලොකුද කියන එක උඩයි."

"උඹ [illegible] දිනේත්‍රාගෙ වචන වලනි."

The Reader's Place Novel

"දිනේත්‍ර කියන කතාවලත් ඇත්තක් තියෙනවා පෙහන්සා. උඹ එයාට ඇත්තටම ආදරේ නං - එයාත් උඹට ඇත්තටම ආදරේ නං වයස කොහොමද ප්‍රශ්නයක් වෙන්නේ? බාලයි කිව්වට අවුරුදු දහයක් දොළහක් නෙමෙනෙ. අවුරුදු තුනයිනෙ."

චලනි විස්තර කළාය. සමහරවිට මට මේ සියල්ල විස්තර කරන්නැයි දිනේත්‍ර ඇයට කියන්නට ඇත.

"ඔයා ඔය කියන පුංචි දේ සමාජය ඉස්සරහ පිටදී කොයිතරං ලොකු ප්‍රශ්නයක් ද චලනි. මේ අහන්න චලෝ මං කලින් බඳින්න තීරණය වෙච්ච කෙනෙක් උනත් මගේ අප්පච්චි ළඟට දිනේත්‍රව එක්කරගෙන ගිහින් මට මෙයාව බඳින්න ඕනය කියල කියන්න මං බය නෑ. ඒත් දෙයියනේ මට වඩා වයසින් බාල කෙනෙක්ව බඳින්න ඕන කියල මං කොහොමද මගෙ අප්පච්චිට කියන්නෙ? මාව තේරුංගනිං චලෝ."

මම හඬමින් කීවෙමි.

"මට උඹ ගැන දුකයි පෙහන්සා. ඒ වගේම දිනේත්‍ර ගැනත් දුකයි. ආදරයක් හිතක උපදින්නෙ වයස, ජාතිය, ආගම බලල නෙමෙ. දිනේත්‍ර කළේ හිතේ උපන් ආදරේට අවංක වෙච්ච එක. ඒ වගේ අහිංසකයෙකුට මේ තරම් දඬුවමක් ලොකු වැඩි බං."

මට දිනේත්‍රගේ තාපස ඇස් සිහිවිය. දනිමි. දිනේත්‍රට ඒ ඇස්වලින් මා පිටමං කරන එක ලෙහෙසි පහසු දෙයක් වන්නේ නැත. එසේ මා පිටමං කොට දිනේත්‍රගේ ඇස් පියවෙන්නේත් නැත. ආදරයක් හින්දා අපට ලැබුණ වේදනාව මොනතරම් නම් දරුණුද?

පාසල් බස් රියේදී මෙන්ම [illegible] දිනේත්‍ර [illegible] දවස ගෙවන්නට මම උත්සහ [illegible] පාසල් බස [illegible]

[illegible] යේ පසුපසය. අප අතරවන මේ වෙනස අපට වඩා හොඳින් බලා උන් සෙස්සෝ අවබෝධ කොට ගත්හ. විශේෂයෙන් සංඛලා මේ වෙනස භාරගන්නේ කැමැත්තෙනි.

"ලව් එක ලොවෙත් නෑ ලොවී ගෙනත් නෑ."

සංඛ කීවේ මා දිනේත්‍ර මගහැර ඔහුගේ අසුනට යාබදව හිටගෙන හිඳියදීය.

"ඇත්තටම මොකද බං උනේ."

සංඛ ළඟ උන් උපුල් කීවේය.

"අපි නොදනී - දෙයියො දනී."

සංඛ තාලයට කීවේය.

"උඹලගෙ සෙපරේට් එකෙන් මුංට නමා රජ මඟුල්."

චලනි මගේ ඉගට වැලම්මෙන් ඇන කීවාය. හෝලිෆෙනාස් එක ළඟ නැවතුමේ බසය නතර විය. මම චලනි පස්සේ පාපුවරුවට ආවෙමි.

දිනේත්‍ර - ඔහු පාපුවරුවේ එල්ලී උන්නේය. මා බසයට නගිද්දී ඔහු උන්නේ ඉදිරි අසුනකය. හිත ඩොග් - ඩොග් ගා ගැහෙද්දී මම ඔහු ළඟින් අඩිය තියා පාපුවරුව බැස්සෙමි.

"බැරිද ඔය අත් දෙකෙන්ම මට වහටිකක් දෙන්ඩ."

ඔහු සෙස්සන්ට රහසේ මගේ මුණට පාත්ව කීවේය. මා [illegible] උන් චලනිටත් එය ඇසුන බව විශ්වාසය. බසය ඇද්දුවේය. [illegible] දෙවරක් නොහිතාමය. අර තාපස ඇස්

www.sl-unlimited.com (Dodampe)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com
The Reader's Place

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

අයිතිකාරයා පාසුවරුවේ එල්ලී මා දිහාම බලා උන්නේය.

"ඉතිං යමං."

වලනී මගේ අතින් ඇද්දාය. පන්ති කාමරයට එනගමන් උහුලාගෙනා දුක් කන්ද බෑගය ලිහා පුටුවට දමද්දී කඳුළු වැස්සක්ව වැටිණ. මම ඩෙස්කුවට හිස තබා ගතිමි.

"මාර නාඩගම් නමා දන් ක්ලාස් එකේ තියෙන්නෙ."

ගංගීගේ කටහඬ මට යාන්තමට ඇසිණ.

10

දිනේනුගේ ඇහැට නොගැටී - ඔහු හා කතා නොකොට උන්නාට මා උන්නේ ඔහු අමනකොට දමා නොවේ. ඇස දිලෙන තැම්තැනම මට මැවී පෙනුනේ දිනේනුගේ කාපස ඇස් දෙකය.

වෙලාව රාත්‍රී නවයට හෝ දහයට වන්නට ඇත. සමහරවිට එටත් වඩා යි වූවා දැයි මා දන්නේ නැත. දිනේනුගේ මතකය රැගෙන ඇදට වැටුණ මා උන්නේ නින්දත් නොනින්දත් අතරය.

"දඩාස්"

"උහේ"

"හොරෙක්... හොරෙක්."

"ඔහොම හිටපං දඟලන්නැතුව."

එකවර මේ සියලු සද්ද ආවේ සදල්ලෙනි. මගේ කාමරය ඉදිරිපිට සදල්ලෙනි. මම කාමරයේ පැති දොර හැර සදල්ලට එබීමි. කාමරයෙන් පෙරී වැටුණ එළිය තීරුවට පෙනුණේ වික්‍රම අන්කල් තිබියම් [illegible] බර කොට ඔබා ගෙන උන් බවය.

"පෙනෙනවද... [illegible] එකේ ලයිට් එක දාන්න."

The Readers Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

විකුම අන්කල්ට පිටුපසින් උන් කෝසලා ඇන්ටි කෑගැවාය.

මම ස්විචය දැමීමි.

"මූ... මූ තාප්පෙට උඩින් පනිනවා මං බලාගෙන. ඊට පස්සෙ මං හොරෙන්ම පස්සෙන් ආවෙ කොහාටද පනින්නෙ කියල බලාගන්න. අද මං මූව මස් කරනවා."

විකුම අන්කල් අතින් පයින් පහර කීපයක් ගසා ඒ සිරුර ඉහළට එසවීය.

"දෙවියනේ දිනේත්‍ර..."

මගේ ඇඟම පණ නැතුව ගියාවගේ මට දැනිණ. විකුම අන්කල් අල්ලාගෙන උන්නේ දිනේත්‍රගේ බෙල්ලෙන්ය.

"කියපං... මොකාද උඹ හොරකමේ ආවේ, මට අහුවුනේ නැත්තං මූ ගෙදර තියෙන වටිනා කියන බඩු ටික අතපතගාගෙන යනවා."

විකුම අන්කල් තවත් පහරක් අතමිට මොලවා දිනේත්‍රගේ මූණට ගැහුවේය.

"අනේන්..."

මට කියැවිණ. අඩියක්ද පෙරට තැබිණ. එහෙත් ඉදිමුණු තැලුණු මුහුණේ ඇස්වලින් දිනේත්‍ර මට "එපා" යි කීවේය. ඔහු මේ කියන්නේ අප අතර වන සම්බන්ධය අඟවන්න එපා කියාය.

"දෙවියනේ විකී... මේ අර සුධර්මලගෙ පුතානේද?"

කෝසලා ඇන්ටි දිනේත්‍රව හරියටම හඳුනාගෙන සිටිණ.

"ඇත්තට... එහෙකොට මෙයාද ඔයා කිව්වෙ හරි හොඳට

හැදිච්ච ළමයා කියලා."

විකුම අන්කල් කතා කළේ පහව නොගිය කෝපයෙනි.

"කව්ද අනේ ඉතින් හිතුවෙ නැති බැරිකම තිබුණට මෙයා ඊට ඊට හොරකමේ යනවා කියලා."

ඇය සියල්ල පටලවාගෙන සිටිණ. දිනේත්‍ර ආවේ මා හන්දාය. මට ඇති ආදරය හන්දාය. ගෙවල්වල ආරක්ෂාවට පිරිත් කියන්නට යන ඔහු පන්සිල්පද රකින ඔහු - මා හින්දා - මා ගැන උපන් කාලකන්නි ආදරයක් හින්දා මෙතරම් නින්දා විඳිය යුතු නොවේ.

"ඔයා ඉන්නකෝ... මං මිනිහව පොලිසියට බාර දෙන්නං..."

විකුම අන්කල් කීවේය.

"අනේ එපාන්..."

මම ඉදිරියට ගියෙමි.

"හොරුන්ට අනුකම්පා කරන්නෙපා පෙනන්සා."

කෝසලා ඇන්ටිටවත් විකුම අන්කල්ටවත් පුටටක්වත් මා කෙරේ අවිශ්වාසයක් නොවූ හැටි.

"එයා හොරෙක් නෙමේ. එයා ආවෙ මාව බලන්න."

මම සැපුව කීවෙමි. දිනේත්‍ර ගැන හිත තිබූ ආදරය එහෙම ඕනෑම ප්‍රශ්නයකට මුහුණ දෙන තරමට මා ශක්තිමත් කොට තිබිණ.

"මොනවාද කෙල්ලේ ඔය කියන්නෙ?"

විකුම් අන්කල් සැකයෙන් ඇස් පුංචි කළේය.

The Reader's Pool

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"එයාට එන්න කිව්වෙ මං."

මම අහක බලාගෙන සෙමින් කීවෙමි.

"එවාස්"

කෝසලා ඇන්ටි පැන මගේ කම්මුලට පහරක් ගැසුවාය.

"උඹ මගෙ පුතාගෙ ජීවිතේ එක්ක සෙල්ලං කරන්නෙපා." ඈ කෑගැහුවාය. ආයෙත් වරක් මට ගහන්නට පෙරට ආවාය.

"එයාට ගහන්නෙපා. මං ආවේ මගේ කැමැත්තෙන්. දෙන දඬුවමක් මට දෙන්න."

දිනේන්ද්‍ර මා මුවාකොට හිට ගත්තේය.

"උඹට දෙන්න ඕන දඬුවම මං දන්නවා. යමං මං ගෙදරටම බාරදීලා අම්මට තේරුං කරන්නං."

වික්‍රම අන්කල් දිනේන්ද්‍රව තල්ලු කරගෙන පහලට බැස්සේය.

"මං හිතුවෙ නෑ දුවත් අම්ම ගිය පාරෙම යයි කියලා."

මට රවා කියා කෝසලා ඇන්ටි පිටව ගියාය. මම අතින් කට වසා ඉකිය දරමින් ඇඳට වැටීමි.

* * * * * *

ජීවිතයට කඳුළ සෙවණැල්ල සේවිය. දිනේන්ද්‍රට මොනවා වීදැයි දැනගන්නට මට මාර්ගයක් නොවීය. කෑම බීම ගැන පවා තැකීමක් නොකල මම කාමරයටම කොටුවී දවස ගෙවීමි.

"පෙහන්සා."

තුන්වැනි දින රැයේ කෝසලා ඇන්ටි මගේ කාමරයට

ආවාය. මෙතෙක් ඈ කතා කරනවා තියා මගේ මුහුණෙවත් බැලුවේ නැත.

"මට දැනගන්න ඕන කාරණයක් තියෙනවා."

ඇය මෙවන විට මට දුව කියා ඇමතීමක් නතරකොට දමා තිබිණ. ඇත්තය - මා ද්‍රෝහී වූයේ ඇගේ පණ හා සමාන පුතුටය. වෙනකක් තබා මා තමන්ගේ පුතුට හොඳ බිරිඳක් කරන්නට ඇය කොයිතරම් උත්සහ කළාදැයි මට අමතක නැත.

"අර කොල්ලා ඔය විදිහට කී දවසක් රෑට මේ කාමරේට ඇවිත් තියෙනවද?"

අදහාගන්නට බැරිව මොහොතක් මගේ හිත නතර විය. කෝසලා ඇන්ටි මේ නොකියා අහන්නේ මාත් දිනේන්ද්‍රත් අතර කොයිතරම් දුරදිග ගිය සමීප සබඳතාවක් තිබෙනවාදැයි කියාය. සමහරවිට අප අතර කායික සබඳතාවක් ඇතැයි ඇය සැක කරන්නට පවා ඇත.

"පෙහන්සා මට හංගන් නැතුව ඇත්ත කියන්න."

ඒ කොල්ලා මීට කලින් කී පාරක් මේ කාමරේට ආවද?

"එක පාරක්වත් නෑ."

මම සාජුව ඇගේ ඇස් දෙස බලා කීවෙමි.

"එතකොට එදා ආවේ... හරියට පුරුදු කාරයෙක් වගේ."

ඇය සැකයෙන් ඇස් පුංචි කළාය.

"එදා මං එයා එක්ක තරහවෙලා උන්නෙ. ඒකයි."

මම ඇත්ත කීවෙමි.

The Reader's Pool

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"හොඳයි දූත් අපි ඔය කතාව අමතක කරමු. හැබැයි මං සීයෙට සීයක්ම තමන්ට විශ්වාස කළා කියලනං හිතන්නෙපා. කොයි අම්මා කෙනෙක් උනත් තමන්ගෙ පුතාට වෙන කාගෙන්වත් කිලුටු වෙච්ච කෙල්ලෙක්ව බඳින්න දෙන්නෙ නෑ. අනික් කොයි අම්මා එහෙම කළත් මේ අම්මා නං කවදාවත් එහෙම කරන්නෑ. මොකද මං මගෙ පුතාට පණ වගේ ආදරෙයි. ඒ තීරණේ අපි අනාගතේට බාර දෙමුකො මේ ගෙදර ඉන්නවනං පෙහන්සා මිට පස්සෙ ඔය සම්බන්ධෙ නතර කරලා අපි කියන විදිහට ඉන්න ඕන. අන්න ඒක මතක තියාගන්නවා."

මට කට අරින්නවත් ඉඩක් නොවීය. තමන්ගේ තීරණය දැනුම් දුන් ඇය මා කාමරයේ තනිකොට ගියාය. පසුගිය දින දෙක - තුන තුළ ඔවුන් කතාබහකොට සියල්ල මේ විදිහට තීරණය කරන්නට ඇත.

"පෙහන්සා ස්කූල් යන්න ලෑස්ති උනොත් හොඳයි."

පසුදා උදේ කෝසලා ඇන්ටි කාමරයේ දොරට තට්ටුකොට කියා ගියාය. මට ක්ෂණික සතුටක් හිතට දැනිණ. දිනේත්‍ර, චලනි පමණක් නොව ගංගී, සංඛ පවා මගේ මතකයට ආවේය. සියල්ල හොඳින් විසඳෙනු ඇතැයි බලාපොරොත්තුවේ සහන් එළියක් හිතේ වැතිරිණ. මම හනික සූදානම් වී පහලට ආවෙමි.

වික්‍රම අන්කල්ගෙ ටොයොටා යාරිස් තද දුඹුරු පාට කාරය මා බලාපොරොත්තුව පෝටිකෝව යට තිබිණ.

"නගින්න"

කාරයේ පසුදොර ඇර දුන්නේ කෝසලා ඇන්ටිය. හිතේ උපන් සතුට උපන්ගෙයිම මියැදිණ. අනෙක් [illegible] මගේ ජීවිතය ගැන තීරණ ගැනීමේ ශක්තිය ඇත්තේ ඔවුන්ටය. මම නිහඬව කාරයට

නැගීමි. කතා කරනවා තබා වික්‍රම අන්කල් මගේ මුණවත් බැලුවේ නැත. පෙරදී ඔවුන් මට කොතරම් ලෙංගතුවීද?

"හරියට එකහමාරට කාරෙක ගේට් එක ළඟට එනවා."

හෝලික්‍රොස් එක ළඟින් මා බස්සවා වික්‍රම අන්කල් රථය හරවා ගත්තේ එහෙම කියාගෙනය. මම හෙමින් හෙමින් පන්ති කාමරය දෙසට අඩිය තැබීමි.

"පෙහන්සා..."

චලනි පෙරමගට දුවගෙන ආවාය.

"මොකෙද්ද ඔයා ආවෙ? ඇයි ස්කූල් බස් එකේ ආවෙ නැත්තෙ?"

"ඈ ප්‍රශ්න වැලක්ම ඇසුවාය. වක්කඩ කැඩුවා වාගේ නෙත් බැමි පිපිරී විසිරිණ."

"ප්ලීස් පෙහන්සා මෙතනනං උඹ අඬන්නෙපා. ගංගිලා බලා ඉන්නෙ උඹට හිනාවෙන්න. වරෙන් යන් මාත් එක්ක ග්‍රවුන්ඩ් එක පැත්තට."

චලනි මගේ අතින් අල්ලා ගෙන පිට්ටනිය දෙසට ගියාය. පිට්ටනියේ සිමෙන්ති පඩියක කෙලවරේ වාඩිවී මම දෙදෙනේ මුහුණ සෝදා ගතිමි.

"ඔහොම අඬන්නෙපා පෙහන්සා. හිතට ශක්තිය ගනිං... ඉතිං කියපංකෝ මොකද උනේ කියලා."

මම චලනිට සියල්ල විස්තර කළෙමි. ඔ පුදුමයෙන් සියල්ල [illegible]න්නාය.

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මට දිනේත්‍රාව බලන්න ඕන චලනි."

මම අඬමින් කීවෙමි.

"ඒක කොහොමද කරන්නෙ?"

"අනේ චලෝ බෑ කියන්නෙපා. මං හැරෙයි මට කොහොම හරි දිනේත්‍රාව බලන්න ඕනෙ. එයා ගුටිකාපු හැටි මතක් වෙනකොට අදත් මේ දැනුත් මගෙ පපුව පිච්චෙනවා. ඒ අහිංසකයා ඔහොම දුක් විඳින්න ඕන කෙනෙක් නෙමේ. මට එයාව ඇස් දෙකට දකිනකං සැනසීමක් නෑ චලෝ."

"උඹ බයවෙන්නෙපා. මං දිනේත්‍රාගෙ ගෙදෙට්ට හරි ගිහින් බලන්නං. මේ දවස් දෙකතුනේම ස්කූල් බස් එකේ උඹයි - දිනේත්‍රායි දෙන්නම් නැතිවෙනකොට මං හිතුවා ඒත් මොකක් හරි කරදරයක් නමා කියලා. ඒත් මේ ප්‍රශ්නෙ මෙච්චර දුරදිග ගිහින් කියලා මං කියටවත් හිතුවෙ නෑ."

චලනි කියවාගෙන ගියේත් දුකෙනි.

"අනේ චලනි දිනේත්‍රාට කියන්න මං තාමත් එදා වගේම එයාට ආදරෙයි කියලා. එයා නැතුව ජීවත්වෙන විදිහක් මට හිතාගන්නවත් බෑ කියලා."

මම හංගන්නේ නැතුව චලනිට ඇත්තම කීවෙමි. මේ ඇගේ හැම නහරයකම - හැම ලේ බිඳුවකම තිබුණේ දිනේත්‍රා හමට ඉපදුන ආදරයම මිස අන්කිසිවක් නොවේ.

* * * * * *

"සැනසුම" තුළ මට තිබූ සැනසීම [illegible] පාසල ඇරී ආ මොහොතේ සිට මං [illegible]

[illegible] කාමරයටම කොටු වූ ජීවිතයකි. ජීවිතයේ තනිකම වැඩිවන්නට වන්නට මට අප්පච්චි සිහිවූ වාර ගණන වැඩිය.

සැනසුමේ මැද සාලේ දුරකථනය නාදවන හැම වරෙකම ඒ අප්පච්චි වන්නට ඇතැයි මට හිතේ. එවැනිම වූ එක් දිනක මා [illegible]ලට එද්දීත් කෝසලා ඇන්ටි රිසීවරය ගෙන හමාරය.

"හ්ලෝව්..."

ආපසු හැරී යන්නට හිතුණද කතා කරන්නේ කවුරුන්ද කියා දැනගන්නට තිබූ දැඩි ඕනෑකම හින්දාම මම මොහොතකට නතරව සිටියෙමි.

"හලෝ මිස්ට ධනවංශ..."

ඒ අප්පච්චිය. මගේ රත්තරන් අප්පච්චිය. කෝසලා ඇන්ටි අප්පච්චි සමග කතා කළේ හිනා කටක් පුරවාගෙනය. මගේ හිත හදින් ගැහිණ.

"ඔව්... ඔව්... මස්කොමිල්ල සනීපෙන් ඉන්නවා. ආ දුව නිදාගන්න ගියේ මේ දැන්නෙ. ඔව්.. ඔව්... ඇහැරවන එකනං පව් තමා. මං එයාට කියන්නංකො අප්පච්චි කතා කළා කියලා. නෑ නෑ බයවෙන්න දෙයක් නෑ. එයා හොඳ සනීපෙන් ඉන්නවා. හා හොඳයි. බායි."

කෝසලා ඇන්ටි හිනැහෙමින් උනත් කීවේ බොරුය. නිදාගන්නවා කියා මා තාම රෑ කෑම වේලවත් අරගෙන තිබුණේ නැත. ඒ බව හොඳාකාරවම දැනගෙනත් ඈ අප්පච්චිට බොරු කීවේය. ඔවුන්ට උවමනා කරන්නේ අප්පච්චිත් මාත් වෙන්කොට [illegible]න්නය.

The Readers' Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

විසිවරය තියා හැරුණ කෝසලා ඇන්ටි තරප්පුව පාමුල උන් මාව හොඳටම දක්කේය. එහෙත් දක්කත් නොදක්කා වාගේ ඇ මගහැර ගියාය. හිතේ තිබූ දුක වැඩිකමට මගේ නෙතට කඳුළු එන්නට පවා මොහොතක් දෙකක් පමාවිය.

පාසල් බස්රියේ ගමන අහිමි විය. නමුත් මට හිතට සැනසීමට තිබූ එකම කාරණය තවමත් මට පාසල් යාමට ඉඩ ලැබීමය. දිනේත්‍රා ගැන තොරතුරක් ලබා ගත හැකි එකම මාර්ගය චලනි මුණගැහීමය. මම චලනිට පෙරාතුව පාසලට ගොස් තිබූ බැවින් උන්නේ ඇ එනතුරු පෙරමග බලමිනි.

"චලෝ"

මගට දිවගොස් ඇ අතේ එල්ලෙන්නට තරමින් මගේ හිත නොඉවසිලිමත් විය.

"දිනේත්‍රාව හම්බ උනාද?"

චලනි නැතැයි හගවන්නට හිස දෙපසට වැනුවාය.

"ඇයි ඒ ඔයා එහෙ ගියෙ නැද්ද?"

ඇ ගියා යැයි කියන්නට හිස සෙලවූවාය. මා ප්‍රශ්න ඇසූ තරම් ඉක්මණෙක් වත් උවමනාවක් වත් පිළිතුරු දෙන්නට ඇයට නොවීය.

"මං විස්තර දනගන්න කොච්චර උවමනාවෙන්ද ඉන්නෙ කියලා දන දනත් ඔහොම කරලා පච්පුරවා ගන්නෙපා චලනි."

මම කලකිරීමෙන් කීවෙමි.

"මං නාම මේ උඹට ගින්දරක් .... ලනවෙනවා පෙහන්සා."

"ගින්දරක්..."

"මං මේ කියන හැම වචනයක්ම උඹට ගින්දරක් වේවි පෙහන්සා."

චලනි කීවේ ඉවත බලාය. අනාතුරක - ලොකු දුකක ලකුණු මගේ හිත මතට වැටිණ.

"මට කිසිදෙයක් හංගන්නෙපා. ඔය ඕන දෙයක් දරාගන්න තරමට මගෙ හිත දැන් හයියයි."

මම සැනසිල්ලක් මවාගෙන හැන්පාන්ව කීවෙමි. නමුත් ඇතුළ හිත තිබුණේ ගිනිගෙනය.

"මං උඹට මුලින් කිව්වෙ බොරු. මට දිනේත්‍රාව හම්බ උනා. එයාගෙ ගෙදරදි."

චලනි මොහොතක් මා දෙස එක එල්ලේ බලා උන්නාය.

"ඉතිං....."

මම වද කළෙමි.

"ඉතිං... මොනාද එයා කිව්වෙ?"

"එයා හිත හදාගෙන පෙහන්සා..."

"හිත හදාගෙන?"

මම පුදුමයෙන් ඇසුවෙමි.

"ඔව් එයා උඹව අමතක කරලා."

"මාව අමතක කරලා?"

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මගේ ඇඟුලාන්තය ඉරී පලුවී දවිල්ල දෙනවා මට දැනිණි. මුගුරකින් තලා පෙලා මිරිකා දම්මා වාගේ වේදනාවක් හිතට එක්විණි. දිනේත්‍ර - මගේ දිනේත්‍ර - ඔහු මා නැතුව ඉන්නේ කොහොමද?

"එයා කොහොමද මාව අමතක කරන්නෙ? එයා කොහොමද හිත හදාගන්නෙ? එයාට එහෙම කරන්න බෑ. එයා මං නැතුව ජීවත්වෙන්නෑ. ඔක්කොම බොරු.... එයාට එහෙම කරන්න බෑ."

මා කියවාගෙන ගියේ ආවේගවීය.

"මේ අහපන් පෙහන්සා. දිනේත්‍ර මට එයාගෙ කටින්ම තමා කිව්වෙ එයා උඹව අමතක කරලා හිත හදාගන්න තීරණය කළා කියලා. එයාගෙ අම්මටත් එහෙම පොරොන්දු වෙලා තියෙනවා."

"දිනේත්‍ර මගේ... දිනේත්‍ර මගේ... මං දිනේත්‍රට ආදරෙයි. මේ ඇගේ හැමතැනම ඒ ආදරේ තියෙනවා. මගෙ හිතේ දිනේත්‍ර ගැන ආදරේ උපන්නෙ එයා මට වඩා බාලයි කියල දනගන්න කලිං. ඒ ඇත්ත දනගෙන උනත් මගෙ ආදරේ මලේ නෑ. ඒ කියන්නෙ මං දිනේත්‍රට ආදරෙයි. දිනේත්‍රව මට ඕන...."

ජීවිතයේ පළමු පාරට මම ආදරයට අවංකවීමි. හිතට අවංකවීමි. මේ උමතුව අනෙකක් නොවේ මගේ දිනේත්‍ර නමට හිත උපන් ආදරයම පමණකි.

"පෙහන්සා උඹ මොනවද මේ කියවන්නෙ?"

වලනි පුදුමයෙන් බලා උන්නාය. මෙතෙක් දවසක් දිනේත්‍රවත් - දිනේත්‍රගේ ආදරයත් ගැන ... කතා නොකර ... මගහරිමින් හිටි මා මෙසේ කෙලින් ... ... පුදුමයක් තිබිණ.

"උඹ ඔය කියන්නෙ ඇත්තද? ඒ කියන්නෙ උඹ දිනේත්‍ර උඹට වඩා බාලයි කියල දනගෙන උනත් තාමත් එයාට ආදරෙයි."

"ඔව්..."

මම අතැඟිලි හපාගෙන හපාගෙන ගියෙමි. කෙනෙකු විශ්වාස කරන්නේ නැත. මේ මොහොතේ මගෙ හිතේ උතුරා පිටාර ගලා යන දිනේත්‍ර නමට උපන් ආදරය මට කළුගලක හිස හප්පා පොඩි කොට ගන්නට තරම් ආවේගයක් ආත්මයට එකතු කොට තිබිණ.

"ඕක නවත්තපං පෙහන්සා."

වලනි මගේ අත ඇද පහළට දම්මාය. මම යටිතොළ විකා ගතිමි.

"මං... මං... දිනේත්‍ර ළඟට යනවා."

ඉතා සෙමින් කීවද එය වලනිට හොඳින් ඇසිණ.

"කලබලවෙලා මේ වෙලාවේ මෝඩ වැඩ කරන්න එපා. මං නං කියන හොඳම දේ මේ වෙලාවෙ උඹ දිනේත්‍රවත් හිත හදාගන්න ඉඩදීලා උඹත් හිත හදාගන්න එක හොඳයි. නැත්තං අන්තිමේදී දිනේත්‍ර උඹට කොච්චර ආදරේ උනත් වරද එන්නෙ උඹේ පිටට. මොකද ඒකා බාලවයස්කාරයා නිසා රටේ ලෝකෙ මිනිස්සු කියයි උඹයි එයාව අමාරුවෙ දම්මෙ කියලා."

වලනි මට තේරුම් කරවන්න උත්සාහ කළාය.

"මං.... මං එයත් එක්ක එක ගේක ඉන්නහැටි. එයාගෙ ... ... එයා මාව බලාගන්න හැටි ගැන පසුගිය මාස ... ... හිත ... ... එකතු කළා. උඹ දන් මට කියන්නෙ ... ... එළියට විසිකරලා දාන්න කියලද?"

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම තරහින් චලනිගේ උරහිස් සොලවාගෙන සොලවාගෙන ගියෙමි.

"මං දන්නවා පෙහන්සා ඒක ඒතරං ලේසි වැඩක් නෙමෙි. ඒත් උඹ ඒකට උත්සහ කරන්නෙහේ."

"නෑ.... මං එහෙම කරන්නෙ නෑ."

මම චලනිගේ මූණට කඩා පැන්නෙමි.

"ඇයි මං එහෙම කරන්නෙ. දිනේත්‍රු කියන්නෙ මේ විශ්ව ධාතුවෙදි ගැණියෙකුට දෙන්න පුළුවන් උපරිම ආදරයත් ආරක්ෂාවත් උතුරල යන්න අරගෙන උපන් පිරිමියෙක්. ඇයි මං ඒ වගේ පිරිමියෙක් අමතක කරන්න උත්සහ කරන්නෙ?"

චලනි බිම බලාගන්නාය.

"දිනේත්‍රු කියන්නෙ පන්සිල් රකින අවංක ආදරණීය පිරිමියෙක්. ඇයි මං ඒවගේ පිරිමියෙක්ව අමතක කරන්නෙ? එයාගෙ ගතිගුණ, හැසිරීම, කතා බහ කොච්චර උතුම්ද? ඒ දේවල් ළඟදී එයාගෙ වයස කියන්නෙ කොච්චර පුංචි දෙයක්ද? ඇයි මං ඒවගේ පුංචි දෙයක් හින්දා එයාගෙ ආදරේ නැතිකර ගන්නෙ?"

චලනි දිගටම බිම බලාගෙන උන්නාය.

"මං දිනේත්‍රුට ආදරෙයි - දිනේත්‍රුත් මට ආදරෙයි. එයා කාට මොන පොරොන්දු උන්නත් එයාට මාව අමතක කරන්න බැරි වෙයි. අපිව වෙන්කරන්න මේ ලෝකෙ කාටවත් බැරිවෙයි."

මම මටම පොරොන්දු වීමි. ඒ පොරොන්දුව දුක වේදනාව තල්ලු කරමින් ඇතුළුවී හිතේ හැම අනු[illegible] නැතිරෙන්[illegible] හොඳටෝම දැනිණ.

එදා පාසල ඇරෙන තෙක් කාලසීමාව මා ගත කළේ ගින්දරක පැහෙමිනි. දිනේත්‍රු මා අමතක කොට හිත හදාගන්නට ගත් තීරණය හැකි ඉක්මණට - මේ දැන්ම වෙනස් කරන්නට දැඩි උවමනාවක් මගේ හිතේ තිබිණ. ඒ උවමනාව හින්දාම කෙසේ හෝ හොර රහසේ දිනේත්‍රුව දැකගන්නට මම සැලසුම් කළෙමි.

"මං දිනේත්‍රුව බලන්න යනවා."

පාසල ඇරුන පසු මම චලනිට කීවෙමි.

"පිස්සු නටන්නෙපා පෙහන්සා."

චලනි කීවේ කලබලයෙනි.

"මට පිස්සු හැදෙන්න කලින් තමා මං මේ ඒ මූණ එකපාරක් බලාගන්න ඒ ගෙදරට යන්න හදන්නේ."

මම බෑගය පිටට ගතිමි.

"ඊට පස්සෙ මොනාවගේ තත්වයක් ඇතිවෙයිද කියලා උඹ පොඩ්ඩක්වත් හිතල බැලුවද?"

"ඊට පස්සෙ මං මලත් කමක් නෑ. මට ඕනේ ඒ මූණ බලාගෙන තව එක පාරක් මං එයාට ආදරෙයි කියලා කියන්න විතරයි."

පෙළට පේළිවුව තෙක් වැටුණු බාලිකාවන් අතරේ මම සැඟව ගතිමි.

"පෙහන්සා...."

[illegible] සිටි චලනි කෑගැසුවා මට ඇසිණ. එහෙත් [illegible] උවමනාවක් වත් මා තුළ නොවිණ. මට

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

උවමනාකොට තිබුණේ හැකි ඉක්මනට සැනසුමේ දුබුරු කාරයට නොපෙනී බසයකට නැගගන්නය.

මා බාලිකාවන් රොත්තක් අතරේ හිරවී ගේට්ටුවෙන් එළියට එනවිටත් වික්‍රම අන්කල් කාරය නවතාගෙන හෝටලය පාමුල උන්නේය. මගේ වාසනාවට ආරක්ෂක හේතූන් මත පාසල ඉදිරිපිට වාහන නතරකොට තියාගන්නට ඉඩ දෙන්නේ නැත.

මම ඒ බාලිකාවන් අතරින්ම හිරවී විත් නැවතුමේ තිබූ පෞද්ගලික බස් රථයට හිරවී තෙරපී නැග ගතිමි. බසය උතුරා යන්නට උත් සෙනගත් ගෙන බසය හෝලිඹ්‍රොස් එක අසලින් පණ ගැන්වෙද්දී සිතට දනුණේ තාවකාලික උනත් මද අස්වැසිල්ලකි.

මට දිනේත්‍රාගේ ගෙය ළඟට එන්නට විනාඩි හතලිහකට වඩා ගතවෙන්නට නැත. සිත තිබුණේ උදේ වරුවේ උනුලා තිදියාටත් වඩා නොඉවසිල්ලෙනි. ගේට්ටුව ඇරගත් මම වැලිපාර දිගේ ඇවිද ආවෙමි. පෙරදා මලින් පිරී තිබුණ පොල්ගසේ රදවා තිබූ පරෙවි මල් වදුල අද මල් වරා තිබිණ. සිතට පාළුවක් - සාංකාවක් නොවටුයේ නිකම්මය.

මම දිනේත්‍රාගේ ගෙදර වැසූ දොරට තට්ටු කළෙමි. අඩුම තරමේ බෙල් එක ගහන්නවත් මට කල්පනාවක් නොවිය. ඇරුන දොරින් මතුවූයේ දිනේත්‍රාගේ රුවය.

"දිනේත්‍රා..."

මම අඩියක් පෙරට තැබීමි. වචනවලට පෙරාතුව ඇසට කඳුළ ඉස්සරවිය.

"ඔයා..."

දනිමි. දිනේත්‍රා කවදාවත් මේ විදිහට මා බලාපොරොත්තු නොවන්නට ඇත.

"දිනේත්‍රා... අනේ දිනේත්‍රා..."

මම ඔහුගේ එක් අතක් අල්ලාගත් සැණින්ම ඉකි බිඳි හැඬිණ.

"එන්න ගෙට."

ගෙට කතාකොට මට ඉඳගන්නට දෙන්න තරම් ඔහු කාරුණික විය.

"ඔයා මෙහෙම ආව එක හරි නෑ පෙනන්සා."

ඔහු කීවේය.

"මට ඔයාව නොදක ඉන්න බෑ දිනේත්‍රා."

"ඔයා... ඔයා... මාව අමතක කරන්න."

දිනේත්‍රා අහස බලාගෙන කීවේය.

විශ්වාසය, ඔය ඉතින් ඔහු ඔහුවම රවට්ටාගන්නට උත්සහ කරනවාය.

"මං ඔයාව අමතක කරන්නෙෝන ඇයි?"

මම සෘණිකව ඇසීමි.

"අපි එකතුවෙන්න ඉපදුන දෙන්නෙක් නෙමේ."

දිනේත්‍රා ඒ ටික කීවේත් අහස බලාගෙනය.

"ඇත්ත දිනේත්‍රා... අපි අපට ආදරේ කරන්න ඉපදිච්ච දෙන්නෙක්.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම පැහැදිලිව කීවෙමි.

"ප්ලීස්.... මං කියනදේ තේරුං ගන්න."

"ඔයා කොහොමද මං නැතුව ජීවත්වෙන්නෙ. ඔයා කොහොමද මාව අමතක කරන්නෙ. ඔයාගෙ හිතේ මං ඉන්නවා දිනේත්‍ර. ඔයාට කවදාවත් මාව අමතක කරන්න බෑ."

මම ඔහු වසන්කරගන්නා ඒ ඇස් දෙක මගේ ඇස්වලට හසුකර ගන්නට උත්සාහ කරමින් කීවෙමි.

"එයා එහෙම කරයි පෙහන්සා."

දිනේත්‍ර නොව මට උත්තර දුන්නේ ඇතුල් ගෙයි හිද පැමිණි සුධර්මා ඇන්ටිය.

"දරුවෝ නොදැන වැරදි කරනවා තමා. ඒ වැරදි පෙන්නලා දෙන එක දෙමව්පියන්ගෙ යුතුකම. මගේ පුතා කවදාවත් මට අකීකරු උන කෙනෙක් නෙමේ. දිනේත්‍ර ඔයා අමතක කරනවා කියලා මට පොරොන්දු උනා."

සුධර්මා ඇන්ටි කතා කළේ දැඩි කලකිරීමෙනිනි. මම දිනේත්‍ර දෙස බැලීමි.

"දිනේත්‍ර..."

ඔහු බිම බලාගෙනම උන්නේය.

"ඔයා.... ඔයා... මාව අමතක කරනවද දිනේත්‍ර?"

මම ඉකි හඩින් ඇසීමි. දිනේත්‍ර[illegible] අර, තාපස[illegible] ඇබින්නක්වත් ඉහළට එසවූයේ නැත.

"එයාට බලකරන්නෙපා පෙහන්[illegible]

සුධර්මා ඇන්ටි මට කීවාය.

"අනේ අපිව වෙන්කරන්නෙපා ආන්ටි. ඒක පව්."

මම හඩමින් කීවෙමි.

"මං ඔයාව මේ ගෙදෙට්ට බාර ගත්තේ මගෙම දරුවෙක් කියලා හිතාගෙන. ඔයා උනත් එහෙම හිතයි කියලා මං හිතුවා පෙහන්සා. මං ඔයාගෙන් බලාපොරොත්තු උනේ දිනේත්‍රට අක්කා කෙනෙක් වෙයි කියලයි. මේ වගේ දෙයක් නං මං හීනෙන්වත් හිතුවෙ නෑ. දිනේත්‍ර මේ වගේ දෙයක් යෝජනා කළත් ඔයා එයාට වඩා දැනුම් තේරුම් ඇති ළමයා. ඔය තමා පෙහන්සා මේක වරදක් කියලා එයාටත් තේරුං කරවන්න ඕන."

සුධර්මා ඇන්ටිගේ කටහඩේ වේදනාවක් විය. ඒ වචන මගේ හිතට ගෙනාවේ හින්දරකි. දිනේත්‍රගේ ආදරය පිළිගන්නා විට මා ඔහුට වඩා දැනුම් තේරුම් ඇති ළමයකු බව මා නොදැන උන්වග සුධර්මා ඇන්ටිට කියන්නට මට හිත් දුන්නේ නැත. ඒ තරමින්වත් අප අතරවූ ආදරය බාල්දු කරන්නට මට හිත් දුන්නේ නැත.

"ගැණියෙක් පිරිමියෙක් අතර සම්බන්ධයක් ඇතිකර ගන්න එකේ තේරුම මොකක්ද ආන්ටි ?"

මම සුධර්මා ඇන්ටි වෙතට හැරිමි. ඕ තළල රැලි කොට බැලුවා මිස පිළිතුරක් දුන්නේ නැත.

"මං හිතන විදිහට ගැණියෙක් පිරිමියෙක් අතර ඇතිවෙන සම්බන්ධෙ තේරුම ඒ දෙන්නට දෙන්නා හොඳට ගැලපෙනවයි කියලා [illegible] විශ්වාස කරන එක. මේ ලෝකෙ ඒ දෙන්නට දෙන්නා [illegible] ඉන්නවා කියලා හිතන එක. ජීවිතේ ඉතිරි දු[illegible] දෙන්නා [illegible] අල්ලගෙන යන්න පුළුවන් වෙයි

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

කියලා හිතන එක. ඒ ඔක්කොම අපි දෙන්නා ළඟ තියෙනවනං ඇයි මං වයස ප්‍රශ්නයක් කරගෙන දිනේත්‍රව අමත කරන්නෙ?"

මම වැඩුණු ගැහැණියක වාගේ විස්තර කළෙමි. සුධර්මා ඇන්ටි වාගේ හොඳ අම්මා කෙනෙකු තරහා කරගෙන මට දිනේත්‍රව උදුරා ගන්නට උවමනා නැත. මට ඕනෑ කරන්නේ සුධර්මා ඇන්ටිගේ කැමැත්තෙන් අප එක්වෙනවා දකින්නය.

"ඇයි ඔය දෙන්නගේ පැත්තෙන් විතරක් මේ ප්‍රශ්නෙ ගැන හිතන්නේ? ඇයි රටේ ලෝකෙ මිනිස්සු ගැන අමතක කරලා කතා කරන්නෙ? ඔයා වගේ අවුරුදු ගාණක් වැඩිමල් ගෑණු ළමයෙක් මගෙ පුතාව බැන්දොත් රටේ මිනිස්සු මොනවා කියයිද පෙහන්සා?"

සුධර්මා ඇන්ටි ඇසුවාය.

"මිනිස්සු කියයි මං බාල අපරාධයක් කළා කියලා."

මම සෙමින් කීවෙමි.

"ඒත් අපි නොගැලපෙන දෙන්නෙක්ව බැඳගෙන අපිත් දුක් විඳ විඳ සමාජයටත් දුක් දෙනවට වඩා හොඳ නැද්ද අපි අපේ වෙලා සමාජයටත් යහපතක් කරන එක."

මම නැවත කීවෙමි.

"පෙහන්සා..."

ඒ කටහඬ අවදි කළේ දිනේත්‍රය.

"මගෙ අම්මා මාව හදන්න ගොඩක් දුක් විඳලා තියෙනවා. තාත්තෙක් නැතුව දරුවෙක් හදන එක - ඇත්තටම ඒක කොච්චර අමාරු දෙයක්ද කියලා ඔයා දන්නවද පෙහන්සා? මගෙ අම්මා මාව හදාගන්න කොච්චරක් දුක් වින්දද කියලා [illegible] හිතුවා පොඩි

කාලෙ ඉඳලා මං අම්මට හරිම ආදරෙයි. කවදාවත් එයාට අකීකරු වෙලත් නෑ. අම්මව ආයෙත් දුකට දානවට වඩා මං දුක් විඳලා හිත හදාගන්නෙක හොඳයි."

දනිමි. දිනේත්‍ර හා සුධර්මා ඇන්ටි අතර වූයේ ගැඹුරු බැඳීමකි. විටෙක මේ දෙන්නා හැසිරුණේ සමවයසේ මිතුරන් සේය. ඒ තරමට ලොකු අවබෝධයක් ආදරයක් දෙදෙනා තුළ එකිනෙකා වෙත තිබිණ. එහෙත් ඒ බැඳීම වෙනුවෙන් අපේ අහිංසක ආදරය බිලිදෙන්නට සිදුවීම කොයිතරම් ලොකු පව්කාරකමක්ද?

"සුධර්මා ඇන්ටි හොඳටම දන්නවා දිනේත්‍ර මටයි - මං දිනේත්‍රටයි පණ වගේ කියලා. අපිව ඈත් කරන්න හදන ඇත්ත හේතුව වයස නෙමේ. අපිව මේ විදිහට වෙන්කරන්න හදන්නෙ ඇයි කියලා මට කියන්න ඇන්ටි?"

මම සුධර්මා ආන්ටි ළඟ බැගෑපත්වීමි.

"තාත්තෙක් නැති දරුවෙක් හදන්න මං තරුණ කාලේ නොසෑහෙන්න දුක් වින්දා. ඔයා අහන නිසා මං කියන්නං දරුවෝ. මට උදව් උපකාර කළේ කෝසලා විතරයි. කෝසලා මගෙ හොඳම යාළුවා. එයා මටයි මගෙ පුතාටයි ඇඳුම් පැළඳුම් - කෑම බීම විතරක් නෙමේ සල්ලි වලිනුත් උදව් උපකාර කරලා තියෙනවා."

සුධර්මා ඇන්ටි කියාගෙන ගියාය. මාත් - දිනේත්‍රත් නිසොල්මනේ අසා සිටියෙමු.

"අනිත් මගෙ පුතා එයාගෙ පුතාගෙ මනමාලිව උදුරගන්නාව කියන්නෙ කන්න දීපු අත හපාකනවා වගේ වැඩක් නෙමේද? ඔයා තුළින් [illegible] මගෙ පුතාට යෝජනා වෙච්ච කෙනෙක් [illegible] දෙමව්පියො මයගොල්ලොව එකතු

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

වෙන එක ගැන හිත දුක දුක නොහිටියනං - මට ඔයාලගෙ වයස ගැන උනත් හොයාහා ඉන්න තිබ්බා."

අප අතර වූයේ දැඩි නිහඬ බවකි. එක් අයකුටවත් හිස උස්සාගන්නට දිරියක් නොවුණා වාගේය.

"මං අම්මා හැටියට හැමදාමත් මගෙ පුතා කැමති දේවලට කැමති උනා. ආශිර්වාද කළා. ඒත් මගෙ පුතා ජීවිතේ පලවෙනි පාරට කැමති උන ගෑණු ළමයට කැමති වෙන්න මට බැරි උනා. ඒක මගෙ හිතට මොනතරං වේදනාවක්ද කියලා ඔයාට හිතුණේ නැද්ද?"

සුධර්මා ඇන්ටිගේ ඇස් අගද කඳුළු විය. මගේ හිත කඩා වැටිණ. සැනසුමේ ගෙවුණ මේ මව් පුතු සබඳකම මේ දුක්ඛිත තත්වයට ඇද දැම්මේ මා යැයි මගේ හිත කියන්නට විය. එහෙත් දිනේත්තුව අමතක කොට මට ජීවත්වනවා තබා හිතා ගන්නවත් පුළුවන් කමක් නොවීය.

"දිනේත්තු..."

මා දිනේත්තුට කතා කරන්නට හැදුවා විතරය.

"බ්‍රාස්.."

සුධර්මා ඇන්ටිගේ කළු පාට ශෙව්රලට ඉදිරිපස වාහනයක් නතර කරන හඬ ඇසිණ. නතර කරන ලද වාහනයේ දොරවල් ඇරෙන වැසෙන හඬත් වැලිපාර දිගේ ගැටෙන අඩිහඬත් මගේ හිතේ බියක් අවුළුවාලීය. අපි තිදෙනාගේම ඇස් සාලයේ මහගෙදර දෙසට විසිව ගියේ නිතැතිමය.

ඇරුන දොරින් පළමුව ඇතුලට [ආවේ] විශුම අන්කල්ය. ඔහු පසුපස ගෙට ගොඩවූයේ කෝපයෙන් [illegible] කරගත් කෝසලා ඇන්ටිය.

"මං කිව්වෙ ස්කූල් එකේ නැත්නං සුවර් එකටම මෙහෙ ඇති කියලා."

කෝසලා ඇන්ටි කීවාය.

"මට ධනවංශ හින්දා මුකුත් කරගන්න බෑ. නැත්නං අම්මටයි පුතාටයි මෙයාව මෙහේ තියාගන්න කියලා මං ඇඳුං කෑලි ටිකත් මෙතෙන්ට ගෙනත් දානවා. පෙනන්සා මොකද්ද මේ විගඩම?"

විශුම අන්කල් කෑගැහුවේය. මට උන්තැනින් නැගිටුනේ ඉක්මනටමය. ඒ වනවිටත් අඩුම තරමේ පිටේ තිබූ බෑගයවත් මා ලිහා තිබුණේ නැත.

"සුධර්මා..... මං ඔයාව සැලකුවෙ මගෙම සහෝදරියකුට වගේ. ඔයා කවදාවත් මෙහෙම දෙයකට උදව් කරයි කියලා මං හීනෙකින්වත් හිතුවෙ නෑ. ඔයගොල්ල මේ ද්‍රෝහිකං කරන්නෙ රට ඉන්න මගෙ අහිංසක දරුවට."

කෝසලා ඇන්ටි සුධර්මා ඇන්ටිගේ මුහුණට ඇඟිල්ල දිගුකොට කෑගැසුවාය.

"අනේ ඇන්ටි එයාලට බනින්නෙපා. එයාලා මේ කිසිදේකට හවුල් නෑ. මමයි තනි කැමැත්තට ආවේ."

මම ඇගේ අතේ එල්ලීමි.

"චටාස්...."

ආපසු හැරුන කෝසලා ඇන්ටි මගේ මුණ හරහා අතුල් පහරක් [ගැසුවාය].

"උඹව [illegible] සැලකුව නිසා තමා උඹ මේ විදිහට අපට [illegible] දෙනකේ."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඇ මගේ මූණට කඩා පැන්නාය.

"එයාට ගහන්නෙපා. වරද මගේ. මම එයාව මේ වගේ දේකට පටලගත්තේ."

දිනේත්‍ර ඉදිරියට පැන කීවේය.

"ගහන්නෙපා. ඇයි එයාට ගහනකොට රිදෙනවද?"

කෝසලා ඇන්ටි පෙරලා දිනේත්‍රගෙන් ඇසුවාය.

"ඔව්."

දිනේත්‍ර මා දිහා බලාගෙන සන්සුනව - සෙමින් කීවේය.

"පෙනේද? පෙනේද? කතා කරන ලස්සන."

කෝසලා ඇන්ටි ගතු කීවේ විකුම අන්කල්ටය.

"මං මේ අම්මටයි - පුතාටයි බොහොම කරුණාවෙන් කියන්නෙ. පෙනෙන්සා ඉන්නෙ අපේ බාෂේ. එයා ගැන තීරණ ගන්නෙ අපි. උඩ බලාගෙන මූණට කෙලගහගන්න තියෙන අකමැත්ත නිසා මිසක් නැත්තං මේ ප්‍රශ්නෙ විසඳන විදිහ මං දන්නවා. ආයෙ වතාවක් මට මේ කාරණේ ගැන කතා කරන්න මෙහෙට එන්න ඉඩ තියන්නෙපා. ඒක අපි දෙගොල්ලන්ටම හොඳක්වෙන එකක් නෑ. හ්ම් යමු..."

විකුම අන්කල් ගෙදිරින් එළියට පයක් තිබ්බේය.

"හා ඉතින් යං."

කෝසලා ඇන්ටි මගේ අතකින් ඇදගත්තාය.

මට දිනේත්‍ර දෙස බැලිණ.

අදින් පසු - මෙයින් පසු මගේ ජීවිතයට මොනවා වේවිදැයි මා දන්නේ නැත. සමහර විට මේ අප හමුවන අවසන් මොහොත විය හැක.

"දිනේත්‍ර.... මං එයාට ආදරෙයි. මගෙ පණ තියෙනකං ඒ ආදරේ වෙනස් වෙන්නෑ. මගෙ පණ තියෙනකං මං වෙන කාටවත් අයිති වෙන්නෙත් නෑ."

මම හැගසා කීවෙමි.

දිනේත්‍රගේ නෙත් මත කඳුළු දිළිසිණ.

"මෙහෙ එනවා කිව්වම."

කෝසලා ඇන්ටි මගේ අතින් ඇදගෙන ඇවිත් රථයට දැම්මාය. මම දණහිසේ මුහුණ හොවාගෙන හඬන්නට වීමි.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

11

රැය කඳුළින් නිමා විය. දින් දින් කඳුළින් නිමා කෙරෙන රැයවල් ගණන වැඩිය. කොයිතරම් වෙහෙසබර නිදිබර ගතියක් ඇඟට දැනුණත් මම පාසල් යන්නට සැරසීමි. මගේ සැනසීම ඇත්තේ එහිය.

හැඳ පැළඳ බෑගය පිටේ පටවාගෙන් මම තරප්පුව බැසීමි. සැනසුම තිබුණේ දැඩි නිද්‍රාවක ගිලීය. අන්තිම පියගැටයෙන් බිමට අඩිය තිබ්බා පමණකි.

"පෙහන්සා."

කෝසලා ඇන්ටිගේ හඬ ඇසිණි.

"පෙහන්සා කොහෙ යන්නද මේ?"

ඈ ප්‍රශ්න කලේ දැන් ඉනමත තියාගෙනය. සුදුපාට යුනිෆෝමය හැඳ, සපත්තු මේස් දමා මා කොහේ යනවා වාගේ ඇයට පේනවාදැයි මා දන්නේ නැත.

"පෙහන්සා... කොහෙද යන්නේ?"

ඈ නැවත ඇසුවාය.

"ස්කූල්."

මම නැන්පත්ව කීවෙමි.

"න්නෑ... ඔහානෑ... පෙහන්සා මීට පස්සෙ මේ ගෙදරින් එළියට එක අඩියක් තියන්නෑ."

කෝසලා ඇන්ටි කීවාය. මට අදහාගන්නට පවා අසීරු විය. මගේ ඉගෙනීමත් එතැනින් නතර වුවා යැයි කොහොම විශ්වාස කරන්නද?

"අනේ ආන්ටි..."

මම බැගෑපත් වීමි.

"පෙහන්සා යනවා උඩට.... ඉගෙන ගන්න ඕනකම තිබ්බ ළමයෙක් නං අපි කීයටවත් මේ විදිහට අතරමඟ ඉගෙනීම නතර කරන්නෑ. ඒත් ඔය ළමයට ඕන උනේ ඉගෙනීමට කලියෙං මඟුලක් කරගන්නනෙ. ඒ හින්දා අපිට සිද්ධ වෙනවා ස්කෝලගමන නතර කරන්න."

වික්‍රම අන්කල් හදිසියේ අප අතරට වැදී කීවේය.

"අනේ අන්කල්...."

මම බැගෑපත් වීමි.

"පෙහන්සා යනවා කාමරේට..."

අන්කල් ගිගුරුවේය. සැනසුමේ බිත්ති පවා වෙව්ලුම් කෑවේය. මගේ අප්පච්චිවත් කවදාවත් මට මේ විදිහට තපුරු වී තිබුණේ නැත. මම හඬාගෙනම තරප්පුව දිග උඩට දිව්වෙමි.

The Readers Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

කෑම බීම මට එපාවිණ. අර්ථයක් නැති ජීවිතය මොකට ගෙවනවාදැයි හිත නිතර කීවේය. අප්පච්චි හැර ගිය පසු මා ජීවත් වූයේ දිනේත්‍රගේ ආදරය නිසාවෙනි. දැන් ජීවිතයේ ඇත්තේ උහුලා දරාගත නොහැකි පාළුවකි. හිස්තැනකි. සැනසුම තිබුණේද දැඩි නිහැඬියාවකය. කොයි මොහොතක හෝ මේ නිසල බව බිඳී දුක්විඳින්නට - වේදනා උහුලන්නට යමක් ජීවිතයට සිදුවේයැයි මා උන්නේ අප්‍රමාණ බියෙනි.

"ක්‍රාස්"

කෝසලා ඇන්ටි හිමිහිට දොරගුළු හැර එබී බැලුවාය. ඇඳට වැටී හිස කොට්ටයේ තියාගෙන උන්නත් මට නින්දගොස් තිබුණේ නැත. එහෙත් මම නිදිවාගේ නෙතු පියාගෙනම උන්නෙමි. ඈ ඇඳ අසලට එන හඬත් - කාමරයේ එතෙක් දැල්වුණ බල්බය නිවා දමන හඬත් අඩිහඬත් සමගම දොර වැසෙන හඬත් මට ඇසිණ.

මම සෙමින් දෙනෙත් විවර කළෙමි. කාමරය තිබුණේ දැඩි අඳුරක ගිලීය. සොරක වාගේ ඇඳෙන් බැසවිත් දොර හැරගත් මම එබී බැලීමි. කෝසලා ඇන්ටීගේත් - වික්‍රම අන්කල්ගේත් හඬ පහත මාලයෙන් ඇසෙයි. මම ශබ්දය නොඇසෙන්නට තරප්පුව බැසීමි.

මට පිටුපා සිටගෙන ඔවුන් උත්සාහ කරමින් උන්නේ දුරකතන ඇමතුමක් ගන්නය. මම බිත්තියට මුවාවී හිට ගතිමි. ඔවුන්ට මා නොපෙනෙතත් මට කතාබහ මෙතනට හොඳින්ම ඇසිය යුතුය.

"හ්ලෝව්.... ධනේද කතා කරන්නෙ.... ධනේ මං විකී."

මගේ හදවත ගැහෙන වේගය වැඩිවිය. මට නින්ද [illegible] හිඳ ඔවුන් කතා කරන්නේ අප්පච්චිද [illegible] හා දිනේත්‍ර අතර [illegible] සම්බන්ධය ගැන කියා ඔවුන් අප්පච්චිට [illegible]

"ඔව්.... ඔව්... අපි ඔක්කොම සනීපෙන් - සතුටින්. දුවද? දුව ඇඳට ගිහින් දැන් ගොඩක් වෙලා. අපි මේ එයාට නින්ද යනතං ඉඳලම කතා කළේ දරුවො ඉන්න තැන මේවා කතා කරන්න බැරි හින්දා."

මම පපුවට අතක් තියාගතිමි. අතට යටින් මගේ පපුව මේ ගැහෙන්නේ උවමනා තරමටත් වඩා වැඩියෙනි.

"නෑ ධනේ... බයවෙන්න කාරණයක් නෙමෙ. ධනේත් දැන් මෙහෙ ඇවිත් මාස හතරක් පහක් ගතවෙච්ච හින්දා නරකද පුතාව ලංකාවට එව්වොත්. මේ දුවත් ඉන්නෙ පාළුවෙන්... දන්නැද්ද වයසක අපි උන්නට වැඩක් නැහැනේ. ඒ ළමයටත් කියල කවුරුහරි ඉන්න එපායැ."

වික්‍රම අන්කල් සැනසිල්ලේ කීවේය. මම ඉකි ගැහෙන්නට එන මුව අතින් වසාගෙන තරප්පුව නැගීමි. වික්‍රම අන්කල්ටත් - කෝසලා ඇන්ටිටත් උවමනා කරන්නේ චාතුක වික්‍රමබාහු ලංකාවට ගෙන්වා ගැනීමටය. ඔවුන් මාත් - දිනේත්‍රත් අතරවන සබඳකම අප්පච්චිට කියන්නේ නැත. ඒ ඇයි? සමහරවිට අප්පච්චි අපට ඉඩදේවියැයි ඔවුන් සැක කරනවා වන්නට ඇත. මගේ සැපතම - මගේ යහපතම පතන අප්පච්චි සමහරවිට එහෙම කරන්නටත් බැරි නැතැයි මටද සැක සිතේ.

මම චාතුක වික්‍රමබාහු ගැන සිතීමි. මේ නොහඳුනන පිරිමියා "සැනසුමට" ආපසු මගේ ජීවිතයට මොනවා වේවිදැයි මම හිතන්නට පවා බියවුණෙමි.

* * * * * *

මට [illegible] තහනම් විය. ගේට්ටුව හැරගෙන සැනසුමේ සිඳ පාර [illegible] හෝ තහනම් විය. දුරකතනය තහනම්

The Reader's Place World

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

විය. වෙනදා සේ කෝසලා ඇන්ටිත් - වික්‍රම අන්කලුත් මා තනිකොට කොහේවත් ගියේ නැත. ඉන් එක් අයකු හෝ වරකට මගේ තනියට ගෙදර නතර විය.

මට දිනේත්‍රුගේ තාපස ඇස් නිතර සිහිවිය. මා නැතුව - මා නොදක ඔහු කොහොම ජීවත් වෙනවා ඇත්ද?

"පෙහන්සා...."

කෝසලා ඇන්ටි දින ගණනාවකට පසු මගේ කාමරයට ආවාය. එක ගෙදර උන්නත් ඔය ඇය මට කතා කළේ බොහෝ දින ගණනකට පසුවය.

"චාතුක පුතා අනිද්දා ලංකාවට එනවා."

ඈ කෙලින්ම කීවාය. මගේ මුහුණේ කිසිදු වෙනසක් ඇති නොවන්නට ඇත. ඇසූ ගමන් මුහුණේ හැඟීම් පවා වෙනස් වන්නට තරම් මේ ආරංචිය මට අළුත් එකක් නොවේ.

"පෙහන්සා දැන් ඉතිං ඔය අනංමනං අතෑරලා චාතුක පුතත් එක්ක සතුටින් ඉන්නෝන."

ආදරය යනු එහෙම හදවතින් ගලවා හිතුමතේට ඉවත විසිකල හැකි දෙයකැයි ඔවුන් මෙතරම් සැහැල්ලුවට හිතන්නේ කොහොමද?

"පෙහන්සා..."

කෝසලා ඇන්ටි මගේ උරයට අත තිබ්බාය.

"ඇයි කතා නොකරන්නෙ?".

ඈ මගේ දෑස් මතට එබිණ. ඒ [illegible] තිගැස්සිණ. මහ [illegible]

නොත් මහ විපුල කඳුළු මැද වූ වේදනාව - හින්දර ඇයටත් අවබෝධ විණිදැයි මා දන්නේ නැත.

"අපි මේ ඔය ළමයට නරකක් කරන්න හදනව නෙමේ දරුවෝ... මේ හැමදෙයක්ම කරන්නෙ ඔය දරුවගෙ යහපතට. ඒ හින්දා හකුරෝ දිහා බලනව වගේ අපි දිහා බලන්නෙපා."

කෝසලා ඇන්ටි කීවේ කලකිරීමෙනි.

මගේ යහපත - මගේ සැනසුම ඇත්තේ දිනේත්‍රු ළඟය. ඒ පිරිමියා හා ජීවිතයේ ඉසිරි දුර මට සතුටින් ජීවත් විය හැකි බව ඔවුන් නිකමටවත් නොහිතන්නේ ඇයි?

කෝසලා ඇන්ටි ඒ කී අනිද්දාව උදා විණ. වික්‍රම අන්කල් පුතා පිළිගන්නට ගුවන් තොටුපලට ගියාය. කෝසලා ඇන්ටි නිවසේ නතර විය. ඒ මගේ තනියටත් පුතු පිළිගන්නට නිවස සුදානම් කරන්නටත්ය.

"පෙහන්සා.... හොඳ, ඇඳුමක් දාගෙන ඉන්න දරුවෝ... ඔහොම පැත්තකට වෙලා ඉන්නෙපා."

කෝසලා ඇන්ටි වෙනදාට වඩා මට කාරුණික විය. ඇගේ සිතේ පුතා එන සතුට උතුරා වාං දමා තිබූ බව ඒ හැසිරීමෙන් මම තේරුම් ගතිමි.

උදය වරුවේ එකොළොහයි තිහට විතර වික්‍රම අන්කල්ගේ ටොයොටා යාරිස් රථය නැවත සැනසුමට ආවේ චාතුක වික්‍රමබාහුද රැගෙනය. ඒ වන විටත් මා උන්නේ මගේ කාමරයේ ඇඳට ගුලිවීය. වූදෙන් [illegible] කෝසලා ඇන්ටි මට ඇන්දවූ නිල් ඉරි රෙද්දෙන් හඳ ගවුම මත [illegible] ඉවතින් මම ඔහේ උන්නෙමි.

The Readers Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මැද සාලේ කෙරෙන උණුසුම් කතාබහ අවසානෙන් තරප්පුව දිග නැග එන අඩි හඬක් මට ඇසිණ. ඒ හඬ මගේ කාමරයේ දොරකඩ නතරවිය.

"පෙහන්සා..."

දොරට ගසමින් කෝසලා ඇන්ටි කතා කළාය. මම මොහොතක් නිසොල්මනේම උන්නෙමි.

"පෙහන්සා මේ දොර අරින්න දූ..."

බොහෝ කාලයකට පසු ඈ මට දූ කියා ඇමතුවාය. මම සෙමින් පැමිණ දොර විවර කළෙමි. ඇරුණ දොර ඉදිරිපිට කෝසලා ඇන්ටි වූවාය. ඈ පිටුපසින් උසට උසේ හිටගෙන උන්නේ චානුක වික්‍රමබාහු බව මම හඳුන්වා නොදීම අවබෝධ කොට ගත්තෙමි.

චානුක උසය. ඒ දිනේන්ද්‍ර තරම්ටය. එහෙත් දිනේන්ද්‍ර චානුක තරම් මහත නැත. අනෙක දිනේන්ද්‍ර කෙරේ වූ ලාබාල පෙනුම චානුක වෙත නොවීය. චානුක වික්‍රමබාහු යනු වැඩුණු තරුණයෙකි. එහෙත් ඔහු කඩවසම්ය. චානුකට කිසිදාක දිනේන්ද්‍රගේ තැනට ළංවිය නොහැකි බව ඇත්තය. දිනේන්ද්‍ර යනු මගේ ලොව එකම ලස්සන පිරිමියාය. මට ඔහු තරම් වෙන කිසිවෙකු ලස්සනට පේන්නේ නැත. එහෙත් 'චානුක වික්‍රමබාහු යනුත් හිත ඇදගන්නා විදිහේ පෙනුමැති තරුණයෙකි'යි යන දෙනෙතට දිස්වන සත්‍යය මගේ හිතට අවිවාදයෙන්ම පිළිගන්නට සිදුව තිබේ.

"පුතාට දුවව අඳුරගන්න ආසයිලු."

කෝසලා ඇන්ටි කීවාය.

"හායිස් වූ මීට් යූ පෙහන්සා..."

චානුක වික්‍රමබාහු අත දිගු කළේය. මගේ අත දිගු වූයේ යාන්ත්‍රිකවමය.

"පෙහන්සා ගොඩක් ලොකු වෙලා. ලස්සන වෙලා."

චානුක ලස්සනට හිනාවී කීවේය.

"අපි පහලට යං."

කෝසලා ඇන්ටි කීවේ අප දෙදෙනාටමය. පළමුව ඇයත් ඊට පිටුපසින් චානුකත්, අවසානයට මමත් තරප්පුව බැස්සෙමු. දිවා භෝජන සංග්‍රහය බෙහෙවින් උණුසුම් කතා බහින් යුතුවිය. වික්‍රම අන්කල් මගේ ඇස් දෙස කෙලින් බලා කතා නොකළද ඔහු මට අකාරුණික නොවීය.

"බෙදාගෙන කන්න දූ.... මේ ළමයා කනවා නෙමේ අහගානවනෙ."

කෝසලා ඇන්ටි මගේ පිඟානට ව්‍යංජන බෙදමින් කීවාය. අම්මා නැති මා ඇගේ මේ කරුණාවට ලෝබ බව ඇත්තය. එහෙත් ඇගේ කාරුණාවත් - ආදරයත් යටින් ඇත්තේ තමන්ගේ පුතුගේ යහපත බව සිහිවෙද්දී මගේ සිතට දැඩි සංතාපයක් දැනේ.

"පුතා එනකං දුවත් උන්නෙ කම්මැලිකමේ. දැන් ඉතින් දුවට පාළුවක් හිටින එකක් නෑ."

කෝසලා ඇන්ටි කීවාය. ඉන්පසුව ඔවුන් අනාගතය ගැන - අපේ විවාහය ගැන නොයෙක් දේ කතා කළහ. ඒ කිසිවකට මා සහභාගී නොවූ සේම ඒ කිසිවක් මගේ සිතේද නොරැඳිණ.

"පෙහන්සා."

The Reader's Place Novel

"පෙහන්සා.... මේ ඔක්කොම මං ඔයාට ගෙනාවේ."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම හිනාවක් මුවට නගා ගතිමි. එය බෙහෙවින් මලානික වන්නට ඇත.

"බලන්නකො හොඳද කියලා."

මම ඔහුගේ සිත අසතුටු කළ නොහැකි නිසා එයින් එක දෙක පෙරලා බැලීමි. නවීන මාදිලියේ ඇඳුම්, ආභරණ, සුවඳ විලවුන් ඒවායේ තිබිණ. විශ්වාසය මේ සියල්ල ඉතා මිල අධික දේය.

"තැන්ක්ස්...."

මම කීවෙමි. ඒ ඇස් වඩාත් උවමනාවෙන් මගේ නෙත් මත ඇතිල්ලිණ.

"පෙහන්සා ඇයි හදිසියෙම ස්ටඩීස් නතර කළේ?"

එතුමා ඇසුවේය. නතර කළා නොව නතර කරන්නට සිදුවූවා යැයි කියාගත නොහැකිව මා ළතැවිණ.

"මාත් ඔයාට කියන්න හිටියෙ A/L වත් පාස්කරන්න කියලා.
http://e-pusthakalaya.blogspot.com
ඉඟෙන ගත්ත දෙයක් අහක යන්නෑ."

ඔහු හිනැහී කීවේය.

"ආයෙ ඉස්කෝලෙ යන්න ලැබෙනවනං කොච්චර හොඳද? හොසිතාම මට කියැවිණ. ඒ හාම මගේ මුවග සිනහවක් ඇඳිණ. එය ආයාසයෙන් මතුකරගත් එකක් නොවේ."

"ඔන්න ඔහොම හිනාවෙලා ඉන්න පෙහන්සා. ඔයා හිනාවෙනකොට හරිම ලස්සනයි."

චාතුක මට ළංව හැඟීම්බරව කීවේය.

"ආ දෙන්න බරටම කතාව වගේ."

කෝසලා ඇන්ටි සද්දලට ආවේ හදිසියේය. මෙහෙම චාතුක මට ළංව ඉන්නවා දැක ඇයට නිමිහිම නැති සතුටක් හිතට දෙනෙන්නට ඇත.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"නෑ අම්මා.... අපි මේ පෙහන්සාගෙ ස්ටඩීස් ආයෙ පටන් ගන්න එක ගැන කතා කර කර හිටියෙ."

චානුක මටට කීවාය. කෝසලා ඇන්ටි ඇස් කුඩා කොට බැලුවේ මා දෙසය. ඒ සැකයෙනි.

"පෙහන්සා කැමතියිලු ආයෙ ස්කූල් යන්න."

චානුක කීවේ ලොකු දිනුමක් ලැබුවා වාගේය. දනිමි කෝසලා ඇන්ටිගේ පසුව පන්නුවන්නට ඇත.

"පුතා... ඔයාට කෝල්..."

වික්‍රම අන්කල්ගේ හඬ පහත මාලයෙන් ඇසිණ.

"එනව තාත්තා..."

චානුක අප අතරින් වෙන්ව ගියේය. කෝසලා ඇන්ටි මට ළංවූයේ අඩි දෙකටය. මම අගේ දෑස් දෙස කෙලින් බලාගත නොහැකිව ඉවත බලා උනිමි.

"පෙහන්සා මේ බලනවා..."

ඈ කතා කළේ යටපත් කොටගත් කෝපයෙනි.

"අපි චානුකට ඇත්ත නොකිව්වේ මගේ දරුවගෙම යහපත ගැන හිතලා. චානුක දවස තිස්සෙම තමන්ගෙ බිරිඳ දිහා අවිශ්වාසයෙන් - සැකයෙන් බලන තත්වයට පත්කරන්න අපට ඕන්නෑ. අපට ඕනේ ඒ දරුවා හිතේ සැනසීමෙන් ජීවත් වෙනවා දකින්න."

විශ්වාසය - මා පැත්තකට දමා [illegible] බුද්ධිමත් වැඩිහිටියන්ය. හැම තීරණයක්ම ගන්නේ [illegible]

වරදකට ඇත්තේ මගේ සැනසීම තියෙන්නේ දිනේත්‍රා ළඟ මිස චානුක කෙරේ නොවීමය.

"හැබැයි එහෙම උනා කියලා චානුකට මෝඩයා කරගෙන අපිව රවට්ටන්න නං හිතන්න එපා. ස්කූල් නෙමේ කොහේ ගියත් අපි ඉන්නෙ පෙහන්සා ගැන ඇහැගහගෙන. අන්න ඒක අමතක කරන්නෙපා."

ඈ මට අනතුරු අඟවා ගියාය.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

12

මම පාසල් යන්නට ලැස්තිවූයේ නොහිමි සතුටකිනි. හැදපැළඳ අහවරව පහළට බැසි මා හෝලික්‍රොස් එක තෙක් [illegible] ගෙන යන්නට චානුක වික්‍රමබාහු යාරිස් රථය පදවාගෙන ආවේය. ඔහු සමඟ ඉදිරි අසුනෙන් එකට වාඩි වී යන්නට සිදුවූ බව ඇත්තය. එහෙත් මට දුකක් දැනුනේ නැත. දිනේෂ් ගැන ආරංචියක් නො[illegible] ලැබීමේ එකම මග මේ 'සැනසුමෙන්' බැහැරට යාමය.

"පෙහන්සා..."

කෙල්ලන් රැනකට මැදිව උන් වලනී මා දුක ඉදිරියට ආවාය. මා රියෙන් බහිද්දී ම රියදුරු අසුන දෙස බැලුවේ දෙනෙත් කුඩා කොටගෙනය.

"කව්ද ඔං ඒ හැන්ඩියා."

ඈ ඊළඟට ඇසුවාය.

"ඒ චානුක - චානුක වික්‍රමබාහු."

මම තේරුම් කළෙමි.

"චානුක ලංකාවට ආවද?"

වලනී ඇසුවේ පුදුමයෙනි. මම එය එසේ යැයි කියන්නට හිස ඉහළ පහළ සෙලවීමි.

"ඇත්තටම එදා මොකද උනේ පෙහන්සා. වික්‍රම අන්කල් උඹව හොයලා හොයලා බැරි තැන ක්ලාස් ඊවගෙනුත් අහලයි ගියේ."

මා පන්ති කාමරයට ආවේ වලනීට සිදුවූ දෙය විස්තර කරමින්ය.

"මං නං හිතුවා උඹට ආයේ කවදාවත් ස්කූල් යන්න ලැබෙන එකක් නෑ කියලා."

ඈ සිද්ධිය අසා හිඳ කීවාය.

"මාත් හිතුවා මටත් ආයෙ කවදාවත් ස්කූල් එන්න ලැබෙන එකක් නෑ කියලා."

මමත් කීවෙමි.

මිතුරියන් පිරිවරාගෙන උන් ගංගි අපි දිහා බැලුවේ නිගැස්සීය. ඇගේ ඒ පුදුමයට පත් ඇස් කීවේ මා යළිත් පාසලට එවි'යි කියා ඇයවත් නොසිතූ බවය.

"වලෝ..."

මම වලනීට ළංව කීවෙමි.

"ඔයාට දිනේෂ් ගැන ආරංචියක් ලැබුණෙ නැද්ද?"

මම [illegible] ඇසීමි.

වලනී [illegible] එල්ලේම මා දෙස බලා උන්නාය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"චලෝ දිනේත්‍ර ස්කූල් ගියෙ නැද්ද?"

මම යළිදු ඇසුවෙමි.

"ස්කූල් යනවා - ඉඳ හිටලා."

මම පුදුම වූයෙමි.

"ඇයි ඒ ?"

"ඒකනං අහන්න ඕන එයාගෙන්ම තමා. හැබැයි ස්කූල් බස් එකේ හම්බවෙන හැමදාම මගෙන් අහනවා පෙහන්සා අදවත් ආවෙ නැද්ද කියලා."

හීන් සතුටක් මගේ හිතට ගොඩවිණ. ඔහු මා ගැන හොයා බලනවා කියන්නේ ඒ හිතේ මා ජීවත්වනවා කියන එකය.

"මට දිනේත්‍රව හම්බවෙන්න ඕන චලෝ."

"මේ අහපං පෙහන්සා.... ගිය සැරේ දිනේත්‍රව හම්බවෙන්න ගිහිල්ලා තිබ්බව නිදහසත් නැතුව ගියා. මේ සැරේවත් මොළේ කල්පනා කරල වැඩ කරපං."

චලනි මගේ මූණට කඩා පැන්නාය.

චලනි කියන්නේ ඇත්තය. ගියවර මට මගේ පාසල් ගමනත් - නිදහසත් අහිමිව ගියේ පිස්සියක වාගේ දිනේත්‍ර වෙත ගිය නිසාය. ඒ හින්දා මෙවර ඊට වඩා කල්පනාවෙන් වැඩ කළ යුතුය. එහෙත් දිනේත්‍ර නොදැක - කතා බහ නොකොට මෙහෙම දවස් ගතවෙනවා කියන්නේ හින්දරක ජීවත් වෙනවා කියන එකය.

"උඹට තේරෙන්නෑ චලෝ...දිනේත්‍ර නොදැක මං [illegible] විඳෝන්නවද කියලා."

මගේ ඇස් මත කඳුළු තිබිණ.

චලනි සුසුමක් හෙලුවාය.

"මට නොතේරෙනවා නෙමෙ. මං ඉවසපං කියන්නෙ උඹේම යහපතට. පණිවිඩයක් තියේනං මට කියපං. මං ස්කූල් බස් එකේදී දිනේත්‍රට කියන්නං."

"ඔයා දිනේත්‍රට කියන්න චලෝ... මං මෙහෙම ජීවත් වෙන්නෙ එයා හින්දා කියලා."

වැක්කෙරෙන්නට බලා හෙනු අග්ගිස්සේ එල්ලී තිබී කඳුළ හම්බුල් හරහා වැක්කෙරිණ.

වාහුක වික්‍රමබාහු මට මගේ දිනේත්‍ර තරම්ම නොවුණත් බොහෙවින් සුන්දර මිනිසෙකු වූයේය. ඔහු හැඩට ඇන්ද පැළැන්දේය. දෙමාපියන්ට කීකරු වූයේය. මා ගැන වද වූයේය. මගේ හිත් සතුට හොයා බැලුවේය. එකම වරද මගේ හිත ඔහුට නොගිය එකය.

"මට ධනවංශ අන්කල් කියල තියෙන්නෙ බොරු."

උන්හිටි ගමන් - වැහි දවසක වාහුක මට එහෙම කීවේය. අප උන්නේ ඉදිරි වැරැණ්ඩාවේ පුටු තියා වැස්ස දිහා බලාගෙනය.

"ඇයි ?"

මා ඇසුවේ පුදුමවීය.

මගේ අප්පච්චි බොරු කාරයෙකු නොවේ.

"[illegible] අන්කල් කිව්වෙ පෙහන්සා කියන්නෙ හිතේ [illegible] බරක් නැති [illegible] කීකරු හිනාවෙලා ඉන්න කුරුළු පිනාට්ටක් [illegible] සැහැල්ලු ළමයෙක් කියලා."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඉතිං"

"ඒත් අද මේ මං ළඟ ඉන්න කෙනා නිතරම ජීවත් වෙන්නෙ මුළු ලෝකෙම බර එයාගෙ ඔළුව උඩට දාල වගේ."

චාතුක කියවාන ගියේ වැස්සටය. එහෙත් හීතල වුයේත් ගැහෙන්නට වුයේත් මගේ හිතය.

අප්පච්චි වැරදි නැත. ඔහුගේ ළඟ උන් දියණිය එහෙම කෙනෙකි. ඈ අහසටත් හිනා වුණාය. මහ පොළවටත් හිනා වුණාය. වැස්සත් - පැච්චත් මේ දෙකම එදවස ඇයට හිනාවෙන්නට කාරණාය.

අප්පච්චි එක්කම මගේ ඒ බාල බොළඳ හිතත් හොයා අරගෙන ගියා වාගේය. අප්පච්චි නැති ලෝකේ මගේ හිනාව වුයේ දිනේත්‍රය. ඒ සතුටත් උදුරා වෙන්කොට ඇති විට මං ආයේ හිනාවක් ළං කරගන්නේ කොහොමද?

"පෙහන්සා..."

වැහි බිංදු දෙකක් වාගේ ඇහෙන් වැටෙන කඳුළු බිංදු දෙක දිහා චාතුක බැලුවේ ගැස්සිගෙනය.

"ඇයි මේ අඩන්නේ ?"

"මට අප්පච්චි මතක් උනා."

මම සිට අත්ලෙන් කඳුළු පිසලැමි.

"අප්පච්චි සතුටින් ඉන්නවනේ."

චාතුක මා අස්වසන්නට [illegible] හොවේ. විකුම්බාහුලා ළඟදී සැපතින් අඩුවක් නැති මා දන් [illegible]

චාතුකවත් පිළිගෙන සතුටින්ම ඉන්නවා ඇතැයි අප්පච්චින් සිතාගෙන ඇත. මගේ සතුටත් - සැපතත් ඔහුගේ සතුට - සැපතය.

"ගොඩ කාලෙකින් අප්පච්චිට කතා කළේ නෑ."

හිතේ කාන්සිය මම චාතුකට කීවෙමි.

"යං - දන් කතා කරමු."

ඔහු හිමිහිට මගේ අතකින් අල්ලා ගත්තේය.

"දං...."

හිතට ආ පුදුමයට - සතුටට මේ චාතුක උන්නේ දිනේත්‍රට [illegible] අයිති අත අල්ලාගෙන කියාවත් මට සිහියක් නොවීය.

"ඔව්."

චාතුක මාත් ඇදගෙන මැද සාලයට ආවේය. අප මුතුන් මිත්තන් එක්ව ගත් අඩිගාණක් උස ඡායාරූපය ගසා ඇති බිත්තිය ළඟ කෝනර් ස්ටෑන්ඩ් එකක ටෙලිෆෝනය තිබිණ. චාතුක ඔහුගේ ජංගම දුරකථනයේ මෙනුව පෙරලා ගත් අංකයට ඒ දුරකථනයෙන් ඇමතුමක් ගත්තේය.

"ධනවංශ අන්කල් නේද?"

අප්පච්චිට කතා කළ හැකි අංකයක් චාතුක ළඟ තිබිණ.

"මං චාතුක කතා කරන්නෙ. පෙහන්සාට අන්කල් එක්ක කතා කරන්න ආසයි."

චාතුක [illegible] මට පෑවේය. අතින් ගෙන කනට තියා [illegible] වචන නොවීය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"සොරි."

එවර මම ඇගේ අතැගිලි අල්ලා ගතිමි.

"කොහෙදිද ඔයාට එයාව හම්බ වුණේ ?"

"ස්කූල් බස් එකේදී."

"එයා මොනාද කිව්වෙ චලෝ...."

මම හැකිතරං සන්සුන් වෙන්නට උත්සාහ කළෙමි. රබර් බෝලයක් වාගේ යටහිතේ උඩපැන්න නොඉවසිල්ල යටපත් කොට ගත යුතුය.

"එයාටත් ඔයාව හම්බ වෙන්න ඕනලු."

"කවදටද?"

"ඉක්මණට."

මම හුස්මක් හෙලමි. ඉගිලෙන්නට පුළුවන් නං මා දිනේත්‍රා සොයා ඉගිලෙන්නේ මීට බොහෝ දිනකට කලිනි. සමාජයට - භාරකාරයින්ට බම්බු ගහන්නට කියා මට දිනේත්‍රා සොයා එහෙම යන්නට බැරිය.

"උඹ දුක් නොවී ඉදපං...."

චලනි මගේ උරිස්සට අතගියා මුහුණට එබිණ.

"උඹල දෙන්නට කතාකරන්න චාන්ස් එකක් මං හොයලා දෙන්නං."

මට පුදුම නොවී බැරිවිය. චලනි [illegible] විකුමබාහු[illegible] බයය. ගෙදරටත් බයය. ඉතිං ඇ මටත් - දිනේත්‍රාටත් [illegible] ඉඩක් හදාදෙන්නේ කොහොම?

"නෙක්ස්ට් සන්ඩේ ඊස් මයි බ(ර්)ත්ඩේ."

චලනි කීවාය.

"මං බ(ර්)ත්ඩේ පාටි එකට - උඹටත් ඉන්වයිට් කරන්නං."

ඇ පැහැදිලි කළාය. මගේ වත පරවිණ.

"මට එන්න දෙන එකක් නෑ."

"මං ගෙදරටම ඇවිත් චානුකටත් කියන්නං."

මට ඇය විශ්වාස නොකර බැරිවිය.

"අපි දිනේත්‍රාට පාටියට එන්න කියමු. මට එයාව ගෙදෙට්ටම කතා කරන්න බැරිවෙයි. පෙනන්සා උඹ දන්නවනෙ අපේ අම්මිලගෙන් හැටි. ඒත් උඹට දිනේත්‍රා එක්ක කතා කරගන්න දෙයක් කතා කරගන්න පුළුවං."

මං බලාපොරොත්තුවක එල්ලිමි.

පොරොන්දු වුවා වාගේ චලනි සැනසුමට ආවාය. එදා චානුක විතරක් නොවේ විකුම අත්කල් හා කෝසලා ඇන්ටිද ගෙදර වූහ.

"මේ චලනි... මගෙ හොඳම යාළුවා."

මම චානුකට චලනිව හඳුන්වා දුනිමි.

"නයිස් ටු මීට් යූ..."

චානුක සම්ප්‍රදායානුකූලව චලනිට අත පෑවේය. විකුම අත්කල්වත් - කෝසලා ඇන්ටිවත් චලනිව පිළිගත්තේ එච්චර [illegible]යකින් නොවේ.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ආගිය කතාබහ ඇරඹිණ. දවසේ පත්තරය බලමින් උන්නාවූ විකුම අන්කල්ගේත් - බිත්ති කැබිනෙට්ටුව පිස දමමින් අහුරමින් උන්නත් කෝසලා ඇන්ටිගේත් හිත තිබුණේ මෙතන බව විශ්වාසය.

"මං ඔයාව දක්කෙ අද උනාට ගොඩක් ඔයා ගැන අහලා තියෙනවා."

චලනි හිටි හැටියේම කීවාය.

චානුකගේ ඇහිබැම රැලිවිණි.

"මං ගැන?"

"ඔව්... ඔයා රට ඉන්නකාලේ පෙහන්සා මාත් එක්ක ඔයා ගැන කියවනවා. ඔයා කෝල් එකක් දුන්නත් පහුවදාට එයා මට කියනවා."

මටත් වඩා පුදුම වෙන්නට ඇත්තේ විකුම අන්කල් කෝසලා ඇන්ටි දෙදෙනාය. චානුකගේ මුහුණ සිනාවකින් පිපිණ.

"මං ඔයාව ඉස්සරෝම දක්කෙ අද උණත් මට හිතෙනවා ඔයයි - පෙහන්සයි දෙන්නා හොඳටම මැච්වෙනවා කියලා."

මට අදහාගන්නත් බැරිවිය. මෙලෝකේ මට ගැලපෙන්නේ දිනේත්‍ර විතරක්ම බව චලනි හොඳින්ම දන්නීය. ඉතින් මේ මුලාව - රැවටීම මටත් දිනේත්‍රටත් ඉඩක් හදා දෙන්නය.

"ඒක තමා සංසාරික පුරුද්ද කියන්නෙ දරුවෝ. මේ දෙන්නා අද මෙහෙම හම්බවුනාට ඉස්සර ආත්මවල ගොඩක් ආදරේ කරපු ජෝඩුවක් වෙන්නැති."

කෝසලා ඇන්ටි ආත්ම කතාවක් ඇදගෙන ඇවිත් අතර ඉඳගත්තාය. මට මීට පෙර ආත්මයක [illegible]

පිරිමියෙකුගේ හෙවණෙහිදී හිතේනං ඒ දිනේත්‍ර ළඟදී විතරය.

"මං අද ආවෙ පොඩි ආරාධනාවක් කරන්න."

චලනි මාතෘකාවට බැස්සාය.

"ලබන ඉරිදා මගෙ බර්ත්ඩේ එක. අපේ ගෙදර පාටි එකක් තියෙනවා. පෙහන්සා මගෙ හොඳම යාළුවනේ. මං කැමතී එයා එදා උදේට අපේ ගෙදර එනවනං."

හදිසි නිහැඬියාවක් "සැනසුම" පුරා පැතිරිණි. විකුම අන්කල් පෙරලාගෙන උන් පත්තරයේ පිටු සුළඟට "සරසර" ගාන හඬ පවා ඇසිණ.

"චානුකටත් බැරිය පෙහන්සා එක්ක යන්න."

කෝසලා ඇන්ටි ඉස්සර වූවාය.

"බෝයිස්ල කාටවත්ම ඉන්වයිට් කළේ නෑ ආන්ටි. ඔක්කොම මගේ ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ්ස්ලා විතරයි එන්නේ. දන්නැද්ද අපේ අම්මිලා ටිකක් ට්‍රැඩිෂනල් විදිහට හිතන අයනේ."

චලනි ඇයට වඩා පියවරක් ඉදිරියට තිබ්බාය.

"හරි මං පෙහන්සාව ගෙනත් ඇරලන්නං."

චානුක ස්ථිරෙටම කීවේය. කෝසලා ඇන්ටිගේ මුහුණ හැකිලුනත් ඒ වෙනසට කාගේවත් අවධානයක් නොවිණ. ඉන්පස්සේ මම ඒ ඉරිදාව - දිනේත්‍රගේ කාපස ඇස් හෙවනේ දවස ගෙවන ඉරිදාව එනතෙක් දවස් ගණන් කරමින් උන්නෙමි.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

12

මට වඩා ලස්සනම ඇඳුම තෝරා ගන්නට සෑහෙන කාලයක් ගතවිණ. ඇඳුම් හැම එකම එළියට ඇද - වැටී හරියක් ඇඟට තියා අන්තිමට මම සුදුම සුදු සායකට ලා නිල් පාට බ්ලවුස් එකක් ඇන්දෙමි. කලිසම් අඳින්නට තහනමක් කාගෙන්වත් නොවුණත් මා ඇන්දේම ගවුම් හෝ සාය හැට්ටය. හැඳපැළඳ අහවර මා පහළට බහිද්දී චානුක පඩිපෙල පාමුල උන්නේය.

"පෙහෙන්සා..."

ඒ ඇස් මා වෙතම ඇලවී තිබිණ. හරියටම මා දක්කේ දිගු කාලයකට පස්සේ වාගේ ඒ නෙත් මා පස්සේම තිබිණ.

"ඔයා අද හරි ලස්සනයි."

චානුක කීවේය. හිතට සතුටක් නොවීය. මට උවමනා ඔය ටික ඔය විදිහටම දිහෙන්නු වෙතින් අහන්නය. මේ ලස්සන - මම රූපය දිහෙන්නුට මිස චානුකට නොවේ.

"අපි යංද?"

මම කීවෙමි. චානුකත් මමත් [illegible] ඇන්ට් මිදුලේ මල්පැළ අතපතගාමින් [illegible]ය.

මා හිතුවාටත් වඩා ලොකුවට චලනි උපන්දින පාටිය සූදානම් කොට තිබුණාය. මුළු ගෙදරත් වත්තත් සරසා තිබූ අතර ඈ මිතුරියන් සියලු දෙනාටම ආරාධනා කොට තිබුණාය. වෙනකක් නියා ගංගීත් ඇගේ නඩයත් පාටියට පැමිණ උන්හ.

"පෙහෙන්සා...."

රැලි කැට්ටු දම් රෝස ගවුමක් හැඳ හැඩ වැඩව උන් චලනි මගට දිව ආවාය. මා චානුකගේ රියෙන් බැස්සා විතරය.

"මෙනි හැපි රිටන්ස් ඔෆ් ද ඩේ ඩියර්."

මම සෙමින් ඇගේ කොපුලක් සිඹිමි. ඔතාගෙනා පාර්සලය ඈ අතට දුන්නෙමි. මේ චානුක මට කැනඩා වලින් එනාවිට ගෙනා වටිනා විලවුන් කට්ටලයකි. චානුකට සේම ඔහුගේ තෑගිවලටත් මා උන්නේ උදාසීනවය. ඒ හන්දාදෝ චලනිට මේ පාර්සලය මා ඔතාගත්තේ හිතේ කැමැත්තෙනි.

"මං එහෙනං ගවසට එන්නං."

චානුක කීවේ හිනාවීය. එහෙත් දමා යන්නට බැරි ලෝබකමක් ඒ ඇස්වල තිබිණ.

"තැන්ක් යූ චානුකයියා."

චලනි කීවේ උතුරන සතුටකිනි.

"යං ගෙට."

පිටව යන චානුකගේ රිය දෙස බලා උන් මගේ අතින් අල්වාගෙන ඈ [illegible]සර වීය. නවීන පන්නයේ දෙමහල් නිවස [illegible]වලය. [illegible] ආලින්දය කොණේ මැද මිදුල මුළු ගෙයිම එකට [illegible] ඇත්තේය. මගේ අතින් අල්ලාගෙනම චලනි මැද

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

සාලය හරහා ගොස් තරප්පුව නැග සඳල්ලට ආවාය.

"දිනේත්‍ර එයිද?"

මම නොඉවසිල්ලෙන් හිඳියෙමි.

"එයා එයි."

චලනි කීවේ මගේ අතැඟිලි මිරිකාය.

"මෙතෙන්ට පාර හොඳට පේනවා. ඇහැගහගෙන ඉන්න. දිනේත්‍රව දැක්කොත් මට කියන්න."

චලනි මා තනිකොට ගියාය.

රෝස සුදු මල් පිරුණු බෝගන්විලා පෝච්චියක් ළඟ හිටගෙන මම පාර බලා උනිමි. හිත හොයන ඒ රුව නෙත ගැටෙන කොයිවෙලාවේ පාය ඒ දැයි මා උන්නේ හිත හිතාය.

රතුපාට ත්‍රීවිලයක් ආවේය. චලනිලාගේ ගේට්ටුව ඉදිරිපස ලොකු මැයි ගස මුල විය නතරවිණ. මම ඇස් දල්වාගෙන එහියෙන ත්‍රීවිලරයෙන් එළියට මතුවෙන පිරිමි කකුල් දෙස බලා උනිමි. හිත තිබුණේ ගැහි ගැහීය.

ලානිල්පාට ඩෙනිම්කට - කහ ටීෂර්ටයක් හැඳ ආමි කොළ පාට කැප් එකක් දමා උන් රුවක් රියෙන් බැස්සේය. හිසේ වූ කැප් එක ගලවමින් ඒ ඇස් උඩට ඉස්සිණ.

දිනේත්‍ර - මගේ තාපස ඇස් කාරයා මගේ ඇස් මතට පායාවිත් තිබිණ.

මොහොතකට අපේ ඇස් එකට හමුවිය.

විදුලි වේගයෙන් ආපසු හැරුන මම වේගයෙන් තරප්පු-

බැහැගෙන විත් මැද සාලය හරහා මහදොර වෙත දිව්වෙමි. මැද සාලේ හැම ඇහැක්ම එක තත්පරේකට මා වෙත යොමු විය.

"පෙහෙන්සා..."

මහදොර පාමුලදී චලනි මගේ අත අල්ලා ගත්තාය.

"දිනේත්‍ර ආවා..."

මම ඇයට කීවෙමි. මගේ මුවේ සිනාවක් තිබුණොත් ඇගේ කඳුළත් තියෙන්නට ඇත.

"පරිස්සමිං."

ඈ කීවේ ඔච්චරය. මම එය අවබෝධ වූ වග හඟවන්නට හිස ඉහල පහල සෙලවීමි. මේ ගමනින් මාත් දිනේත්‍රත් බේරී චලනිද බේරා ගත යුතුය.

ගේට්ටුවෙන් එළියට ආ මා බාර ගන්නට දිනේත්‍ර අඩි කීපයක් පෙරට ආවේය.

"දිනේත්‍ර..."

කියන්නට මහා හුගක් දේ උගුර ළඟම තිබිණ. උගුර මේ තරම් සිරවෙන්නේ - වේදනා දෙන්නේ ඒ හින්දාය.

"දිනේත්‍ර..."

මම පිස්සුවෙන් වාගේ ඔහුගේ නම කීවෙමි. මේ ඇස් නොදැක කොයිතරම් කාලයක් ගතව ගියාද? මේ ඇස් නොදැක මා කොහොමද [illegible] වුණාද?

The Readers Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

දිනේත්‍ර මගේ අතින් අල්ලා ගත්තේය.

"නගින්න..."

දිනේත්‍ර එළියේ හිඳ කීවේය. මම ත්‍රීවීලරයට එබිමි. එහි පසු අසුනෙන් කොනෙන් රොෂාන්ද හිඳ සිටියේය.

"හලෝ පෙහන්සා..."

රොෂාන් හිනාවී කීවේය.

"එන්න කියලා කට්ටියම එකතුවෙලා මූට ආයෙ පාරේ නෙලල දායිද කියන බයට මාත් ආවෙ. නගින්න."

ආයෙත් කියන්නට ඉඩ නොතියා මම වාහනයට නැඟිමි. දිනේත්‍ර ඊට පසු ගොඩවිය. විය පාර දිගට ඇදිණ.

"පෙහන්සා..."

හඬ අවදි කළේ දිනේත්‍ර නොව රොෂාන්ය.

"මට පෙහන්සා එක්ක වැදගත් දෙයක් කතා කරන්නොන."

මම නොතු ඔහු දෙසට හැරවීමි.

"දිනේත්‍ර මගෙ හොඳම යාළුවා. ඌ වෙනුවෙන් මේ දේ කතා කරන්න මට අයිතියක් තියෙනවා. දිනේත්‍ර දුක් විඳිනවට ඔයා ආසා නෑ වගේම මං ආසත් නෑ...."

රොෂාන් කතා කළේ පැහැදිලිවය.

"පෙහන්සා ඇත්තටම දිනේත්‍රට ආදරෙද?"

මෙය මේ වාගේ නොනවත්වා [illegible] හිඳ [illegible] තේරුං කළ හැකි දෙයක් නොවේ. එහෙත් උත්තරය ඔහු කළේ

රොෂාන්ට විතරක් නොවේ. දිනේත්‍රගේ කාපස ඇසුත් තිබුණේ මා දිහාවට දල්වීගෙනය.

"ඔව්... ඒත්..."

දිගටම කතා කරන්නට මට ඕනෑ කළත් රොෂාන් අතක් උස්සා පා මා නතර කළේය.

"ඔයා දිනේත්‍රට ආදරේ නං.... අනික් කිසිම දෙයක් ඒතරං වැදගත් දේවල් වෙන්නෑ පෙහන්සා..."

රොෂාන් කතා කළේ වගකිව යුතු වැඩිහිටියෙකු වාගේය. මහානාමෙ දඟ කොල්ලත්. ළා බාල කොල්ලත් මේ තරම්ම දුර හිතනවා යැයි ගිහෙන්වත් කිසිවෙකු විශ්වාස කරන්නෙ නැත.

"ඒත්..."

මම කතාකරන්නට නැවත උත්සාහ කළෙමි.

"මං දන්නවා ඔය කියන්න හදන්නෙ මොකක්ද කියලා."

රොෂාන් එවරත් මට බාධා කළේය.

"වයස කියන්නෙ සමාජයට පේන්න කළලෙ කොටාගෙන යන දෙයක් නෙමෙයි පෙහන්සා. වඩා වැදගත් වෙන්නෙ ඔයාලා මේ ලෝකෙට ආව දිනේද? නැත්තං මෙලෝකෙට එද්දි සංසාරෙන් අරන් ආව දේද?"

මම හැරී දිනේත්‍ර දෙස බැලීමි. ඒ ඇස් නොනිවී දල්වී තිබිණ.

"මං මේ දවස් ටිකේම මූ එක්කත් ඔය ගැන කතා කළා. [illegible] දෙන්නා අද මොන තීරණයක් ගනීද මං දන්නෑ. ඒත් අපිට

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඔහේ උඹලා පස්සේ කාලෙක විදව විදවා මැරිලා යන්න තීරණයක් ගන්නේ නැතුව දැන් විදෙව්වත් ඉතිරි ජීවිතකාලෙම සතුටුවෙන්න පුළුවන් තීරණයක් ගන්නවට."

රොෂාන් කියන්නේ ඇත්තය. මේ ගමන අපේ ජීවිත ගැන තීරණයක් ගන්නට අපට ලැබෙන අන්තිම අවස්ථාවය. සමහරවිටක දිනේත්‍රා හා මා නැවත හමුනොවන්නට පුළුවන. අනේ ඒ සිතුවිල්ල පවා තිබුණේ පපුව දවා පුළුස්සාලමින් නොවේද?

ප්‍රධාන මාවතේ පැමිණි රිය උන්හිටි ගමන් අතුරු පාරකට හැරිණ. මටත් වඩා කලබල වූයේ දිනේත්‍රාය.

"අසංක ඇයි හැරෙව්වේ?"

දිනේත්‍රා ඉදිරියට නැමී රියදුරු අසුනේ හුන් තරුණයාගේ පිටට අත තැබීය. දිනේත්‍රාට වඩා වැඩිමල් වීද ඔහු මට වඩා වැඩිමහල් වන්නට හැකියක් නැත. ඒත් මේ මුහුණ මහානාමේ එකක් නොවේ යැයි මට හිතේ.

"ඉස්සරහ චෙක් පොයින්ට් එකක් තියෙනවා. මගැරලා යං. චෙක් කළොත් අනාතයි. ලයිසන් තියා මං ළඟ අයිඩින්ටි එකවත් නෑ."

අසංක - රිය එලවූ හිතවතා හිනැහී කීවේය.

"අපරාදෙ මං ළඟ මගෙ ලයිසන් එකයි අයිඩින්ටි එකයි දෙකම තියෙනවා.... ඕන්නං උඹට එක්ක දෙන්න තිබ්බා."

රොෂාන් කීවේ අප හිනස්සන්නය.

"ෂෙඩ් එකක් තියෙන තැනකින් පෙට්‍රල් ටිකක් ගහමු."

දිනේත්‍රා යෝජනා කළේය.

"අපෝ එපා බං."

අසංක විරුද්ධ විය.

"එපා කියන්නෙපා. උඹ මගෙං කුලියක් ගන්නෙත් නැති එකේ පෙට්‍රල් ටිකක් ගහමු."

දිනේත්‍රා යළි කීවේය.

"ඕන්නෑ බං."

අසංක යළි කීවේය.

"එපා කියන්නැතුව පෙට්‍රල් ටිකක් ගහමු."

රොෂාන්ද කීවේය.

"එපා... එපා බං."

අසංක යළිත් කීවේය.

"එපා කියන්නෙපා... පෙට්‍රල් ටිකක් ගහගන්න..."

මා කීවේ ඔහු කන්දෙතැයි හිතාය.

"ඕන්නෑ නංගී...."

ඔහු ලෝබ නැතුවම මට නංගි'යි කීවේය.

"ඇයි එපා කියන්නෙ?"

මම යළි ඇසීමි.

"පෙට්‍රල් ගහන්නෙ කොහොමද නංගී.... මේක විසල් [illegible]නෙ."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

දිනේත්‍රට ඉන්නේ අපූරු මිතුරන්ය. මගේ මුවේ සිනාවක් ඇඳුණේ නිකම්මය. දිනේත්‍ර ළඟ ගෙවන එක මොහොත පවා මුළු නැතුව ගෙවන කල්පකාලයකට වඩා සොඳුරු නොවේද? මා මේ උන්නේ දැලි පිහියකින් කිරිකමින් වග මට අමතකව තිබිණ.

"හරි එහෙනං ඩීසල් ටිකක් ගහමුකෝ."

දිනේත්‍ර කීවේත් හිනැහෙන ගමන්ය.

රිය ඉන්ධන පිරවුම් හලක් ළඟ නතර විය. දිනේත්‍ර පිටුපස කලිසං සාක්කුවේ තිබූ පසුම්බිය දිගහැර නෝට්ටු කීපයක් අත[illegible] අඹා තැබුවේය.

"මාත් එහෙනං මෙහෙම්ම කැපෙන්නං."

"රොෂාන් රියෙන් බැස්සේය.

"පිස්සු නටන්නෙපා. උඹ යමං අපිත් එක්ක."

දිනේත්‍ර කීවේය.

"දෙන්නෙකුගෙ තීරණයක් ගන්න තුන්දෙනෙක් මොකටද බං? උඹල ගිහින් වරෙන්. හැබැයි කරන දෙයක් පරිස්සමින්. මුකුත් ඕනකමක් උනොත් ප්‍රබීන්ගෙ නම්බ එකට කෝල් එකක් දීපං. මං එහේ ඉන්නවා. පෙහන්සා අපි කැපුනා."

රොෂාන් සැලියුට් එකක් දමා පාර මාරුවිය.

රිය ගමන් ඇරඹිය. දිනේත්‍ර එක අතක් මගේ උරහිස වටා දා ගත්තේය.

"යන්නේ කොහෙද කියලවත් ඇහුවේ නෑ."

දිනේත්‍ර මතක් කළේය. ඇත්[illegible] දැකීමේ සතුට වැඩිය[illegible]

මේ දුර ගමන කොහාටද කියාවත් අහන්නට මට සිහියක් නොවීය.

"ඔයා එක්ක කොහෙ ගියාම මොකද?"

දිනේත්‍රගේ තාපස ඇස් වලට එහෙම කිව්වත් මම වටපිට බැලීමි. පහුවෙමින් තිබුණේ නෙතට හුරුපුරුදු පරිසරයක් නොවේ.

"ඇත්තට කොහෙද යන්නෙ?"

මම හැරී දිනේත්‍රගෙන් ඇසීමි.

"මාත් එක්ක කොහෙ ගියාම මොකද?"

දිනේත්‍ර හිනැහී ඇහුවේය.

මම යටිතොල හපා ගතිමි.

ප්‍රධාන මාවත දිග ඇදී ගිය රිය අලංකාර නැවතුම් හලක් ඉදිරිපිට නතර විය.

"ලව් බර්ඩ්ස් රෙස්ට් ඉන්"

ලොකු අකුරු පුවරුවක් රිය ඉදිරියේ විය.

"බහින්න."

දිනේත්‍ර මටත් කලියෙන් බැස්සේය.

මම පයක් බිම තියා දෙගිඩියාවෙන් උනිමි.

"බහින්න පෙහන්සා.... ඔයාට බයවෙන්න දෙයක් නෑ."

දි[illegible] මගේ අතකින් අල්ලා ගත්තේය.

"අපි සාම[illegible]ල් යන ළමයි."

The Reader's Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මා කීවේ හෙමිනි. අසංකට පවා නෑසෙන්නය.

"මෙතන්ට කාලබිල යන්න ඕන තරං කපල්ස් එනවා. බුදියන්න විතරක්ම නෙමෙ."

දිනේත්‍ර කීවේ තරහෙනි. හයියෙනි. විශ්වාසය අසංකටත් ඇසිණ. ඔහු හැරී බැලුවේ නිකම්මය. මම යළි නොහිතාම බැස්සෙමි.

"අසංක.... මචං උඹ ඔහෙං හිටපං. වැදුණොත් හයර් එකත් පලයං. අපි කොහොමත් පැය තුන හතරක් ඉන්නවා."

දිනේත්‍ර අසංකට කියා ඉදිරියට පයක් තිබ්බේය.

"වයසටත් වැඩිය පැහිලා..."

දිනේත්‍ර පස්සේ ලොකු අඩිතියා යන අතරේ මම කීවෙමි.

"කව්ද?"

හැරී බලා ඔහු ඇහුවේ තරහව අමතක කොටය.

"ඔයා... මට ඇත්ත කියන්න දිනේත්‍ර... ඔයා මෙතන දන්නෙ කොහොමද?"

දිනේත්‍ර උත්තැහම නතරවිණ.

"පෙනන්සා මං ගෑණු ළමයෙක් නෙමෙ. කොල්ලෙක්. කොල්ලො උනාම මේ දේවල් අමුතුවෙන් පුරුදු වෙන්න දෙයක් නෑ. ඔයා හිතුවෙ මං පිරිත් කියන්නයි - සිංදු කියන්නයි විතරයි දන්නෙ කියලද? නෑ අහිස්වත් ටික ටික දන්නවා."

"ඒ කියන්නෙ... ඔයා..."

මං ඇස්වල කඳුළු පුරෝගෙන ඇහුවෙමි.

"දෙයියංපල්ලා..... මගෙ ජීවිතේ ඔයා හම්බවෙනකං උන්න එකම ගෑණු චරිතෙ අම්මා විතරයි. අපි මහානාමෙ සෙට් එක බිග්මැච් එකක් දිනපු වෙලාවක මෙතන පාටි එකක් දැම්මා."

දිනේත්‍ර මගේ ඉහට අත තියා කීවේය.

මම ඒ අත අල්ලාගෙන තුරුළු කොට ගතිමි.

කහ රතඹිලා පදුරු දෙපස වවා අලංකාර කරන ලද පාර දිගේ ඇවිද ගිය අපි මලින් පිරුණු උද්‍යානයකට ඇතුළු වුණෙමු. උයන මැද දවැන්ත සුන්දර "ලව් බර්ඩ්ස් රෙස්ට් ඉන්" ගොඩනැගිල්ල පිහිටා තිබිණ. උයන පුරා තැන් තැන්වල තිබූ උද්‍යාන කුඩ යට බිමත් හරින්නෝය. ඉන් වැඩිහරියක් පෙම්වතුන් බව බැලූ බැල්මට පෙනිණ.

"මොනාද බොන්නෙ?"

ළං ළංව තිබූ පුටු දෙකක - උද්‍යාන කුඩයක් යට හිඳගත් පසු දිනේත්‍ර ඇහුවේය.

"මොනා උනත් කමක් නෑ."

මම කීවෙමි.

වේටර්වරයකු පැමිණ අප අසලින් හිට ගත්තේය.

"සෝඩා එකයි.... විස්කි ඩබලයි.... ෆෝක් ඩෙවල් එකයි..." දිනේත්‍ර කියවාගෙන ගියේය.

"දිනේත්‍ර... මම ඔහුගේ පිට අල්ල කෙනිත්තීමි."

"ඇයි?"

අමුත්තක් නැතුවම ඔහු මා දිහාවට හැරිණ.

The Reader's Place

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මොනාද ඔය කියවන්නෙ?"

මා ඇහුවේ නොක්කාඩුවෙනි.

"ඇයි ඔයා ඕනෙ දෙයක් බොන්නං තිව්වෙ."

දිනේත්‍ර හිනැහිණ.

"ඔයා තරත්වෙලා දිනේත්‍ර."

මම අමනාපයෙන් කීවෙමි.

"සොරි බබා... විහිළුවක් කළේ. මං ඔයා ළඟ හුරතල් නොවී කාළගට යන්නද?"

මට එහෙම කියා සනසා දිනේත්‍ර වේටර් දෙසට හැරිණ.

"ඉදිආප්පයි, චිකන් කරි එකයි, බොන්න කිරි කෝපි දෙකයි."

මේ මා කැමති දේය. දිනේත්‍රට ඒ හැම සිහියේ තිබිණ. කෑම ගන්නා ගමන් අපි අප ගැන කතා කළෙමු.

"අපිට අපි ලැබෙයිද දිනේත්‍ර..?"

මා ඇහුවේ නැවතිල්ලේය.

"අපිට අපි ලැබිල ඉවරයි. මීටත් වඩා අපට අපේ අයිතිවෙන්න දෙයක් තියෙනවද?"

තවැකීගෙනම ඔහුත් කීවේය.

"මට ඔයාව අමතක කරන්න සිද්ධ වුණොත්...?"

මම සෙමින් - ඉතා පැහැදිලිව ඇසීමි.

"ඔයාට මාව අමතක කරන්න බෑ පෙනෙන්සා."

"කොහොමද විශ්වාස කරන් ඉන්නෙ?"

"මටත් ඔයාව අමතක කරන්න බැරි හින්දා මං විශ්වාස කරනවා ඔයාටත් මාව අමතක කරන්න බෑ කියලා. අපි අපට ආදරේ කරනවා කියන එකේ තේරුම ඒකයි."

ඔහු අතා පොඩි කරුතලද ඉදිආප්ප කටක් මට කැව්වේය. ඒ කට උගුරින් පහලට යැවුණේ මගේ කඳුළුත් එක්කය. වයස, තරාතිරම මොනවා උනත් මට සැනසිල්ලේ ඇහැපියවෙන්නේ මේ ආදරණීය පිරිමියා ළඟදී පමණිය.

"හැබැයි...."

දිනේත්‍ර මදකට කතාව නතර කොට බලා උන්නේය.

"ඇයි - හැබැයි ?"

මම ඇහුවෙමි.

"අපට හුගක් ඉවසන්න වෙනවා පෙනෙන්සා. කොයිතරම් අපි අපට ආදරේ උනත් අපට ඉක්මන් තීරණ ගන්න බෑ. මං කැමති අද උනත් ඔයාව මං ළඟට ගන්න. ඒත් මට ඒක මේ හදිසියේ කරන්න බෑ. ඔයාව මං ළඟට ගන්නවනං අඩුම තරමේ මට හොඳ රස්සාවක් වත් තියෙන්න ඕනේ. ඒත් රස්සාවක් කරන්න තරං තවම මගෙ වයසවත් - අධ්‍යාපනයවත් සම්පූර්ණ වෙලා නෑ. ඒකට තව අවුරුදු හතරක් පහක් යයි. එතකං අපට අමාරුවෙන් උනත් හැම දුකක්ම විඳ දරා ගන්න වෙනවා."

"[illegible] එක්ක ඉන්නවනං ඔය හැම කරදරයක්ම මට [illegible]ලන්න පුළුවන් දිනේත්‍ර."

මම නිදහස් අතින් ඔහුගේ බාහුව අල්ලා ගතිමි.

The Reader's Pool

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"දිනේත්‍රා..."

රළු හඬක් - බර අතක් දිනේත්‍රාගේ උරහිසට වැටුණේත් ඒ මොහොතේය. මා වාගේම දිනේත්‍රාත් තිගැස්සී හැරී බැලුවා නිසැකය. මැදවියේ පිරිමියෙක් සහ ගැහැණියක් අපට පිටුපසින් හිටගෙන උන්හ. අර පිරිමියාගේ මුහුණ දුටු ගමන් දිනේත්‍රා උරහිසට වැටුණ අත ගසා දමා නැගිට්ටේය.

"දිනේත්‍රා... තමුසෙ මොකද මෙතන කරන්නෙ?"

ඔහු ඇහුවේ රළුවය. උස්වය.

"මං මොනා කළාම මොකද?"

දිනේත්‍රාද උන්නේ උපරිමයට තරහාගෙනය. ඔහුගේ ඇස් රතුව තුඩාව තිබිණ.

"හිතන්නෙපා මං නෑ කියලා හොයන්න බලන්න කෙනෙක් නෑ කියලා. මං කොහේ හිටියත් එහේ වෙන දේවල් හොයල බලනවා. මං අකමැති කිසිම දෙයක් වෙන්න මං ඉඩ තියන්නෑ. කවුද මේ කෙල්ල? මොකක්ද තමුසෙට මේ කෙල්ලෙකුත් එක්ක තියෙන රාජකාරිය?"

සමහරවිට මගේ අප්පච්චිගේ වයසේම විය හැකි අර පිරිමියා දිනේත්‍රාගේ මූණට කඩා පැන්නේය.

"මාත් ඔය ප්‍රශ්නෙම ආපහු ඇහුවොත් - මේ ගෑණියෙකුත් එක්ක මෙතන මොකද කරන්නෙ කියලා. එතකොට මොකක්ද මට දෙන උත්තරේ?"

දිනේත්‍රා උන්නේ ඔහුටත් එඩිතර [illegible]. අර [illegible] කියන තාපස ඇස්කාරයා මේ තරමම [illegible] මා ඉතින් දකිනවාමය.

"මට එහෙම අහන්න අයිතියක් තියෙනවා. මං තමුසෙගෙ තාත්තා."

අර නැනැත්තා කීවේය.

එකම මොහොතකදී මගේ ලෝකය උඩුයටිකුරු වනවා මට පෙනිණ. තාත්තා - දිනේත්‍රාගේ තාත්තා ඔහුද? අර වන්දනීය ගැහැණු චරිතය සුධර්මා ඇන්ටිගේ සැමියා මොහුද?

"තාත්..... තා..."

මට කෙඳිරිගෑවිණ.

දිනේත්‍රා මා දෙසට හැරිණ.

"ඔව් පෙහන්සා මගෙ උප්පැන්නේ හැටියට නං මෙයා තමා මගෙ තාත්තා. මගෙ අම්මාගෙ නීත්‍යානුකූල සැමියා. ඒත් මට වයස අවුරුද්ද දෙක කාලෙම මෙයා මාව දාල ගියා. මෙයා අපිව අතෑරලා මේ ගෑණීත් එක්ක පවුල් කන්න පටන් ගත්තා. අපි ජීවත් වෙන්න කොච්චර දුක් වින්දද කියලා මෙයා දන්නෑ."

දිනේත්‍රාගේ රතුව ගිය ඇස්වල කඳුළු ඉහිරී තිබිණ. මම අර ගැහැණිය දෙසට හැරීමි. ඕ කොණ්ඩය පෝනිටේලයක් දමා කොට සායක් හා ටීෂර්ටයක් හැඳ උන්නාය. විශ්වාසය සුධර්මා ඇන්ටි ළඟ තිබූ සංයමය වත් - නැන්පත් කමවත් ඈ ළඟ නොවිණ. මම සෙමින් ඈයට කිට්ටුවීමි.

"අර දේවතාවියක් වගේ සුධර්මා ඇන්ටි හිතින් දුක් විඳින්නෙ ඇයි කියලා මං හැමදාම හිතුවා. ඒ වගේ අහිංසක ගෑණියෙකුට [illegible] ඉම සින්දර කවදාහරි පත්තුවෙනවා."

මම අර [illegible] මුහුණට බය නැතුව කීවෙමි. මගේ

The Reader's Pool

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

නෙත් ඉදිරිපට මැවී තිබුණේ සුධර්මා ඇන්ටිගේ කඳුළු පිරුණු ඇස් දෙකය.

"බලන්න නාලක මේ කෙල්ල ඔයාගෙ පුතාගෙ ඇගේ එල්ලුණා මදිවට මටත් කතා හදනවා."

ඇ අප්‍රසන්නව දිනේත්‍රගේ තාත්තාට කීවාය. ඒ ඔහුගේ අතේ එල්ලීය.

"දේවතාවියක්.... ඔය කියන දේවතාවී ගැන ඔය ළමයාට වඩා හොඳට මං දන්නවා. මේ ළමයත් ඒ මායං වලට රැවටුණාද? නොදන්න දේවල් කතා නොකර ඉන්නවා ළමයො."

දිනේත්‍රගේ තාත්තා ඒ කීවේ මටය.

"අම්මට වචනයක් වත් කියන්නෙපා. එහෙම උනොත් මං නරක මිනිහා කියන්නෙපා."

දිනේත්‍ර අඩි කිපයක් පෙරට තිබ්බේය. විශ්වාසය දිනේත්‍රගේ තාත්තා නාලකට තව අඩියක් දෙකක් පස්සට තැබීණ.

"මං කිව්වා ලක්ෂ ගාණක දේපල අම්මගෙයි පුතාගෙයි තනි බුක්තියට දාල එනකොට තවදහරී මළවට අතහෝදයි කියලා."

අර ගැහැණිය - නාලකගේ අතියම් බිරිය කීවාය.

"උඹල ජීවත් වෙන්නෙ නාමත් මගේ නැහ. ඒක අමතක කරන්නෙපා."

දිනේත්‍රගේ තාත්තා කෑගැසුවේය.

"ඇයි අපට තව මොනාද කරන්න [illegible]... [illegible] කරපල්ලා..."

දිනේත්‍ර පැන තාත්තාගේ කමිස කොලරයේ එල්ලිණ. කෑගසාගෙන ඇර ගැහැණිය දිනේත්‍රගේ තාත්තාගේ අතේත් - මා දිනේත්‍රගේ අතේත් එල්ලුණේ එක්විටය.

"හා.... හා.... මෙතන මිනී මරාගන්නෙපා. කරන රණ්ඩුවක් මෙතනින් එළියට ගිහින් කරනවලා."

ආයතන සේවකයෝ කිහිපදෙනෙක් පැමිණ දිනේත්‍රවත් තාත්තාවත් එළියට ඇද දැමූහ. නවාතැන් පලේ උන් හැම ඇහැක්ම බිද්දිය දිහාවට යොමු වුනේ නිකම්මය. මට නිරුවතින් ඉන්නවා වාගේ ලොකු ලැජ්ජාවක් හිතට දැනිණ.

"දිනේත්‍ර අපි යං."

ඇස්වල කඳුළු පුරවාගෙන මම දිනේත්‍රගේ අතේ එල්ලීගෙනම උනිමි.

"දිනේත්‍ර මොකද මචං උනේ?"

අසංකගේ ත්‍රීවිලරය එතනට ආවේ ඒ මොහොතේය.

"නාලක අන්කල් නේද ඒ අර ගෑණිත් එක්කම උන්නේ."

අප නිහඬවම උන් හන්දා අසංක නැවත කීවේය.

"යං."

දිනේත්‍ර මටත් පළමුව ත්‍රීවිලරයට ගොඩවිය.

මම ඔහු පස්සේ වැටීමි. අසංක පණ ගන්වා ගත් රිය පාර දිගට ඇදිණ.

"[illegible] සුර කරලා මාව හදන්න එනවා."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

දිනේත්‍රා තමන්ටම කියා ගත්තේය. ඔහු කෝපයෙනි. මම ඒ ගැහෙන අතැඟිලි තරව ඇල්ලීමි.

"තාත්තා ජීවත්වෙලා ඉන්නබව මට කිව්වෙ නැත්තෙ ඇයි දිනේත්‍රා?"

මම කරුණාවෙන් ඇසීමි.

"ඒක ලෝකෙට අඩබෙරගහලා කියන්න තරම් ලස්සන කතන්දරයක් නෙමෙ පෙහන්සා. මං ගොඩක් පුංචි කාලෙදි තාත්තා අම්මවයි මාවයි දාල ඕය ගෑණිත් එක්ක පැනල ගියා. එදා ඉඳලා අම්මයි මායි විඳපු දුක මට ඔයාට තේරුං කරවන්න බෑ."

දිනේත්‍රා කියවාගෙන ගියේය.

"මං දන්නවා දිනේත්‍රා - මට තේරෙනවා."

මම දිනේත්‍රාට කීවෙමි. අම්මා මාත් අප්පච්චිත් දමා ගිය තැන් පටන් ජීවිතයේ අනේකවිධ දුක් කරදර විඳිමින් ජීවත් වන මට දිනේත්‍රා විඳි දුක තේරුං ගන්නට අමාරු නැත. තමන්ගේ සුබ සිද්ධියට තනි තීරණ ගන්නට පෙර දෙමාපියන් දරුවන් ගැනත් හිතනවානම් ලෝකය මීට වඩා සොඳුරු වනවා නියතය.

"මොනා උනත් උඹට තව ටිකක් ඉවසන්න තිබ්බා. බලපං දූන් කරගන්න දේ. නාලක අන්කල් නයා වගේ මිනිහා. ඕක ඔතනින් අහාරින්නෑ."

අසංක දිනේත්‍රාට කීවේය.

"එයාව හම්බවුණා කියලා [illegible] අපේ අම්මට [illegible] වෙන්න තියන්නෙපා."

දිනේත්‍රා ඒ ටික කීවේ අසංකටය. ඔහු ඊළඟට හැරුණේ මා දිහාටය.

"නැත්තං අම්ම ආයෙත් දුක් විඳින්න පටන් ගන්නවා."

දිනේත්‍රා මට තේරුම් කළේය.

වලංහිලාගේ වත්තට දල් ගැසූ වත්තේ ගේට්ටුව ළඟට එනතුරාම අප අතර වෙන යමක් කතා නොවූ තරම්ය. ඒ වන විට සම්පූර්ණයෙන්ම ඇරදමා තිබූ ගේට්ටුවට මෙහායින් රිය නතර විය. වාහන දෙකතුනක් පාර අයිනේ නතර කොට තිබුණද ඒ අතර සැහැසුමේ ටොයොටා රියස් රථය නොවූ බව මම එක්වරම අවබෝධ කොට ගතිමි. මා පයක් බිමට තිබ්බෙම සැනසිල්ලේය.

"ආයෙ කවදද මුණ ගැහෙන්නේ ?"

මම රියෙන් බැස එබී දිනේත්‍රා වෙතින් ඇසීමි.

"සමහරවිට ළඟදීම නැත්තං කවදහරි..."

දිනේත්‍රා හිස ඇලකොට කීවේය.

"කොහොමද එතකං මං ජීවත්වෙන්නෙ?"

මා ඇසුවේ හැඬුම්බරවය.

"මං වෙනුවෙන් ජීවත්වෙන්න පෙහන්සා. ඔයාට මං ඉන්නවා."

දිනේත්‍රා කීවේ තාපස ඇස් පුංචි කොටය. ඔහු වෙනුවෙන් ජීවත් වන්නට මම පොරොන්දු වූයෙමි.

දිනේත්‍රා [illegible] විය. මා දමා ඉගිලිණි. මහා කාන්සියක් [illegible] සිතාමිය. ඔහු නැතිවිට මගේ ලෝකය

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මේ තරම්ම හිස් බව වෙන කවදාවත් මට තේරුං ගිහින් තිබුණේ නැත.

"පෙහන්සා..."

ඇරුණු ගේට්ටුවට මෙහායින් සංඛ ඩිස්කවරි බයිසිකලයක උන්නේය. ඔහු ගංගිව ගෙනයන්නට එන්නට ඇත. නිහඬවම මා එහා පියමං කරන්නට උත්සහ ගත්තද සංඛ පාර හරස් කොට බයිසිකලය දැම්මේය.

"අපිත් එක්ක කතා කළා කියලා තමුසෙ ගෙවන්නැ."

සංඛ කීවේය. ඔහු හෙල්මටය ගලවා අතට ගෙන මගේ මූණ දිහාම බලා උන්නේය.

"කුමාරිහාමි වෙන්න හැදුවට මාත් දන්නව තමුසෙගෙ කාඩ් එක.... මට තමා තමුසෙ බබා පාට දැම්මෙ...."

සංඛ මේ හදන්නේ හිතේ තරහා පිරිමහගන්නය. මා දුන් පාසල් බස් රියේ ගමනත් නතර කොට ඇති හන්දා මීට වඩා අවස්ථාවක් මා අල්ලා ගන්නට ඔහුට ලැබෙන්නේ නැත.

"මට යන්න දෙන්න..."

මම ඇස් බිමට අතුල්ලාගෙන කීවෙමි.

"ගෑණු ළමයි එක එක රසවලට ආස බව අහල තිබුණෙ දන්නෙ දනුයි. අවුරුදු දෙක තුනක් බාල හින්දා අපට වඩා වෙනසක් ඇතිනේ."

මේ ඔහු කියවන්නේ [illegible] ගැනය. මගේ [illegible] කඳුළු පුරා ආවත් මම හැකිතරං [illegible].

"මට යන්න දෙන්න."

මම සෙමින් කීවෙමි.

"මොකෝ ඔච්චර හදිස්සි."

සංඛ මගේ අතක් අල්ලා ගත්තේය. විශ්වාසය ඝාතුක විකුම්බාහු මා ස්පර්ශ කලාට වඩා අපුලක් මට දැනිණ.

"මාව අතාරින්න."

මම හඬමින් කීවෙමි. මගෙ අත තවත් තද කළා මිස සංඛ තත් දුන්නේ නැත. අතට වඩා තදින් හිත රිදිණ. වලංගිලාගේ මහදොරින් එළියට ආ ගංගිත් ඇගේ මිතුරියන් දෙන්නාත් අප දෙස බලා උන්නේ ඇස් ලොකු කොට ගෙනය. මගේ කඳුළු කම්මුල් හරහා ගලා හැලිණ.

"අතාරිනවා ඕයි..."

සංඛගේ අතින් මගේ අත උදුරාගත් ඒ අත අයිති කරුවා කවුදැයි සැණින් මට හැරී බැලිණ.

ඝාතුක විකුම්බාහු සංඛ වෙතින් උදුරාගත් මගේ අත අල්ලා ගෙනම හිටගෙන උන්නේය. ඒ ඇස් මෙතෙක් මා නුදුටු තරම් රතුව කෝපයෙන් උතුරා යමින් තිබිණ.

"තමුසෙ කවුද ඕයි මට එහෙම කියන්න. මේ මගෙ ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ්."

සංඛ කීවේය. ඒ මා පවා හිතුවක් නොවේ.

"තමුසෙ ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ් කියන්නෙ මගේ වයිෆ් වෙන්න ඉන්න කෙනෙක්ද ඕයි."

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

වානුකද කීවේය.

චලනි ගංගිලාද පෙරලාගෙන දුවවින් මගේ උරහිසේ දවටිණ.

"රවුම් ගහන්න එකයි කසාද බඳින්න තවත් එකයි."

ගංගී කීවේ කෝපයෙන් පුපුරමිනි.

"යං...."

වානුක මා ඇදගෙන ගේට්ටුවෙන් පිටවිය. රිය දොර හැර මා ඇතුලට දමා වසාගෙන ඔහු රථය පණ ගැන්විය. එතන සිට යළි සැනසුමට එනතුරුම වානුක එකම එක වචනයක් වත් මා හා කතා කළේ නැත. එහෙත් ඔහුගේ මුහුණ තිබුණේ තරහින් පුපුරන්නට ඔන්න මෙන්නවය.

13

සැනසුමේ මැද සාලයට වානුක වික්‍රමබාහු මාව එක්කරගෙන ආවා නොවේ ගෙනත් දැම්මා වාගේය. අතින් ඇදගෙනාවින් හරියටම වික්‍රම අන්කල් හා කෝසලා ඇන්ටි ඉදිරිපිටදී ඔහු මා අතෑරියේය.

"පෙහන්සා මට ඇත්ත කියනවා. කව්ද ඒ කොල්ලා."

වානුක කෑගැසේය. කෝසලා ඇන්ටින් වික්‍රම අන්කල්ලුත් වෙවිලා ගියා විශ්වාසය. මම හැහුනා වාගේ උනිමි.

"පෙහන්සා මට ඇත්ත කියනවා. මාව තවත් තරහ ගස්සන්නෙපා. කව්ද ඒ කොල්ලා...."

වානුක වික්‍රමබාහු හැබෑවටම කෝපගෙන උන්නේය. ඇතාඩාවල සිට ඇවිත් මා ළග උන් ප්‍රේමවන්ත මානවකයා තවදුරටත් මා ඉදිරිපිට නොවීය. වානුක ඇවිල ගිය කෝපයෙන් රතුපෙනුව උන්නේය.

"පෙහන්සා...."

වානුක ගුගුලේය. කෝසලා ඇන්ටි දුවගොස් පුතුගේ අතක එල්ලිණ.

The Reader's Place

"පුතා..."

"කව්ද කොල්ලෙක් පෙහන්සගෙ අතින් අල්ලගෙන උන්නා අම්මා. මං ඇහුවම ඒ කොල්ලා කිව්වා ඌ පෙහන්සාගෙ බෝයි ෆ්‍රෙන්ඩ් කියලා. පෙහන්සාගෙන් අහන්න අම්මා ඇත්තටම ඒ කොල්ලා කව්ද කියලා."

චානුක කෑගැහුවේය. කෝසලා ඇන්ටි සැණින් මා දෙසට හැරිණ. ඇගේ දෑස් ගිනි පිටවෙන ගාණය. ඈ සෙමින් අඩි තියා මා ළඟට ආවාය. දැන් දැන් ඈ මට පහර දේවියි කියන් මගේ හිත ඇකිල්ලිණ.

"යනවා කාමරේට...."

ඈ කීවේ ඔච්චරය. මට වික්‍රම අන්කල් දෙස බැලිණ. දෑස ඉදිරිපිට මෙච්චරක් දේ සිද්ධවුවත් ඔහු දක්කා නොදක්කා වාගේ ඉවසිල්ලේ පත්තරයේ පිටු පෙරලාගෙන පෙරලාගෙන ගියේය.

"යනවා කිව්වම කාමරේට...."

කෝසලා ඇන්ටි පෙරට වඩා තදින් කීවාය. ආපසු හැරුණ මම තරප්පුව දිග ඉහළට දිව ගියෙමි. රාත්‍රිය උදාවූයේ සෙමිනි. හිත ඊට වඩා කලබලව තිබිණ. සැනසුම තිබුණේ මහා නිහැඬියාවක ගිලීය. ඒ නිහැඬියාවට යටින් වන බියකරු බව මගේ හිතට දැනෙමින් තිබිණ. යම්තම් බඩගින්නක් තිබුණත් කෑමට කාමරයෙන් එළියට යන්නවත් මට හිත හදාගන්නට බැරි විය.

"පෙහන්සා...."

දඩාස් ගා ඇරුන දොරින් කාමරයට ආවේ චානුකය. [illegible] ළඟ උසට උසේ හිටගත් ඔහුගේ මුහුණ [illegible] බැලිය [illegible] මම ළතැවීමි.

"පෙහන්සා ඇයි වෙන කෙනෙකුට ආදරේ කරනවා කියලා මට කලින් කිව්වෙ නැත්තේ?"

ඔහු උන්නේ ශෝකයෙන්ද - කෝපයෙන්ද නැත්නං කලවාගත් ද්වේශයෙන්ද කියා මට හරියටම තෝරා ගන්නට බැරිවිය.

"කව්ද කිව්වේ මං වෙන කෙනෙකුට ආදරේ කරනවා කියලා...."

මම හිතේ බය හංගාගෙන ඇසීමි.

"අම්මා.... අම්මා තමයි මට හවස විස්තර කිව්වේ."

චානුක දිග ජනේලයක් හැර එළිය බලා ගත්තේය.

"පෙහන්සා මට කියන්න ඒ කතාව ඇත්තද කියලා."

ඔහු පෙරට වඩා නිවී උන්නේය.

"ඔව්...."

මමත් සෙමින් කීවෙමි. විශ්වාසය - එය චානුක ට පැහැදිලිව ඇසිණ.

"ඔය වගේ කෙනෙක් ඔයාට ගැලපෙනව කියලා ඔයාට හිතෙනවද?"

ඔහු ඊළඟට ඇහුවේය.

"කොයි වගේ ?"

මම ඇස් උස්සා බැලීමි. චානුක ජනේලය අතැර මා දෙසට හැරිණ.

"අර [illegible] ඇඩම්බර ඔයාගේ අතින් අල්ලගෙන හිටිය එකාව."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

චානුක උන්නේ සියල්ල වරද්දාගෙන බව - ඔහු සැබ... මගේ පෙම්වතා ලෙස හිතා හිටි බව පළමු වරට මට අවබෝධවිය.

"එයා මගෙ කවුරුත් නෙමේ..."

සැණින් මට කියැවිණ. අවිශ්වාසයෙන් චානුකගේ ඇස් කුඩා විණ.

"එහෙනං අහින් අල්ලන් උන්නෙ."

චානුක කතා කළේද සැකයෙනි.

"ඒ තරහට... එයා මා පස්සෙන් ආවා විතරයි. අපි අතරේ සම්බන්ධයක් නෑ."

මම සැනසිල්ලේ පැහැදිලි කළෙමි.

"එතකොට අම්මා මට කිව්වේ පෙහාන්සා මහානාමෙ බෝයි කෙනෙක් එක්ක..."

"ඒ වෙන කෙනෙක්...."

මම චානුකට කතා කරන්නට ඉඩ නොතැබීමි.

"එයා ගොඩක් හොඳ..... ගොඩක් උතුම්.... ගොඩක් ආදරණීය පිරිමියෙක්...."

දිනේත්‍රා කෙරේ හිතේ තිබූ ආදරය මතුව මට චානුක කෙරේ තිබූ බිය අමතක කරවිය.

"මටත් වඩා...."

චානුක ඇහුවේය.

"දන්නෑ...."

"දන්නැත්තෙ මොකාද?"

"මුකුත්ම.... මං ඔයා ගැන මුකුත්ම දන්නෑ චානුක."

මම එකවල්ලේ කියා දැමීමි.

"ඔයාට කවදාහරි බඳින්න වෙන්නේ මාව කියන එකත් ඔයා දැනගෙන හිටියෙ නැද්ද?"

"මං දැනං හිටියා."

මම සෙමින් කීවෙමි.

"එහෙනං මොකටද වෙන එකෙක්ව ලංවුණේ...."

චානුක මගේ දෙවුරින් අල්ලා සොලවාගෙන ගියේ.

"එයා මගේ හිතට එන එක නතර කරන්න මටත් බැරිඋනා."

මම පරාජිතව කීවෙමි. චානුක මා අතැරියේය. නැත. චානුකට මා ඇතැරිණ. මොහොතක් එක එල්ලේ මගේ ඇස් දිහා බලා උන් ඔහු කාමරයෙන් පිටවිණ. මට බර සුසුමක් අතැරුණේ නිකම්මය.

* * * * * *

අඩන්නට වාගේ අහස බර කොට තිබිණ. කළු වැහි වලාකුළු එක දෙක බුම්මාගෙන - සුළඟකට පවා නොසෙල්වී උන්නේය. චානුක වික්‍රමබාහු මට ආගන්තුකයකු වූයේ දැන් යැයි මට හිතේ. පෙර මා ගැන උනන්දු වූ ඔහු මා ගැන නොබැලූ තරම්මය. ඒත් පුරුද්දට වාගේ චානුක මා පාසලට ඇරලවීමත් - කැටුව ඒමත් නොවරද්දාම කළේය.

කෑම බීම - නිදාගැනීම ආදී දෛනික දේ පවා අපුලෙන් කළ මා ආශාවෙන් කළ යමක් වේ නම් ඒ දවසගානේ පාසලට

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

යාමය. දිනේත්‍ර ගැන ආරංචියක් දැනගන්නට මට වෙන මගක් නොවීය.

"දිනේත්‍රව හම්බ වුණාද?"

මම දවසගානේම චලනි වෙතින් අසමි.

"න් නෑන්...."

බොහෝ දිනක ඇගේ උත්තරය එකය.

එහෙත් ඉදහිට දිනක ඇයට දිනේත්‍රව පාසල් බස් රියේදී මුණ ගැහී තිබුණා විතරක් නොවේ වචනයක් දෙකක් කතා කොට තිබිණ.

"ගුඩ් නිව්ස් පෙහන්සා.... දිනේත්‍ර සුපර් ස්ටාර් සීසන් ථ්‍රී එකට ඇප්ලයි කරලා...."

මග වාගේ අහම්බෙන් දිනක චලනි මට කීවාය. එසවිට හිතේ ඇතිවූ තිගැස්ම සතුටක්ද - දුකක්ද - බයක්ද මට පැහැදිලි නැත.

"දිනේත්‍ර තේරෙයි."

චලනි විශ්වාසයෙන් කීවාය. ඒ විශ්වාසය මා තුළද විය. සමහර විට ඔහුට සුපිරි තරුව වීමටද ඉඩලැබෙන්නට පුළුවන.

"මට බයයි චලෝ..."

මම ඇත්තම කීවෙමි.

"ඇයි ?"

"දිනේත්‍ර ජනප්‍රිය උනහම කෙල්ලො [illegible] එයි. [illegible] පොඩි කෙල්ලො දිනේත්‍රට පොර කයි."

"ඉතිං..."

"මට එයාව නැතිවෙයිද බයයි."

"මෝඩි..."

චලනි හිනැහෙමින් මගේ පිටට පහරක් ගැසුවාය.

"දිනේත්‍ර ඒ වගේ වෙනස්වෙන එකෙක් නෙමේ."

"ඒත් චලනි මං එයාට වඩා වයසයි."

"දිනේත්‍ර උඹට ආදරේ කළේ ඒ බව නොදැන නෙමේනෙ. නිකන් බොරුවට ඒ අහිංසකයව සැක කරන්නෙපා."

හිස්තැන් නොවූ දිනේත්‍රගේ ආදරය ගැන සැක සිතන්නට ඇත්තටම මට අයිතියක් නැතැයි මටද සිතේ.

දිවයිනේ ජනප්‍රියම රූපවාහිනී නාලිකාවක් විසින් සංවිධානය කළ එකී සුපිරි තරු තරගය නරඹන්නට මා බලා උන්නේ ආසාවෙනි. අනික් මොනවාට තහංචි වැටුණත් මට මේ ගෙදර නැමට - කීමට - රූපවාහිනී නැරඹීමට තහංචි නොවීය.

"පෙහන්සා..."

මගේ රූපවාහිනය වෙත යොමුව තිබී ඇස් තිගැස්සිණ. චානුක මා ළඟින් ඉඳගත්තේය. ඒ අවසරගෙනද නොවේ. මම ඔහුට ඉඩ දෙන්නට මදක් ඇත්වීමි.

"පෙහන්සා මට ටිකක් කතා කරන්නෝන."

මා [illegible] කම්මැලිකමට රූපවාහිනිය දෙස බලා උන්නා [illegible] ඔහු [illegible].

The Readers Place

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"අපට අපේ ජීවිත ගැන හිතෙන හිතෙන විදිහට තීරණ ගන්න අයිතියක් නෑ පෙහන්සා."

චාතුක කියවාගෙන ගියේය.

සුපිරි තරු තරඟයේ පළමු වටය ඇරඹිණ. තරඟකරුවෝ එකා දෙන්නා විනිශ්චය මණ්ඩලය ඉදිරියේ ගී ගැයූහ. මගේ නෙත් තිරය මතම ඇලී තිබිණි. දැන් දැන් දිනේත්‍රාගේ රුව මතුවේයැයි හිත නොසන්සුන්ව තිබිණ. මා වටා අනික් හැමදේම මට තිබුණේ අමතකවීය.

"ඔයාගෙයි - මගෙයි විවාහයත් අපේ වැඩිහිටියො තීරණය කරල තියෙන්නෙ මීට ගොඩාක් කලින්. ඔයාගෙ හිතට ඔය අනං මනං ඇතුල් වෙන්නත් ගොඩක් කලිං."

චාතුකගේ වචන ඒ කනින් ඇතුලුව මේ කනින් පිට උනා විතරය. හදිසියේම දිනේත්‍රාගේ රුව තිරයේ මතුවිය. දිනේත්‍රා දිනාල් කාරියවසම් - මා ආදරය කල අර ආදරණීය මානවකයා ගයන්නට පටන් ගත්තේය.

"වැහි පබළු සැලී ඉගි කරනා හැටී
දෙව්දුව ඇසිපිය ගසනී....
මග දෙපස රැඳී ඔබ දෙසම හැරී මම
නෙතු නොපියා හිඳිමී....
මම නෙතු නොපියා හිඳිමී...."

ඒ හඬ සොඳුරුය. හිතට කතා කරන සුළුය. ආදරය ඇහැරී උනුවී නෙතට ගැලුවේය.

"පෙහන්සා... දැන් ඉතිං ඔය විකාර අතෑරලා හදාගන්නෝනා. ඔයාගෙ හස්බන් වෙන්නෙ මං."

චාතුක හැරී බැලුවේය. මගේ නෙත පුපුරා වැටෙන කඳුළු බිඳු දෙස ඔහු බැලුවේ ඇස් ලොකු කොටය.

"අර..."

මම රූපවාහිනිය දෙසට මගේ ඇඟිල්ල දික් කළෙමි.

"මගෙ හිතේ හැම හුස්මකම - මගෙ හැම කඳුළු බිංදුවකම - හැම ලේ බිංදුවකම ඉන්නෙ අන්න අරයා. එයා ඉන්න තැනට කිට්ටුවෙන්න වෙන කිසිකෙනෙකුට බෑ. ඔයාටත් බෑ."

මම කියවාගෙන ගියෙමි. එකපිට එක කඳුළු කඩා වැටිණ. දිනේත්‍රාගේ රුව නොපෙනී යනවාත් වාගේ නැගිටගත් මම තරප්පුව දිග ඉහලට දිව්වෙමි. චාතුක වික්‍රමබාහු උන් තැනම උන්නේ ගල්වී වාගේය.

දිනේත්‍රා ගැන කසුකුසු වැඩිවිය. සුපිරි තරු තරගයට ඉදිරිපත් වූ හන්දා ඔහු මහාභාගේ පමණක් නොව නෝලිබොප් එකේද බෙහෙවින් කතාබහට ලක්වන චරිතයක් විය. දිනේත්‍රා ගැන වන කතාබහ වැඩිවූ තරමට මා ගැන අවධානයද වැඩිවූ බව රහසක් නොවේ.

මා උන්නේ පාසල ඇරී චාතුකත් ඔහුගේ කාරයත් එනතුරු මඟ බලාය.

"අර සුපර්ස්ටා එකේ සිංදු කියන මහාභාගෙ අයියා යාළු අර අක්කි එක්කලු."

මස් තැවතුමේ උන් බාලිකාවන් අතරින් එකියක මා පෙන්වා අනෙක් අයට කීවාය.

"බලූ හරි ලස්සනයිනේ.... බෝනික්කියක් වගේ."

The Reader's Pool

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"අපට අපේ ජීවිත ගැන හිතෙන හිතෙන විදිහට තීරණ ගන්න අයිතියක් නෑ පෙහන්සා."

චානුක කියවාගෙන ගියේය.

සුසිරි තරු තරගයේ පළමු වටය ඇරඹිණ. තරගකරුවෝ එකා දෙන්නා විනිශ්චය මණ්ඩලය ඉදිරියේ ගී ගැයූහ. මගේ නෙත් තිරය මතම ඇලී තිබිණි. දුන් දුන් දිනේන්ද්‍රගේ රුව මතුවේයැයි හිත නොසන්සුන්ව තිබිණ. මා වටා අතික් හැමදේම මට තිබුණේ අමතකවීය.

"ඔයාගෙයි - මගෙයි විවාහයක් අපේ වැඩිහිටියො තීරණය කරල තියෙන්නෙ මීට ගොඩාක් කලින්. ඔයාගෙ හිතට ඔය අතා මනං ඇතුල් වෙන්නත් ගොඩක් කලිං."

චානුකගේ වචන ඒ කනින් ඇතුලුව මේ කනින් පිට උනා විතරය. හදිසියේම දිනේන්ද්‍රගේ රුව තිරයේ මතුවිය. දිනේන්ද්‍ර දිනාල් කාරියවසම් - මා ආදරය කල අර ආදරණීය මානවකයා ගයන්නට පටන් ගත්තේය.

"වැහි පබළු සැලී ඉගි කරනා හැටි
දෙව්දුව ඇසිපිය ගසනී....
මග දෙපස රැදී ඔබ දෙසම හැරී මම
නෙතු නොපියා හිදිමී....
මම නෙතු නොපියා හිදිමී...."

ඒ හඬ සොඳුරුය. හිතට කතා කරන සුළුය. ආදරය ඇගැවී උනුවී නෙතට ගැලුවේය.

"පෙහන්සා... දුන් ඉතිං ඔය විකාර අතැරලා හදාගන්නෝන. ඔයාගෙ හස්බන් වෙන්නෙ මං."

චානුක හැරී බැලුවේය. මගේ නෙත පුපුරා වැටෙන කඳුළු බිඳු දෙස ඔහු බැලුවේ ඇස් ලොකු කොටය.

"අර..."

මම රූපවාහිනිය දෙසට මගේ ඇඟිල්ල දික් කළෙමි.

"මගෙ හිතේ හැම හුස්මකම - මගෙ හැම කඳුළු බිංදුවකම - හැම ලේ බිංදුවකම ඉන්නෙ අන්න අරයා. එයා ඉන්න තැනට කිට්ටුවෙන්න වෙන කිසිකෙනෙකුට බෑ. ඔයාටත් බෑ."

මම කියවාගෙන ගියෙමි. එකපිට එක කඳුළු කඩා වැටිණ. දිනේන්ද්‍රගේ රුව නොපෙනී යනවාත් වාගේ නැගිටගත් මම තරප්පුව දිග ඉහලට දිව්වෙමි. චානුක වික්‍රමබාහු උන් තැනම උන්නේ ගල්වී වාගේය.

දිනේන්ද්‍ර ගැන කසුකුසු වැඩිවිය. සුසිරි තරු තරගයට ඉදිරිපත් වූ හන්දා ඔහු මහානාමේ පමණක් නොව හෝලික්‍රොස් එකේද බෙහෙවින් කතාබහට ලක්වන චරිතයක් විය. දිනේන්ද්‍ර ගැන වන කතාබහ වැඩිවූ තරමට මා ගැන අවධානයද වැඩිවූ බව රහසක් නොවේ.

මා උන්නේ පාසල ඇරී චානුකත් ඔහුගේ කාරයත් එනතුරු මග බලාය.

"අර සුපර්ස්ටා එකේ සිංදු කියන මහානාමෙ අයියා යාළු අර අක්කි එක්කලු."

බස් නැවතුමෙ උන් බාලිකාවන් අතරින් එකියක මා දුන්නා අතෙහෙ අයට කීවාය.

"එයා හරි ලස්සනයිනේ.... බෝනික්කියක් වගේ."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

තව එකියක කීවා මට හොඳටම ඇහිණ.

"ඔව්... ඒත් වයස වැඩියි. දිනේත්‍ර අයියට වඩා අවුරුදු තුනක්ද කොහෙද වැඩිමල්ලු."

පෙර යුවතිය නැවත කීවාය. එවර කෙල්ලෝ හැරී හැරී මා දිහා බැලුවේ ලොකු පුදුමයකින් වාගේය. හිතේ තිබුණේ දුකක්ද - සතුටක්ද - ආඩම්බරයක්ද මට නොතේරේ. දිනේත්‍රට පෙරාතුව මා මොකට උපන්නාදැයි මට හැමදාම වාගේ මේ මොහොතේ හිතිණ.

චානුක වික්‍රමබාහු උන්නේ මං මුලාවී වාගේය. ඔහුගේ සමහර හැසිරීම් මට විතරක් නොවේ අම්මාට තාත්තාට පවා තේරුම් ගන්නට බැරිවිය. චානුක මේ තරං වෙනස් වූයේ මා දිනේත්‍රට විතරක්ම ආදරය කරනා වග දැනගත් හින්දාය.

"පෙහන්සා..."

උන්හිටි හැටියේ චානුක මගේ කාමරයට කඩා වදියි. දියතා හිස පීරමින් උන් මා ඇස නැගුවේ කලබලයෙනි. චානුකගේ කොහොමත් ලොකු ඇස් මේ වෙලාවේ පුපුරන්නට තරං පිම්බී තිබිණ.

"මොනාද මං ළඟ නැති දිනේත්‍ර ළඟ තියෙන දේ ?"

චානුකගේ හිතට සමහර විට උදේ, දවල්, රෑ දිනේත්‍ර ගැන මතකය වදදෙනවා වෙන්නට ඇත.

"හැමදේම."

මම සන්සුන්ව කීවෙමි.

එහෙත් චානුක නොසන්සුන් විය.

"හැමදේම ?"

ඔහු පෙරලා ඇහුවේය.

"ඔව්... එයාගෙ ගතිගුණ - බලාපොරොත්තු - හැසිරීම් බිංදුවක්වත් ඔයා ළඟ නෑ. ඔයාට කවදාවත් එයාට කිට්ටු කරන්නවත් බෑ."

මට කියා කට ගන්නට ලැබුණේ නැත. චානුක පැන මගේ ගෙලෙන් දැඩිව අල්ලා මුහුණට එබිණ. මට ඇත්තටම පිදිණ. ඇසට කඳුළු ආවේ ඒ හින්දාය.

"කියපං.... උඹ කී දවසක් උංව හම්බවෙලා තියෙනවද? මං රට ඉන්න අතරේ උඹලා කොහෙ කොහෙ රවුං ගැහුවද - මොනා කළාද කවුද දන්නේ ? උඹ මොකා එක්ක රවුං ගැහුවත් අන්තිමට මගෙ කරේ තමා එල්ලෙන්න වෙන්නේ."

චානුකගේ ග්‍රහණය දැඩිවිය. මට කතාකරගන්නට බැරි විය. උගුරින් ගොර ගොර ශබ්දයක් එක්ක කැස්සක් මතුවිය. සිහිය ඇන්වන්නට ඔන්න මෙන්න කියා තිබියදී චානුක මගේ ගෙල අතෑරියේය.

"සොරි..."

ඔහු සෙමින් කීවේය. මම ගෙල අතගාමින් ඔහු දෙස බැලීමි. ඒ බැල්ම චානුකට දරන්නට බැරිවූවා විය හැක. ඔහුට ඉවත බැලුණේ නිකම්මය.

"[illegible] අන්කල් මේ ගැන දන්නවනං....."

චානුක [illegible] විය.

"ඔයා ඒ ගැන පුට්ටක්වත් හිතුවද?"

The Reader's Pool

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"අප්පච්චි දැනගත්තොත් සතුටුවෙයි."

මම බය නැතුව කීවෙමි.

"සතුටු වෙයි? එයාට එහෙම කරන්න බෑ. අපි දෙන්නා එකතුවෙන එක ගැන ගොඩක්ම හීන දක්කෙ එයා."

"අප්පච්චිට තමන්ගෙ දුගෙ සතුට දකින තරං හීනයක් වෙන නෑ."

චානුකගේ ලොකු ඇස් කුඩා විණ. මම අඩි දෙක තුනක් පෙරට තැබීමි. හිත වේගයෙන් ගැහිණ.

"චානුක..."

මා උන්නේ සුවඳ දැනෙන තරමට ඔහුට ළංවීය.

"ඇයි මට අප්පච්චිත් එක්ක කතා කරන්න ඉඩදෙන්නැත්තේ. අනේ චානුක අපි මේ ගැන අප්පච්චිට කියමු."

මම චානුකගේ අතක එල්ලීමි.

ඔහු සැණින් මගේ අත ගසා දැම්මේය.

"ඔයා කපටියි චානුක. ඔයයි මේ ගෙදර අනික් මිනිස්සුයි දන්නවා මං මේ ගැන අප්පච්චිට කිව්වොත් අප්පච්චි මගේ කැමැත්තට ඉඩ දෙනවා කියලා. ඔයාලා මාව අප්පච්චිගෙන් ඈත්කරලා තියන්නෙ කපටිකමට..."

මම කැගැසුවෙමි.

"තමුසෙව බඳින්නෙ මං."

චානුක තරයේ කීවේය.

"ඔයාව බඳින්න මගෙ පණ තියෙන එකක් නෑ."

මම ඊට වඩා දැඩිව කීවෙමි. ඇත්තටම චානුකගේ මනාලිය වන්නට මා පණපිටින් ඉන්නේ නැත. දිනේත්තුගේ වෙන්න බැරි දෙතෝතින් ඒ ආදරයත් එක්ක මියෙනවා සැපය.

The Reader's Place

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

14

සිරිකුරුස විදුහලේ ආදි ශිෂ්‍ය සංගමය විසින් පාසලේ සුබසාධක සංගමයට ආධාර පිණිස කානිවල් එකක් සූදානම් කෙරිණ. ගම්පහ මහජන ක්‍රීඩාංගනයේ පැවති එයට අලෙවි කුටි බොහෝ ගණනක්, විවිධ ක්‍රීඩා හා සංගීත සංදර්ශනද ඇතුලත් විය. අදුම තරමේ මුලදී හරඹන්නට යන්නවත් මා තුළ ආසාවක් නොවිය. එහෙත් දිනේත්‍රා එහි සංගීත ප්‍රසංගයේ සිංදු කියනවා යන ආරංචිය මට එහි යාමට ඇති කළේ බලවත් උවමනාවකි.

"මං එක්ක යන්නං."

පුදුමයකට වාගේ චානුක ඉදිරිපත් විය. මා සැනසුමේ දෙමහල්ලන්ගෙන් අවසර පැතුවේ එය ලැබෙයැයි විශ්වාස කොට නොවේ.

කානිවල් එක ඇරඹි දෙවනදා රැයේ චානුක මා එහි රැගෙන ගියේය. සිරකරුවෙකු උසාවියට ඉදිරිපත් කරන පොලිස් නිලධාරියෙකු වාගේ චානුක මා ළඟම හිටගෙන උන්නේය. චලනි, ශංගී ආදී පාසල් මිතුරියන් විතරක් නොව සංඛ, ධනුජ්, මහේල නඩයද දිනේත්‍රාගේ මිතුරු රොෂාන්, අලින්, සුහාස් නඩයද, ඇතුළු මෙතන විසිරී උන්හ.

"පෙහන්සා අපි ටිකක් ඇවිදිමු."

චානුකට ප්‍රේමවන්ත වන්නට ඕනෑකොට තිබිණ. සමහරවිට මහානාමේ අයටත් හෝලික්‍රොස් එකේ අයටත් ඔහු මගේ අයිතිකරුවා බව පෙන්වන්නට උවමනා කරන්නට ඇත.

"බෑ."

මම දඩිව කීවෙමි. වෙළඳකුටි ගානේ ඇවිදින්නට ඔහුට උවමනා කළත් මම ආරම්භව තිබුණ සංගීත ප්‍රසංගය ළඟ නතර වීමි.

"හලෝ පෙහන්සා..."

රොෂාන් මා දැක සුහදව කීවේය. මම හිනැහීමි. චානුක ගුම්මා ගත්තේය.

"හලෝ බබා"

සංඛ මහේලගේ කරට අතදාගෙන අප ඉදිරියෙන් යන ගමන් හැරී කීවේය. ඒ සමච්චලයටය. මම අහක බැලීමි. චානුක රැවුවේය.

"පෙහන්සා...."

චලනි දිවවිත් මගේ අතක පැටලිණ.

"මං හිතුවෙ නෑ එයි කියලා."

ඈ මට රහසින් කීවාය.

"දිනේත්‍රාව බලන්න ආවේ."

මම ඈ තරම්ම රහසින් කීවෙමි.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"උඹ අද හරිම ලස්සනයි."

ඕ ඊළඟට කීවාය. දම්පාට කොට ගවුමක් හැ ද කොණ්ඩය කඩා ලිහිල්ව දමාගෙන උන් මා දෙස ඈ නැවත බැලුවාය. මම තුනීවට හිනැහීමි. මෙහෙම ලස්සනට අඳින්නට හිත මට කීවේ අද දිනේන්ද්‍රව මුණ ගැහෙන නිසාය.

ආධුනික ගායකයින් දෙන්නෙකු ගී ගයා වේදිකාවෙන් බැස ගිය පසු දිනේන්ද්‍ර වේදිකාවට නැග්ගේය. කන් කිහිරි කරවන තරම් මල්වරසන් හඬ මැදින් ඔහු ගයන්නට පටන් ගත්තේය.

මම ගල්වී - නොසෙල්වී බලාගෙන උනිමි. මගේ ඇස් මිනිත්තුවකටවත් එහා මෙහා නොවීය. මේ මගේ දිනේන්ද්‍රය. මා ආදරය කරන - මගේ ආදරය දිනාගත් දිනේන්ද්‍රය.

එක ගීතයක් අවසන් විය. මගේ නෙත් කඳුළින් පිරීගියේ නිකම්මය. අත්තල එකට වැදී අත්පුඩි ගසන දහසක් දෙනා අතරට මාද එක් වූයේ නිකම්මය. වලනි පමණක් නොවේ අඩි දෙපත් පිටුපසින් උන් චානුකද මා වෙත හැරුණේ නිගැස්සීය. දිනේන්ද්‍ර දෙවන ගීතය ආරම්භ කළේය.

"යං."

චානුක මගේ අතක් තරව ඇල්ලීය.

"බෑ."

මම සැණින් එය ගසා දැමීමි.

"පෙහන්සා කිව්වම අහලා [illegible]"

ඔහු කනට කොට කීවේ [illegible]

"බෑ.... මං යන්නෑ..."

මම මුරණ්ඩු වූයෙමි.

"මේ බවත් දන්නවනං මං එක්ක එන්නෑ."

ඔහු කීවේය.

"ඒ බව දන්න නිසාදමයි මං බලන්ඩ ආවේ."

මම කීවෙමි.

ගීතය අවසන්ව දිනේන්ද්‍ර වේදිකාවෙන් බසින මොහොත උදාවිය. මගේ දෙපා තවදුරටත් මට අවනත නොවීය. මම දහසක් සෙනග අතරේ හිරවී තෙරපී වේදිකාව දෙසට දිව්වෙමි.

"පෙහන්සා."

වලනිත් - චානුකත් කෑගැසුවේ එක්විටය. එහෙත් නතරවූයේ මා නොවේ. සෙනග මැදින් දිනේන්ද්‍ර පෙනෙන දුරට ආ මා නතර වූයේ නිකම්මය. දිනේන්ද්‍ර කෙල්ලන් රැනකට මැදිව උන්නේය. සමරු පොත් අත්සන් කරන්නට - ඡායාරූපයක් ගන්නට පොරකෑ උන් අතරට යන්නට මට හිතක් නොවීය.

දිනේන්ද්‍ර මට පමණක් අයිති වස්තුවකැයි මා හිතා උන්නත් තව දුරටත් එය එසේ නොවේයැයි දැන් මට හිතේ. දිනේන්ද්‍ර දැන් අයිති මේ ලෝකයටය.

මහා තනිකමක් - හිස් බවක් අස්ප වේගයෙන් හිතට ගොඩවිය. නෙත කඳුළු උතුරා ගියේ නිකම්මය. අහම්බෙන් දිනේන්ද්‍ර [illegible] මුවගෙන් [illegible] මගේ කඳුළු ඇස දැක්කේය.

"එයි..."

The Reader's Place

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

රොෂාන් දිනේත්‍රාට වැලමිටෙන් ඇන්නේත් - මා ආපසු හැරුණේත් එක්විටය.

"පෙහන්සා"

දිනේත්‍රා කෑගසා පැමිණ මගේ අතක් මැදුව ඇල්ලීය.

"පෙහන්සා..."

මම කඳුළු පිරුණු ඇස් ඔහු දෙසට හැරවීමි.

"ඇයි මේ...."

දිනේත්‍රා අතැඟිලි තුඩින් මගේ කඳුළු මිරිකා හැරිය.

"ඔයා වගේ ඉන්න කට්ටිය දක්කම මට ළඟට එන්න හිතුන්නෑ දිනේත්‍රා."

මම ඇත්තම කීවෙමි.

"මං වගේ කවුරු උන්නත් මේ හිතේ ඉන්නෙ ඔයා විතරයි."

දිනේත්‍රා පපුවට අතතියා කීවේය.

"ඔව් පෙහන්සා... ඔයාට විශ්වාස නැත්නං මූ එක්ක දේවාලෙක, පල්ලියක, කෝවිලක, බස්ටෑන්ඩ් එකක දිවුරලා කියයි."

රොෂාන්ද අපේ කතාවට හවුල්විය.

"මං සුපර්ස්ටාර් තුන්වෙනි වටේනුත් පේරුණා."

දිනේත්‍රා හදිසියේම කීවේය.

"මට විශ්වාසයි - ඔයාට දිනන්න පුළුවන්"

මම හිනැහී කීවෙමි.

"ඔන්න බං ධූතිපුලා එනවා."

රොෂාන් හිසෙන් පෙන්නූ දිසාව මමත් දිනේත්‍රාත් බැලුවෙමු. චානුක සෙනඟ අතරින් රිංගා අප වෙත එමින් උන්නේය.

චානුක පැමිණ අප දෙදෙනා අතර හිට ගත්තේය. ඔහු දිනේත්‍රාට වඩා වැඩිමල් පිරිමියෙකු වූවා වාගේම ඔහුට වඩා උස මහතද විය.

"මේ අහනවා.... තමුසෙ සුපර්ස්ටාර් නෙමේ කවුරු උනත් මට තමන් නෑ. මෙයා ගැන හිතේ තියෙන ඒවා අයින්කර ගන්නවා."

දිනේත්‍රා හිනාවුනා විතරය. රොෂාන් මොනාදෝ කියන්නට තට හැදුවත් දිනේත්‍රා අතක් උස්සා 'එපා' කීවේය.

"තමුසෙ මෙයා ගැන මොන හීන දක්කත් මෙයාව බඳින්නෙ මං."

චානුක තැවත කීවේය. දිනේත්‍රාගේ මද සිනහව එලෙසම තිබිණ.

"යං..."

චානුක මගේ වමත් බාහුව දැඩිව මිරිකා අල්ලාගෙන ආපසු හැරිණ. මා චානුක හා ඇදී ආවත් හිත තිබුණේ දිනේත්‍රා ළඟය.

"මස්සිනා... උදව්වක් ඕනද?"

පැත්තක හිඳ සිද්ධිය බලා උන් සංඛ ඇහුවේ චානුකගෙන්ය. මගේ බාහුව අල්ලාගත් අත තවත් තදවිණ. ඒ කෝපයටය.

අප [illegible] කෝසලා ඇත්වින් විකුම අන්කලුත් [illegible] මගබලාගෙනය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මෙයා මඟුල් ගෙදර යනව වගේ ලෑස්තිවෙලා ගිහින් තියෙන්නේ අරූ සිංදු කියනව බලන්න."

චානුක රියෙන් බැස්සේ ගතු කියාගෙනය.

"ඔය ටික වෙයි කියලා අපි කතා උනා."

කෝසලා ඇන්ටි කීවාය.

"මෙයා හිතාගෙන ඉන්නෙ අපි තුන්දෙනාම මෝඩයෝ කියල අම්මා."

චානුකගේ කටහඬ බිඳී තිබිණ. මීට මොහොතකට කලින් සිදුවූ දේවල් ඔහුගේ හිත පාරා තිබිණ.

"පුතා කැමතිද පෙහන්සාව මැරි කරන්න."

පළමු වරට වික්‍රම අන්කල් කතා කළේය.

"ඔව්."

චානුක කීවේ මා දිහාවත් බලා නොවේ.

"ඒත් මං කැමති නෑ."

මම කීවෙමි. එහෙත් එය කාටවත් ඇසුන බවක්වත් දැනුණේ නැත.

"මැරි කරලා මං මෙයත් එක්කම කැනඩා යනවා."

චානුක තමන්ගේ තීරණය දනුම් දුන්නේය. මම හඬාගෙන කාමරයට දිව්වෙමි.

පාසල් ගමන මට නතරවිය. [illegible] සැනසුමේ උස් බිත්ති අතර මා හිරකාරියක ලෙසයි නිකම්මියෙ [illegible]

උදාවෙනවා - ගෙවනවා මට විශේෂයක් නොවුණත් චානුකත්, දෙමාපියනුත් උන්නේ අපේ මංගල්ලයට සූදානම් වෙමිනි. මා පණ තිබුණත් මළමිණියක වාගේ මේ සියල්ල උහුලා දරා උනිමි.

"පෙහන්සා..."

කෝසලා ඇන්ටි කාමරයට එබුණාය. මා උන්නේ කොට්ටය බදා ඇඳේ වැතිරගෙනය.

"හොඳ ඇඳුමක් දාගෙන පහලට එන්න."

ඒ ටික කියා ඈ නොපෙනී ගියාය. මොහොතක් මම හුන් ඉරියව්වෙම උනිමි. මේ සැනසුමේ වැසියෙක් මට කතා කළේ දවස් ගනනට පමණ පසුවය. අඩුම තරමේ ගෙවුණ දින කීපයේ චානුක පවා මගේ මුහුණ බැලුවේ නැත.

"පෙහන්සා... ඉක්මණට...."

කෝසලා ඇන්ටි පහල මාලේ හිඳ කෑ ගසන හඬ ඇසිණ. තවදුරටත් අවනත නොවී ඉන්නට බැරිය. මා තවමත් ඉන්නේ ඔවුන්ගේ හෙවණේය. ඔවුන්ගේ භාරයේය. අතට අහුවුන ගවුමක් දමාගෙන - කොණ්ඩය උඩින් පීරාගත් මම තරප්පුව බැසීමි.

චානුක වික්‍රමබාහු සැනසුමේ පෝටිකෝව යට නතර කොට තිබූ රියාස් රථයේ රියදුරු අසුනේ උන්නේය.

"නගින්න."

කෝසලා ඇන්ටි චානුක උන් තැනට මෙහා පස දොර හැර මට නගින්නට කීවාය.

මම [illegible] හිඳ ගතිමි. රිය දොර වැසිණ. කෝසලා ඇන්ටි රියේ [illegible] චානුකත් - මාත් පමණක් රැගත් රිය ඇදිලිණ.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

චානුක මා හා කතා කළේ නැත. අඩුම තරමේ මුහුණ බැලුවේද නැත. තරහාකාරයකුට වාගේ ඔහු මා නොතකා හැර තිබිණ. මම රිය කවුළුවෙන් පිටට නෙත ඔබා ගතිමි. ගස්, ගල්, කාප්ප මත අලවා තිබූ පෝස්ටර් බැනර් මත ඇස එහා මෙහා යැවීමි.

"ඔබේ මනාපයෙන් දිනේත්‍රා දිනාල් කාරියවසම් මෙවර සුපිරි තරුව බවට පත්කරන්න."

මගේ ඇස නිගැස්සිණ. මට වැරදුනාවත්ද? නැත මට වැරදී නැත. ඒ එල්ලා තිබුණේ දිනේත්‍රා ගැන බැනරයකි. තවත් ඒ වාගේ බැනර එක දෙක පාස්විණ. හැම එකකම ගිටාරය එල්ලාගත් දිනේත්‍රාගේ සුවිශාල ඡායාරූපයක් විය.

"උඹ දන්නවද දැන් ලංකාවෙ කෙල්ලන්ගෙ අළුත්ම පිස්සුව මොකද්ද කියලා."

වලනි මට දවසක් දා පාසලේදී කීවා මතකය.

"මොකද්ද?"

මා ඇසුවේ ගාණකට ගෙන නොවේ.

"දිනේත්‍රා දිනාල් කාරියවසම්.... ඒ තමා කෙල්ලන්ගෙ පිස්සුව. පොඩි කෙල්ලො දිනේත්‍රාට SMS කරන්නෙ තරගෙට."

වලනි කීව එදා මා විශ්වාස නොකලත් අද මට එය විශ්වාසය. මේ වාගේ සුන්දර තරුණයෙකුට ආදරය නොකරන යුවතියක් හිදීයැයි විශ්වාස කරන්නට [illegible].

"ලස්සනයි."

මට නොහිතාම කියැවිණ.

"ස්... කවුද?"

හොඳින් හැඳපැලඳ උන් චානුක ඇහුවේ ගැස්සිය.

"අරයා... දිනේත්‍රා."

මම ගස් දෙකක් අතර එල්ලූ බැනරයක හිනාවී උන් දිනේත්‍රාව ඇඟිලින් පෙන්වීමි. චානුකගේ මුහුණ කළු විය.

"ඔය ලස්සන බලන්න වෙන්නෙ තව ටික දවසයි."

ඔහු කීවේ මගේ හිත වෙනස් කරන්නද - නැත්නම් තමන්ගේම හිත හයිය කරගන්නදැයි මට විශ්වාස නැත. එහෙත් නැතසුමේ වැසියන් ලොකු සැලසුමකට අනුව වැඩ කරගෙන යන බව මට වැටහිණ.

"බහිනවා...."

නගරයේ පිහිටි ස්වර්ණාභරණ මන්දිරයක් ඉදිරිපිට රථගාලේ රිය නැවතිණ. චානුක මටත් පෙර රියෙන් බැස ඉස්සර විය. මා ඔහු පස්සේ ගියා නොව යැවුණාය.

"වෙඩින් රින්ග්ස්"

චානුක ඇනවුම් කළේය. මහිත ගැස්සිණ. චානුක මේ ආවේ මගේත් - ඔහුගේත් විවාහයට රන් ආභරණ මිලදී ගන්නට බව අවබෝධ වද්දීත් එහි සේවකයා මුදු පෙට්ටි කීපයක් විවෘත කොට අපි ඉදිරියෙන් තබා අහවරය.

"[illegible]...."

එකිනෙ[illegible] [illegible]ස්තර අතර ඇහැ රඳවා උන් මට චානුක කීවේය. මට දිනේත්‍රා සිහිවිය. දිනේත්‍රා මගේ වෙනුවට තබා

The Reader's Jewel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඔහු අවසන් වටයෙන් ජයග්‍රාහකයා වෙනවා බලන්නවත් තව ජීවත්වෙන්නට අවසරයක් නැතුව යාදෝයි හිත කෑගැවේය.

"මේක ලස්සනද?"

මා නිහඬව හිඳියදී චානුක එකක් ගෙන මගේ ඇඟිල්ලකට දමා ඇසුවේය. හීතලව ගිය මගේ ඇඟිල්ල අර මුද්දේ හිරවී මළ ගාණය.

"පෙහන්සා මේක ලස්සනද?"

එවර චානුක ඇහුවේ පෙරට වඩා තදවය.

"හාං..."

මම හිස වැනීමි.

"එතකොට මේක..."

ඔහු තවත් මුදුවක් ගෙන මට පෑවේය.

"හාං...."

මම එයටද හිස වැනීමි.

"කෝකද ඔයාට ඕන?"

එවර මගේ කීකරු බව ලඟදී චානුක දයාබර වී තිබිණ.

"කෝක හරි..."

මම කීවෙමි. අර අපට මුදු පෙන්නූ සේවකයා [illegible] බැලුවේ ගැස්සීය. චානුකගේ මුහුණ [illegible]

"මේක දාන්න.... කර මාලයකුත් [illegible]

චානුක කීවේ නිහැඬියාව අප අතරවූ දුරස්බව තවත් විහිදා පෙන්නාවියි සිතා වන්නට ඇත.

චානුක සේවකයා විවෘත කොට තැබූ නානා මාදිලි මාල වර්ග අතර ඇස අතරමං කොට ගත්තේය. මම රිය ගාලේ නතරවූ ත්‍රීරෝද රියෙන් බට යුවල දෙස බැලීමි. මගේ මතකය නිවැරදිනම් ඒ එකට තුරුළුව සාප්පුවට ගොඩවූයේ දිනේත්‍රගේ පියා නාලක කාරියවසම් හා ඔහුගේ අනියම් බිරිඳය.

"මේක හොඳද?"

චානුක මාලයක් මට පෑවේත් අර සිවනෙත් මා දුටුවේත් එක් විටය. විශ්වාසය මා දිනේත්‍ර හැර වෙනත් තරුණියකු හා ඉන්නවා දැක ඔවුන් තිගැස්සුණහ. ඒ දෙදෙනා අප ඉදිරිපිට නතර වූයේත් - චානුක මාලය මගේ කරවටා දවටා බැලුවේත් ඉන් පසුවය.

"කෝ දිනේත්‍ර....?"

දිනේත්‍රගේ තාත්තා එක්වරම ඇහුවේය. චානුක හිස උස්සා බැලුවේ නලල රැළිකොටගෙනය.

"මේ බලනවා ළමයා කෝ දිනේත්‍ර?"

එවර ඔහු ඇහුවේ කෝපයෙනි.

"ඉන්නවා..."

මම හිනැහී - මෘදුව කීවෙමි.

"[illegible]"

"[illegible]"

මම පසුවට අතකියා පෙන්වීමි.

The Reader's Place Novel

www.sl-unlimited.com (Dodama)
http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"හිතේ එකෙක් තියාගෙන ඇඳේ තව එකෙක් තියාගන්නද ලැස්තිය...?"

මා නොසිතූ විදිහට ඉදිරියට පැන ඇහුවේ දිනේත්‍රාගේ තාත්තාගේ මා නම නොදන්නා අනියම් බිරියයි.

"අනුන්ගෙ කෙනෙක් උදුරගන්නවට වඩා ඒක නරකද?"

මට ඒ වචන කොහෙන් කොහොම කටට ආවාද කල්පනාවක් නැත. ගැහැණියගේ මුහුණ රතුවිය.

"බලන්න නාලක මේ කෙල්ල කතා කරන නැහැදිච්ච කතා."

ඇ සිය පෙම්වතාට ගතු කීවාය.

"නැහැදිච්ච වැඩ කරනකොට නැහැදිච්ච කතා අහන්නත් වෙනවා."

මා නැවත කීවේ හිනැහීගෙනමය.

"පෙහන්සා මොකද්ද මේකෙ තේරුම?"

චානුක මගෙන් ඇහුවේ ලැජ්ජාවේය. සේවකයින් කීපදෙනෙකුගේ පමණක් නොව සාප්පුව තුළ උන් ගැණුම්කරුවන් කීපදෙනෙකුගේත් ඇස් තිබුණේ අප වෙතය.

"දිනේත්‍රගෙ ජීවිතේ එක්ක සෙල්ලං කරන්නෙපා..."

නාලක කාරියවසම් මගේ මුණට පාත්වී කීවේය.

"මං නෙමේ දිනේත්‍රගෙයි - සුජීවගෙ ඇන්ටිගෙයි ජීවිත එක්ක සෙල්ලං කළේ ඔය දෙන්නා.... ඒ [illegible] පව් [illegible] මේ ආත්මෙදි නෙවල ඉවර කරන්න බෑ...."

එවර මා ද කෑගැසුවේ කෝපයෙනි.

"පෙහන්සා කට..."

චානුක මගේ කනට කොට කීවේය. සේවකයා දැන් බිලපත ගෙවා අදාල භාණ්ඩ දැමූ මල්ල එක් අතකට ගත් ඔහු අනෙක් අතින් මගේ බාහුව රිදෙන්නටම මිරිකා ගත්තේය.

"යං...."

ඔහු ඉස්සර විය. චානුකගේ පය වැදී පුටුවක් ශබ්දයෙන් බිමට වැටිණ.

"දිනේත්‍රට ආයෙ ළංවෙන්න හදලා මං නරක මිනිහා කියන්නෙපා."

නාලක කාරියවසම් මට කෑගෑවේය.

"අපිව ඈත් කරන්න ඔයාට බෑ..."

මම ද හැරී කීවෙමි.

"මෙහෙ එනවා...."

මා ගියා නොව චානුක මා ඇද ගෙන ගියාය. මා රියට දාගත් ඔහු මහපාර දිග රිය පදවාගෙන ආවේ වේගයෙනි. විශ්වාසය - මට චානුක තදින් හුස්මගන්නා හඬ පවා ඇසිණ.

"කව්ද ඒ ?"

චානුක [illegible] කෝපයෙනි. ඇතුළතින් කලබල වීද [illegible] මා [illegible] තරමට නිසල විය.

"පෙහන්සා මගෙ [illegible] අවුස්සන්නැතුව කියනවා කව්ද ඒ ?"

The Reader's Place www.sl-... Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

චානුක කෝපයෙන් ගිගිරුවේය.

"දිනේත්‍රාගේ තාත්තා."

මම සෙමින් කීවෙමි.

"එතකොට අර ගෑණි ?"

මම නිහඬවම උනිමි.

"කව්ද ඒ ගෑණි ?"

චානුක යළිත් ගිගිරුවේය. ඒ දිනේත්‍රාගේ අම්මා නොවූ බව ඔහුටද පෙනී තිබිණ.

"එයාගෙ සෙකන්ඩ් වයිෆ්."

"අපූරු පවුලකටනෙ සම්බන්ධ වෙන්න යන්නෙ?"

චානුකගේ කෝපය පිරුණ මුහුණ අපහාසයට ඇදවිය.

"එක අතකින් එක අත්තෙ වහන්නෙ එක සමාන කුරුල්ලො කියනවනෙ."

මට රිද්දන්නට චානුකට ඔය ටිකත් ඇතිය. ඔහු ඔය නොකියා කියන්නේ මගේ අම්මාත් මා දමා ගිය එක ගැනය. අම්මා අප දමා ගිය බව පමණක් මා දන්නා මුත් - සැනසුමේ වැසියන් මා දන්නා දේට වැඩියමක් දනිතැයි මට විටෙක සිතේ.

* * * * * *

දිනේත්‍රා සුපිරු තරු තරගයේ අවසන් වටයට තෝරා ගෙන බව මා දැනගත්තේ දිනපතා පත්තරයකිනි. එහි [illegible] මුල් පිටුව පවා සැරසී තිබුණේ දිනේත්‍රාගේ පියකරු [illegible]

දිනේත්‍රා සමග කළ සම්මුඛ සාකච්ඡාවක්ද පළවී තිබිණ. දිනේත්‍රා සුපිරි තරු තරගයට ඉන්නා හන්දා මට රූපවාහිනිය නැරඹීම පවා සැනසුමේ උදවිය තහනම්කොට තිබිණ. මේ පත්තරයේ පවා දිනේත්‍රාගේ විස්තරයක් වූ වග දන උන්නාහම් කවදාවත් මෙය බලන්නට පවා මට ඉඩක් ලැබෙන්නේ නැත. මම අතිරේකයත් රැගෙන මගේ කාමරයට ගියෙමි.

"සුපිරි තරු අතරේ දිදුලන තරුව - දිනේත්‍රා දිනාල්"

පත්තරය දිනේත්‍රාව හඳුන්වා තිබුණේ ඔහොමය. අනේ මගේ දිනේත්‍රා දන් ඉස්සරටත් වඩා ලස්සනය. මම දිනේත්‍රාගේ මුහුණ අතැඟිලි ගා බැලීමි. මේ තාපස ඇස් නොදක කොයිතරම් කාලයක් ගතව ගියාද?

මම නොඉවසිල්ලෙන් ඔහු හා කළ සම්මුඛ සාකච්ඡාව කියවාගෙන ගියෙමි.

"මට ආදරය කරන කෙනෙක් ඉන්නවා. ජනප්‍රියත්වය වෙනුවෙන් වත් මට පෙම්වතියක් නෑ කියල බොරු කියන්න මම කැමති නෑ. ඒක එයාට කරන අසාධාරණයක්. මේ ලෝකේ මට අම්මා ඇරුනකොට ඉන්නෙ එයා විතරයි."

පෙම්වතියක් ඉන්නවාද - නැද්ද යන ප්‍රශ්නයට දිනේත්‍රා උත්තර දී තිබුණේ ඔහොමය.

"අපට ළඟින් ඉන්න අනිත් කපල්ස් වගේ එකට ජීවත්වෙන්න ඉඩක් නැති උනත් අපේ හිත්වල තියෙන ආදරේ කිසිම වෙනසක් වෙන්නෙ නෑ. කවදාහරි අපි අපේම වෙනවා. ඒක මට විශ්වාසයි."

ඔහු ප්‍රසිද්ධියේ කියා තිබිණ. මගේ දිනේත්‍රාට ලෝකයම ආදරය කළත් ඔහුගේ ලෝකයේ උන්නේ මා විතරය. දිනේත්‍රා

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

නමට මගේ හිතේ වූ ආදරය ඉස්මතුව ආවේ නෙත කැදැර පුරවාලමිනි.

"පෙහන්සා"

වැසූ දොරට පිටින් ගිඳ කඩි බැවේ කෝසලා ඇන්ටිය. මම දිනේත්‍රගේ රූව රැගත් පත්තරය අල්මාරියට දමා යතුරු ලෑවෙමි. කාමරයේ දොර හැරිණ. කෝසලා ඇන්ටිත් තවත් මැදිවියේ කාන්තාවකුත් කාමරයට ඇතුල් විය.

"මිස් ඊවා මේ තමා බ්‍රයිඩ්... පෙහන්සා මේ මිස් ඊවා ඇවිත් ඉන්නෙ ඔයාගෙ මැෂිමන්ට් ගන්න."

මම නෙත එහා මෙහා කළේ සිදුවන කිසිවක් තේරුම් ගන්නට හැකිව නොවේ. කොණ්ඩය බෙල්ල ළගට කපා අත්දිය බ්ලවුසයක් හා දිග කළු කලිසමක් හැඳ උන් අමුත්තිය ආම්පන්න රැඳි බෑගය මේසය මත තබා දිග හැරියාය.

"එක්සලන්ට් ෆිගර් එකක්නෙ පෙහන්සාට තියෙන්නෙ. සාරි ජැකට් එක මැහුවවම ලස්සනට තියෙයි."

මිස් ඊවා අලංකාර හිනාවක් මට පෑවාය. මම ඇතුළතින් ගිනි ගතිමි. මේ හැමදේම කෙරෙන්නේ චානුකට මා බාරදෙන්නය. දිනය නොදන්නාමුත් ලහිලහියේ කටයුතු කෙරෙන ආකාරය අනුව ඒ අවාසනාවන්ත දිනය අත ළග යැයි මට හිතේ.

"උරිස්ස.... පපුව... ඉන... උකුල ගාණට."

ඒ මේ අතට මාව හරවා සිරුරේ මිනුම් ගනිමින් මිස් ඊවා [illegible] කීවාය. සියල්ල කෙරෙනතුරු ළග උන් කෝසලා ඇන්ටිගේ මුහුණ ආඩම්බරකාර හිනාවක් ඇඳිණ.

"අපි ඔයාට ලස්සනට බ්‍රයිඩල් ඩ්‍රෙස් එක කරල දෙනවා."

මිස් ඊවා යළිත් කීවාය.

"ඕක අන්දන්න වෙන්නෙ මගෙ මළමිණියට."

මා කීවා නොව මට කියැවිණ. මිස් ඊවාගේ මුහුණ අඳුරුවිණ. කෝසලා ඇන්ටිගේ මුහුණ ඊට වඩා කළුවිණ.

"පෙහන්සා විකාර කියවන්නෙපා."

ඕ මට සැර කළාය. ඇසට කඳුළු පිරුණේ නිකම්මය. මා ඇස් බිමට හැරවීද ඒ කඳුළු මිස් ඊවාට පෙනිණ.

"මිස් ඊවා අපි යං පහලට."

කෝසලා ඇන්ටි අන්දමන්දව උන් අමුත්තිය පහලට කැඳවාගෙන ගියාය. මම කාමරයේ දොර කඩින් වසා ඒ දොරටම හේත්තු වීමි. ඇසින් ගෝ ගා කඳුළු වැටිණ.

"අනේ දිනේත්‍ර මං මොකද කරන්නෙ...?"

මට නොහිතාම කියැවිණ. මා උන්නේ මරණයෙන් මිස පණපිටින් මා චානුක වික්‍රමබාහුට අයිති වෙන්නට ඉඩ නොදෙමියි දැඩි තීරණයකය. එහෙත් මට අර තරම් ආදරය කරන අහිංසකයාව - මගේ තාපස ඇස් කාරයාව දමා යන්නට මා හිත හදාගන්නේ කොහොමද?

මට අප්පච්චි සිහිවිය. මේ කිසිවක් අප්පච්චිට දන්වන්නට මට මාර්ගයක් නොවේ. අඩුම තරමේ දිනේත්‍රටවත් මේ කිසිවක් දන්වන්නට මට මාර්ගයක් නැත. වලනිට පවා මා මුණගැහෙන්නට අවසරයක් නොලැබිය. [illegible] මගේ පිහිටට එතැයි සිතිය හැකි කිසිවෙකුත් නොවේ.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"අනේ දෙයියනේ.... මං විඳින දුක පේන්නැද්ද?"

මම ඉකිගගහා - හඬන්නට පටන් ගතිමි. මගේ දුක අහන්නට උන්නේ සැනසුමේ උස් - නිසල බිත්ති පමණි.

* * * * * *

සැනසුම මට සියල්ල සපිරි සපිරි ගෙයක්ම විය. නැතිවූයේ හිතේ සැනසුම පමණි. ළඟ එන මංගල්ලයට උද්යෝගීව වැඩකරන සැනසුමේ වැසියන් දෙස බලමින් මම මළමිණියක් වාගේ උනිමි.

"පුතා.... එනගමන් කේක් එකත් ඕඩර් කරගෙනම එන්න."

මගට බහින්නට සූදානංව උන් චානුකටත් - වික්‍රම අන්කල්ටත් කෝසලා ඇන්ටි මතක් කළාය. චානුක උන්නේ බලාපොරොත්තු සියල්ල ඉටුවන්නට යන සතුට උතුරමින්ය. මා හා කතා නොකළත් - මාව මග හැර උන්නත් මගේ අතගන්නට ඉඩ ලැබීමේ සතුට ඔහු ළඟ තිබිණ.

"කේටරින් සර්විස් එකටත් ආයෙ මතක් කරගෙනම එන්න. තව වැඩි කාලයක් නැහැනෙ."

වික්‍රම අන්කල් අතින් පණ ගැන්වෙන රථය ළඟට කිට්ටු කොට කෝසලා ඇන්ටි නැවත කීවාය. ටොයොටා වියොස් රථය ගේට්ටුවෙන් පිටට යන අයුරු මම සැනසුමේ සඳැල්ලෙන් එබී බලා උනිමි. ඇරුන ගේට්ටුව වහන්නට ගිය කෝසලා ඇන්ටි මොහොතකට නතර විය.

මම ඈ එබී බැලූ දෙස බැලීමි. බිම්සුර විසිතුරු පැල ජංගම සේවයේ සුදුපාට කැබ්රිය ගේට්ටුව ළඟ නතර විය. [illegible] විසිතුරු පැල වැවීම විනෝදාංශය [illegible] කෝසලා [illegible] මේ රථය ආදාට පැයක් හමාරක් පැල [illegible] ගත කරති.

ඇරුන ගේට්ටුව ළඟ රිය එහෙම්ම තිබියදී ඇය ගෙට පැමිණ මුදල් රැගෙන යළි පිටව යනවා මා බලාගෙනය.

මට දිනේත්‍රා සිහිවිය. මැද සාලේ වන දුරකථනය සිහි විය. මුලදී දිනේත්‍රාට ජංගම දුරකථනයක් නොවූ බව හැබෑය. එහෙත් සුපිරි තරු තරගයට ඉදිරිපත් වූ පසු ඔහුට ජනප්‍රිය දුරකථන ආයතනයකින් ජංගම දුරකථනයක් පරිත්‍යාග කොට තිබිණ.

හනික කාමරයට ආ මම පත්තරයේ පලව තිබූ දිනේත්‍රාගේ දුරකථන අංකය අල්ලේ ලියාගතිමි. නැවත වරක් පාරට එබී කෝසලා ඇන්ටි ගේට්ටුව ළඟම බව සැකහැර දැනගතිමි. මා දුරකථනය ළඟට ආවේ හෙමින් අඩිතියාය. මේ අනතුරුදායක දෙයක් බව හැබෑය. එහෙත් මට මගේ සැනසීම ළංකරගන්නට නැවත අවස්ථාවක් නොලැබෙන්නටද පුළුවන.

ට්‍රිං....

මම දුරකථනයට අත තියන්නට පෙර එය නාදවිය. දෙවරක් නොහිතාම මම රිසීවරය අතට ගතිමි. නැත්නම් මේ ශබ්දයට කෝසලා ඇන්ටි ගෙට දුව එන්නට පුළුවන.

"හ්ලෝව්"

අතට ගත් රිසීවරය හඬනගයි. මේ කවුරුන් විය හැකිද? සමහරවිට පිටට ගිය පිය පුතු දෙදෙනාගෙන් කෙනෙකු වන්නටද පුළුවන. රිසීවරය කනට ගත්තත් පිළිතුරු නොදෙමියි මම හිතාගෙන උනිමි.

"හලෝ..."

කතාව [illegible] හඬ මට හොඳින් හුරුය.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"හ්ලෝව්..."

මට වැරදී නැත. ඒ මගේ අප්පච්චිය. මගේ රත්තරන් අප්පච්චිය. හදිසියේ - කලබලයෙන් හිතට ගොඩවූ සතුට හින්දා මට කතා කරගන්නට පවා මොහොතක් ගත විය.

"අප්පච්චි..."

මම ඉකිය උගුරේ හංගා තියාගෙන කීවෙමි.

"මගෙ දෝණී"

අප්පච්චි සැණින් මා අඳුරාගෙන තිබිණ.

"කොහොමද පුතේ... මං හැමදාම කලබලේට කතා කරනවා. ඒ හැමදාම රෑට දූ නිදි. ඉතින් මං ඇහැරවන්න එපා කියල කෝසලාට කියනවා. දූගෙ නින්ද කඩන්න ඉස්සරත් මං හරි බයයි. අද දවල්ම ගත්තෙ මට දූ එක්ක කතා කරන්න ඕන හන්දා... මං කොහොමහරි දූගෙ වෙඩින් එකට ලංකාවට එනව දෝණී."

මට හැඩිණ. හිතේ ඇති සියල්ල එකම මිනිත්තුවකදී ගලා කියාගත නොහැකිව මට හැඩිණ.

"ඇයි මගෙ දූ..."

"මං... මං... චානුකට කැමති නෑ අප්පච්චි... අනේ මං එයාව බඳින්න කියන්නෙපා..."

මම හඬමින්ම කියවාගෙන ගියෙමි.

"ඇයි දෝණී... මොනාද මේ කියවන්නේ ?"

ඇත්තය. මේ කිසිවක් අප්පච්චිට එකවර තේරුම් ගැනීම අමාරුය.

"මාව චානුකට බලෙන් බන්දල දෙන්න යනවා අප්පච්චි. අනේ මං චුට්ටක්වත් චානුකව මැරිකරන්න කැමතිනෑ."

මම තේරුම් කරවන්නට උත්සහ කළෙමි.

"චානුක පුතා හොඳ දරුවෙක්නෙ දෝණී."

අප්පච්චි කතා කෙළේ පුදුමයෙනි.

"වෙන්නැති... ඒත් එයාව මට ගැලපෙන්නෑ අප්පච්චි. එයා ලංකාවට එන්න කලින් ඉඳං මං වෙන කෙනෙකුට ආදරේ කරනවා..."

"පුතේ..."

"මට අප්පච්චි මට චානුක බඳින්න බෑ."

"චානුකගෙයි ඔයාගෙයි මැරේජ් එක අපි තීරණය කරලා ගොඩක් කල්නෙ... ඒ බව ඔයත් දැනගෙන උන්නා. ඉතින් කොහොමද වෙන අෆෙයා එකක් ඇතිකර ගත්තෙ? අනික චානුක පුතාවනං පොඩි කාලෙ ඉඳලම මං හොඳට අඳුරනවා. ඒත් ඔය අහම්බෙන් - හදිසියේ මුණගැහුන කෙනෙක්ව අපි විශ්වාස කරන්නෙ කොහොමද දෝණී."

"අප්පච්චි.... අප්පච්චිගෙ දෝණීව විශ්වාස කරන්න. මං කවදාවත් රැවටෙන්නෑ අප්පච්චි. දිනේත් හොඳ කෙනෙක්. මං සතුටින් ඉන්නෙ එයාව ලැබුණොත් විතරයි අප්පච්චි."

මොහොතක නිහැඬියාවක් එහාපස විණ.

"අපි කොහොමද [illegible] ලෝකෙට මුණ දෙන්නෙ දෝණී. කොහොමද [illegible] ලාටයි මුණ දෙන්නෙ?"

The Reader's World

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

අප්පච්චි කතා කළේ පසුතැවීමෙනි.

"අප්පච්චි කැමතිද අප්පච්චිගෙ දූ හැමදාම හිතින් දුක් විඳිනවා බලන්න. චානුකව මැරි කළොත් මං ජීවත් උනත් මැරුනා වගේ වෙයි අප්පච්චි."

මගේ කඳුළුද අවසන්විණ.

"මට ඕන දෝණිගෙ සතුට."

අප්පච්චි කතා කළේ හදවතෙනි.

"එහෙනං මෙතනින් මාව අරන් යන්න අප්පච්චි. අප්පච්චි මට පිහිට උනේ නැත්නං වෙන කවිද මාව බේරගන්න ඉන්නේ. මේ කතා කරන්නෙත් හොරෙං. මේ ගෙදර මට ටෙලිෆෝන් එක තියන තැනටවත් එන්න තහනං."

"ඔය කිසිදෙයක් මං දැනගෙන උන්නෑ දූ."

හදිසියේම රථයක් පණ ගැන්වෙන හඬක් සැනසුමේ උස් කළු යකඩ ගේට්ටුව වැහෙන හඬක් පැහැදිලිව ඇසිණ.

"අප්පච්චි මං තියන්නං... බුදු සරණයි."

පිළිතුරක් බලාපොරොත්තු නොවීම රිසිවරය තබද්දී මගේ අතපවා වෙව්ලා ගියේය.

"පෙහන්සා..."

කෝසලා ඇන්ටි ඉදිරි මිදුලේ සිට කෑගැහුවාය. මම හනික විත් මිදුලට එබී බැලීමි.

"මේ ටික අස්කරගන්න චුට්ටක් උදව් කරනවද?"

නොයෙකුත් වර්ගයේ පැලවර්ග බහාලූ පෝච්චි විසි තිස් ගාණක් මැද සිට ඈ ඇසුවාය.

"වෙඩින් එකත් අත ළඟ නිසා මං පෝච්චි ටිකක් වැඩිපුර ගත්තා. ගාඩින් එකක් ලස්සනට තියෙන්න ඕනනෙ...."

පිළිතුරක් නොදීම මම එකඟවීමි. රහසේ අප්පච්චිට කතා කරන්නට ලැබුණු අවසරය කාලයකට පසු මගේ හිත සැහැල්ලු කොට දමා තිබිණ.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

15

සුපිරි තරු තරගයේ අවසන් මොහොත මට දකගන්නට අවස්ථාවක් නොදුන්නද සැනසුමේ ඇත්තෝ එය නැරඹූ වග මැදියමේ අහම්බෙන් නැගිටගත් මම දුටිමි.

"සුපර්ස්ටාර් සිසන් ශ්‍රී තරගයේ කිරුළ හිමිකරගන්නේ දිනේත්‍ර දිනාල් කාරියවසම්."

නිවේදකයා හැගසා කීවේය. තරප්පුව ඉහළ කෙලවරේ කුළුණකට මුවාවී මැදසාලය දෙස බලා උන් මටද හැගසන්නට සිතිණ. දිනේත්‍ර - දස්කම් පිරි මගේ අහිංසකයා ජයගත්තා නොවේද?

"ඔය හාදයා ඉස්සර ඉඳලම කොහොමත් සින්දු කියන්න දස්සයි."

චානුකගේ එක් පසෙක හිද උන් කෝසලා ඇන්ටි කීවාය.

"මේක දනගත්තොත් අරයා තවත් කුලප්පු වෙයි."

ඒ චානුකය. අරයා කීවේ මටය.

"එයා දුන් දගලුවට වැඩක් නෑ. දඟලයි කියලා [illegible] කරන්න පුළුවන් දේකුත් නෑ."

ඒ කතා කළේ චානුකට අනික් පැත්තේ හිද උන් වික්‍රම අන්කල්ය.

ඔය කතා අසා හිත රිදුන බව හැබෑය. එහෙත් දිනේත්‍ර ලැබූ ජය හිතේ රිදුනතැන් සනහාලීය. මම දුරට පෙනෙන තිරයට ඇස යොමා උන්නේ සියල්ල හිතේ ඇඳගන්නය. සම්මානය අතැදරාගත් දිනේත්‍ර හා ඔහු පසෙක වූ සුධර්මා ඇන්ටි පමණක් මට හඳුනාගත හැකිවිය. හදිසියේම වේදිකාව හරහා දිවගිය කිසිවෙක් දිනේත්‍රව බලෙන් වැලඳ ගත්තේය.

"කව්ද ඒ මෑන් ?"

මට හිතුණු පැනය ඇහුවේ චානුකය.

"මට පේන්නෙ නාලක වාගේ."

කෝසලා ඇන්ටිත් කලබල විය.

"ඔව්නේ... මේ මිනිහා මෙච්චර කල් මගෑරලා ඉඳලා හරියට වෙලාවටම මතු උනානේ."

කෝසලා ඇන්ටි තමන්ගේ සැකය තහවුරු කළාය.

"අම්මයි පුතයි දෙන්න මිනිහට කැමති නෑ වගේ. මිනිහගෙ මූණ දක්ක විතරයි ඒ මූණු දෙක කළු උනා."

චානුක නැවත කීවේය.

"ඒක පුදුම වෙන්න දෙයක් නෙමේ පුතා. ඔය මිනිහා සුධර්මටයි [illegible] දාලා ගියේ ගොඩක් කාලෙකට කලිං. හරියටම කියනවනං [illegible] වෙලා බිස්නස් පටන්ගන්නත් කලින්යත්. [illegible] ඉඳලා [illegible] සුධර්මා දරුව හදාගන්න නොවින්ද දුකක් නෑ."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

කෝසලා ඇන්ටි කීවාය.

"ධනවංශ ගැන කිව්වම මතක් වුණේ... මං ධනේට කියල තියෙන්නෙ හරියටම වෙඩින් එකදාට ආවම ඇති කියලා. එයා එනකොට කොහොමත් පුතාගෙයි පෙහන්සාගෙයි රෙජිස්ට්‍රේෂන් එක ඉවරවෙලා තියෙයි."

වික්‍රම අන්කල් තේරුම් කළේය. මගේ හිත මත්තේ මහා ගින්නක් වැතිරිණ. මම පපුවට අත තබාගෙන බිත්තියට ඇලවීමි.

"එකාතකින් මට හිතෙනවා තාත්තා ඇයි මම එයාට අකමැත්තෙන් මැරි කරන්නෙ කියලා."

"ගෑණුන්ගෙ හිත් ගැන පුතා මොනාද දන්නේ. පුතාව මැරි කලහම එයාටම තේරෙයි තවදුරටත් අර කොල්ලා ගැන හිතල වැඩක් නෑ කියලා."

වික්‍රම අන්කල් කීවේ අතක් උස්සා චානුකගේ උරිස්ස වටා දමා ගන්නා ගමන්ය.

"අනික ඔය හාදයව හම්බවෙන්න කලින් පෙහන්සා උන්නෙ පුතාට කැමැත්තෙනං. පුතා වෙනිස් කන්න ආසා හින්දනෙ එයාට වෙනිස් හදන්න ඉගෙන ගන්න සුධර්මා ළගට යන්න ඕන උනේ. කෙල්ල වෙනස්වුණේ ඔය හාදයා හින්දා."

සුධර්මා ඇන්ටි විකී අන්කල්ගේ කියුම අනුමත කළාය.

ඒ ඔවුන් හිතනා හැටිය. මට මේ ආදරය ඔවුන් හිතනා තරම් ළද - බොළඳ - සරල එකක් නොවේ. ඔවුන්ට පෙනෙන [illegible] අහඹු හමුවීම මට නම් පෙර සසරේ [illegible]. ඒ නිසා මරණයෙන් මිස දිනේන්ද්‍ර හා මා වෙන්කරන්නට ඔවුන්ට පහසුවන්නේ [illegible]

නැත. මම කාමරයට ගියේ හිතේ එක් පැත්තක සතුටත් අනෙක් පැත්තේ වේදනාවත් ගුලිකොටගෙනය.

* * * * * *

චානුක වික්‍රමබාහුගෙ හිතේ මා ගැන උපන් නොන් ගතියක් තිබෙයැයි හිත මට කියන්නට පටන් ගත්තේය. ඔහු උන්නේ ඒ හිත මගෙන් හංගාගෙනය. මට රළු වූවේත් - මා නොතැකුවේත් සියල්ල වසාගෙනය. චානුකට කතාකොට පිහිටක් ඉල්ලන්නට මට හිතිණ.

"චානුක"

වැරැණ්ඩාවේ වේවැල් පුටුවට බරදී පත්තරය පෙරලගෙන උන් චානුක මා දිහා බැලුවේ ගැස්සීය. ඔහු මා නොතකා තරමට වඩා වැඩියෙන් ඔහු මගහැර උන් මා මෙහෙම කතාකිරීම පුදුමයක්ම නොවීද?

"චානුක මං මෙතනින් ඉඳගන්නද?"

ඔහුට යාබද වේවැල් පුටුව දක්වා මම ඇසීමි.

"හ්ම්"

ඔහු උත්තර දුන්නේ පත්තර දිහා බලාගෙනමය. මම සිරුවට හිදගතිමි. කොයිතරම් අපහසු කාර්යයක් උවත් මෙය කළ යුතුමය.

"චානුක"

මම හෙමින් කටහඬ අවදි කළෙමි. හිත තිබුණේ චානුකගේ නොක් ගති [illegible] ගන්නට ඉව අල්ලමිනි. ඔහු "ඔව්" නොකියා [illegible] මා වෙතට හැරුණිය.

"මට ඔයාත් එක්ක ටිකක් කතා කරන්නොන."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම පැහැදිලිව කීවෙමි.

"මට ඔයත් එක්ක කතා කරන්න දෙයක් නෑ."

ඔහු නැවත පත්තරයට යොමු විය.

"ඔයා බිඳින්න යන්නේ ඔයාට කතා කරන්න තරම් දෙයක්වත් නැති කෙනෙක්වද?"

විශ්වාසය. එවරනම් ඒ ඇස් මා දිහාවට විසිවිණ.

"මාව මැරිකරලා මට වඩා ඔයා දුක් විඳියි."

මම කීවෙමි. ඔහු පත්තරය නවා පසෙකින් තැබීය.

"ඔයා දැන් මොනාද මට කියන්නේ?"

චානුක දැන් ළැම මත පටලවා ගත්තේය.

"මගෙ හිතේ දිනේත්‍රා ගැන තියෙන ආදරේ ඔයා හිතන තරම් සුළු දෙයක් නෙමේ. මං දිනේත්‍රාට ආදරේ කරන්නෙ මුළු හිතින්මයි."

මම කියාගෙන ගියෙමි.

"ඕවා කියලා ඔයාට මාව රවට්ටන්නවත් - වෙනස් කරන්නවත් බෑ."

"මම නෙමේ චානුක ඔයයි ඔයාව රවට්ට ගන්නේ. අපි බැඳලා කොච්චර කල් ගියත් දිනේත්‍රා මගේ හිතේ ඉඳියි. හිතින් වෙන මිනිහෙක් එක්ක හිතින් ජීවත්වෙන ගෑණියෙක්ව තුරුල්කරන් නිදාගන්නද ඔයාට ඕන චානුක?"

චානුකගේ මුහුණ රතුවිණ. [illegible]

වේගයෙන් ගැහිණ. විශ්වාසය. මා කියන දේ ඔහුට බර වැඩිය.

"තමන්ට ගැලපෙන කෙනෙක්ව බැඳගෙන සතුටින් ඉන්න ඉඩ තියෙද්දීත් ඇයි ඔයා ජීවිතේ විනාශ කරගන්න හදන්නෙ?"

"ඔයා මොනාද මට කරන්න කියන්නෙ පෙහන්සා. මං කවදාවත් දෙමව්පියන්ට විරුද්ධව වැඩකරපු කෙනෙක් නෙමේ. කැනඩා ගියා උනත් බිස්නස් එක දියුණු කරගන්න මහන්සි උනා මිසක් මං වෙන දේකට හිත යොමු කළේ නෑ. ඒ වෙනකොටත් අපේ මැරේජ් එක ප්‍රපෝස් වෙලා ඉවරයි ඒ හින්දා මං හැමදාමත් හිතුවෙ ඔයා ගැන."

චානුක දෝතින් හළල පිරිමැද ගත්තේය.

"මට ඔයා ගැන ඇත්තටම දුකයි චානුක."

"දුක නිසාද මාව දාලා වෙන එකෙක් ගාවට යන්න හදන්නේ?"

"නෑ.... මට අවංකවම ඔයාගෙ ජීවිතේ ගැන දුක හිතෙන නිසා තමා ඒක විනාශවෙන්න නොදී බේරගන්න හදන්නේ. කැනඩා නෙමේ මේ ලෝකේ කොහේට ගියත් මං යන්නේ දිනේත්‍රාව හිතේ තියාගෙන. මට ඔයා ගැන හිතන්න කවදාවත් ඉඩක් නැතිවෙයි."

මම තේරුම් කළෙමි.

"දැන් ඕවා කතාකරන්න පරක්කු වැඩි පෙහන්සා."

චානුක උන්නේ ළතැවිල්ලේය.

"නෑ [illegible] පරක්කු වැඩිනෑ චානුක... ප්ලීස් අපි මේ වරද [illegible]

The Reader's Place

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම බැගෑපත් වීමි.

"මට..ට කරදර කරන්නෙපා."

ස්ටූලය මත තිබූ පත්තරට ගසා බිමට හෙළමින් චානුක නැගිට්ටේය.

"ඔය මනස්ගාත ඔයා ඔළුවෙ පුරවගෙන ඉන්නවා මදිවට මාවත් අවුල් කරන්නෙපා."

චානුක පිටව ගියේ මට තදින් එහෙම කියාය. බිම වැටී පෙරලුන පත්තරයේ පිටු සුළඟට සරසර ගෑවේය. මා ඒ දෙස බලා උන්නේ කාන්සිය පිරුණු දෑසිනි.

"බ්‍රාස්"

සුදු පාට කාරයක් සැනසුම ඉදිරිපිට නතර විය. චානුක පමණක් නොව වික්‍රම අන්කල්ද නිවසේ වූ හන්දා ගේට්ටුව තිබුණේ හැරදමාය. රියෙන් බැසගත් හොඳින් හැඳ පැළඳගත් අයෙක් වත්තට ඇතුළු විය.

ඒ ගමන - ඇඳුම පැළඳුම මට - නෙතට හුරුගානය. මම මිදුලට එබිමි.

"අප්පච්චි..."

මගේ සතුට දෝරේ ගැලුවේය. සැනසුමේ උස් පඩිදෙක නැග වැරැණ්ඩාවට ගොඩවූ අප්පච්චි මා තුරුළු කොට ගත්තේය.

"අප්පච්චි... මගේ අප්පච්චි..."

දුකට හුරු කඳුළු සතුටට පවා [illegible]

"ධනේ..."

මා කොයිතරම් හයියෙන් කෑගසා තිබුණාදැයි සිතනොත් වික්‍රම අන්කල් - කෝසලා ඇන්ටී හා චානුකද උන්නේ අප වටකොටගෙනය.

"ධනේ..."

වික්‍රම අන්කල් අප්පච්චිව වැළඳගත්තේය. ඊළඟට චානුකය. මම ඔවුන්ට ඉඩදී පසෙකට වීමි. මා වාගේම සියල්ල අප්පච්චිත් උහුලා දරා හංගා උන්නායි මට හිතේ.

"යමු ධනේ ගෙට"

අප්පච්චි ගේ ඇතුළට ආවේත් - සැටියේ හිඳගත්තේත් මගේ අතක් තරව අල්ලාගෙනය. මෙතෙක් මා පෙලූ අහිංසක මට වද දුන් අසරණකම අප්පච්චිගේ එකම ස්පර්ශයෙන් මා දමා පලාගියසෙයකි. මට දැනුණේ වදන් කළ නොහැකි වූ විසල් රැකවරණයකි.

"ධනේ මොකද හදිසියෙම..."

සන්සුන් වෙන්නට හැදුවත් වික්‍රම අන්කල්, කෝසලා ඇන්ටි, පමණක් නොව චානුකද උන්නේ කලබලවීය.

"විකී මේ මොනා කතා කරනවද? මට ඉන්නෙ එකම දරුවයි.... ඒ ළමයට ඉන්න එකම නෑදෑයා මමයි. දෝණිගෙ මංගල්ලෙට තව තියෙන්නෙත් දවස තුන හතරයි. මට හිතෙන්නෙ මං දැනටමත් පරක්කු වැඩිද කියලා."

අප්පච්චි කිසිවෙ වෙනසක් නොපෙන්වායි.

"නෑ මං [illegible]තරමේ අපට දන්නුවේවත් නෑනෙ."

වික්‍රම අන්කල්ද සිනාවී සැහැල්ලුවන්නට උත්සහ දැරීය.

The Reader's Wood

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඕවා කතා කරන්න පස්සෙ බැරියැ.... අපි මුකුත් බීල ඉමු. වීසී අර කාමරේක තාම ගේට් එක ළඟ. මං හිතන්නෙ මිස්ට ධනවංශට ඒක පිටත් කරන්න අමතක උනා."

කෝසලා ඇන්ටි තැනට ගැලපෙන්නට උත්සහ දැරීය.

"නෑ ඒක තිබිච්චදෙං"

අප්පච්චි සැණින් කීවේය. උස්සාගත් කය විකුම් අත්කල් නැවත පුටුවට බර කළේ කෝසලා ඇන්ටි දෙස බලාය. ඒ මුහුණු අතර හුවමාරු වුණ බැල්ම තුළ කැටිව තිබූ පුදුමය අප්පච්චිට පවා දැනුණ වග විශ්වාසය. එහෙත් අප්පච්චිගේ එකම ඉරියව්වකින්වත් ඒ දැකි බවක් නොදැක්විණ.

"ඉතින් දූ... මේ දවස්වල ගොඩක් සතුටින් ඇති නේද?"

අප්පච්චි අල්ලාගත් මගේ අත ඔඩොක්කුවට ගෙන ඇසීය. මම කඳුළු උනන ඇස් හෙමිහිට සීරු මාරු කළෙමි.

"දූ... ඇයි කතා නැත්තෙ සතුටින් නෙමේද ඉන්නෙ?"

අප්පච්චි ඇහුවේ මගේ මූණට පාත්වී උනත් සැනසුමේ වූ නිහැඬියාව ඒ කටහඬ පැහැදිලිව ඇහෙන තරමට ඝනවිය.

"ඕක අහන්නත් දෙයක්ද මිස්ට ධනවංශ. චානුක පුතාව බඳින්න වෙන බව පෙහන්සා දන්නෙ ගොඩක් ඉස්සර ඉඳන්නෙ. ඉතිං මේක සතුටු හීන එළිවෙන වෙලාවක්නෙ."

කෝසලා ඇන්ටි කතා කළේ මා බේරාගන්නට වාගේය.

"මං ආසයි මගේ දෝණිගෙ කටින්ම දැනගන්න දූ චානුකව බඳින්නෙ කැමැත්තෙන්ද කියලා."

අප්පච්චි මගේ නිකට උඩට ඔසවා ගත්තේය. මට බැලුණේ චානුක විකුම්සිංහ දෙසය. විශ්වාසය මගු අපේ මුහුණු හැම එකම මගහැර අතකබලා උන්නත් ඒ නිසා තිබුණේ මේ පිළිතුර ළඟය.

"දෝණි"

අප්පච්චි නිහැඬියාව බින්දේය.

"මං.... මං.... චානුකව මැරිකරන්න කැමති නෑ අප්පච්චි..."

මම හිතට දිරිගෙන කීවෙමි. අප්පච්චි මගේ මුහුණින් අතගිලි ඉවත්කොට ගත්තේය.

"ඇයි ඒ?"

ඔහු ඊළඟට ඇහුවේය.

"මං වෙන කෙනෙකුට ආදරේ කරනවා.. ඒ හින්දා මට චානුකව මැරිකරන්න බෑ."

මේ පිළිතුර අප්පච්චි නොදැන උන්නා නොවේ. ඔහුට උවමනා කරන්නට ඇත්තේ සැනසුමේ ඇත්තන් ඉදිරිපිටදී සියල්ල හෙළිකරවා ගන්නය.

"පෙහන්සාව කුකරි ක්ලාස් ඇරියෙ ගෑණු ළමයෙක් හැම කෑම බීම ජාතියක්ම උයන්න පිහන්න දැනගෙන ඉන්න ඕන හන්දා. එයා ඒ ගෙදර පිරිමි ළමයා එක්ක සම්බන්ධයක් ඇතිකරගනී කියලා අපි හීනෙකින්වත් හිතුවේ නෑ."

කෝසලා ඇන්ටි විස්තර කොටගෙන ගියාය.

"ඔබා [illegible] දැන් ඉබාකට කතා කරනවද කෝසලා? [illegible]ගෙ [illegible] ළමයාගේ දේවල් ඇතිවෙන්න පුළුවන්.

The Reader's Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඒවා අපිත් අමතක කරලා එයාලවත් හදාගන්නවා මිසක ආයෙ ආයෙ ඔයගැන කතා කරන්න ඕන්නෑ.... චානුක පුතා උනත් දන් තත්ත්වය තේරුං අරන්නෙ ඉන්නෙ...."

වික්‍රම අන්කල් හනික කීවේය. ඔවුන්ට උවමනා දිනේත්‍රා හා මා අතර ආදරය සුළු දෙයක් කොට පෙන්වන්නය. අප්පච්චි උන්නේ කිසිවක් නොදනෙන ගානටය. ලොකු බියක් දුක පරයා හිතට ගොඩවිය. මේ කතා අසා අප්පච්චිත් මගේ හිතේ උපන් ආදරය සුළුකොට හිතන්නට ඉඩ තිබේ. මට ඇති එකම පිහිට අප්පච්චිය. හඬා දොඩා වැලපී පිහිට යැදිය යුත්තේ දෙවියන් ඇති දේවාල ළඟදීය. මම අප්පච්චී ළඟ බිම දෙදණ ගසා ඒ දණිස්සේ හිස තැබීමි.

"අනේ අප්පච්චි.... දිනේත්‍රා හොඳ කෙනෙක්... මට එයා නැතුව බෑ. මාව චානුකට බන්දල දුන්නොත් මං හැමදාම දුක්විඳී අප්පච්චි... අනේ මයෙ අප්පච්චී මාව චානුකට දෙන්න එපා...."

මම හඬහඬාම කියවාගෙන ගියෙමි.

"ඔය ඇඩිල්ල නතර කරනවා දෝණී."

අප්පච්චි කීවේ තදිනි. ඔහු මට කවදාවත් තදින් හිටි කෙනෙකු නොවේ. ගැලූ කඳුළු මගේ නෙත් තුළම ගල්විණ. අප්පච්චි නැගිට ගත්තේ මගේ අතත් දැඩිව අල්ලාගෙනමය.

"විකී..."

වික්‍රම අන්කල් නැගිට හිටගත්තේ සාන්සුන් වෙන්නට උපරිමයට උත්සහ දරමින්ය.

"මේ මඟුල කෙරෙන්නෑ විකී."

අප්පච්චී සැප්‍රුව කීවේය. වික්‍රම අන්කල්ගෙ මුවත් ඇසුත් පලල්වී ගියේ අදහාගන්නට බැරිව වාගේය. ඇත්තය. ඔහුට, කෝසලා ඇන්ටිට, චානුකට සේම මටත් මොහොතකට අදහාගන්නට බැරිවිය.

"මොනා...."

යාන්තම් කට පණ පොවාගන්නට පොහොසත්ව උන්නී කෝසලා ඇන්ටී විතරය.

"චානුකගෙයි පෙනන්සාගෙයි වෙඩින් එක කෙරෙන්නෑ මිසිස් වික්‍රමබාහු."

අප්පච්චි වඩාත් පැහැදිලි කළේය.

"මේ මොන කතාවක්ද? සෙල්ලමක් කියලා හිතුවද? අපි කොහොමද සමාජේට මූන දෙන්නෙ?"

කෝසලා ඇන්ටි කෝපයෙන් උන්නාය.

"දරුවන්ගෙ ජීවිතත් එකක් සෙල්ලං කරන්න බැරි හින්දා තමා මං මේ තීරණේ ගත්තෙ."

අප්පච්චි කීවේය.

"එහෙමයි කියලා දරුවො කියන විදිහට නටල හරියන්නෑ ධනේ. අපියි හරි වැරැද්ද තෝරලා දීලා දරුවන්ට නියම පාරට ගන්නොන."

වික්‍රම අන්කල් කීවේය.

"මං හිතන්නෙ මගෙ දරුවා ඉන්නෙ දන් තනියම හරි වැරැද්ද තෝරගන්න පුළුවන් වයසක කියලා."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

තත්වය කොයිතරම් උණුසුම්විද අප්පච්චි උන්නේ හොඳටෝම නිවිලාය.

"ධනේගෙ අන්තිම තීරණේ ඒකද?"

වික්‍රම අන්කල් ඇහුවේය.

"මගේ දරුවගෙ සතුට තරං මට වෙන මොනවත් වටින්නෑ."

අප්පච්චි මගේ හිස අතගෑවේය. මේ ලෝකේ හොඳම හොඳ තාත්තා මගේ අප්පච්චි යැයි මට හිතේ.

"එහෙමනං ධනේ ලෝයර්ට කතා කරලා තියාගත්තොත් හොඳයි."

වික්‍රම අන්කල් කීවේය.

"විකී..."

අප්පච්චි කතා කරන්නට උත්සහ කළේය.

"නීත්‍යානුකූල විදිහට අපේ බිස්නස් එක දෙකට බෙදෙනවා මිස්ට ධනවංශ... මං මගෙ ලෝයර්ට කියලා ලීගල් ඩොකියුමන්ට්ස් එවන්නං."

වික්‍රම අන්කල් පැහැදිලි කළේය. ඔහු පළමු වරට තාත්තාට මිස්ට ධනවංශ කීවේය. අප්පච්චිගේ මුවේ අර මඳ සිනහව එලෙසම තිබුණේ මා පුදුමකරවමිනි.

"මං මුලිනුත් කිව්වෙ විකී.... මේ ඉන්නෙ මේ ලෝකේ මට ඉන්න එකම නෑයා. එයා තමා මගෙ ජීවිතේ අංක එක. මං අනිත් හැමදේ ගැනම හිතන්නෙ ඊට පස්සෙයි."

අප්පච්චි කීවේ සරලවය.

"දෝණී අපි දැන් මෙහෙන් යනවා..."

අප්පච්චි අර කාරය ගේට්ටුව ළඟ නතර කොට තියා ගත්තේ මන්දැයි මට අවබෝධ වන්නේ දැන්ය.

"මං ඉක්මණට එන්නං."

තරප්පව නැඟ මා මගේ කාමරයට ගියේ ඉගිලී වාගේය. අත්‍යවශ්‍ය ලියකියවිලි ටිකක් - ඇඳුම් කීපයක් - නැතුවම බැරි උපකරණ දෙකතුනක් පාසල් බෑගයට අනුරාගෙන මම හනික තරප්පුව බැසීමි.

"යං."

මම අප්පච්චිගේ අතේ එල්ලීමි.

"මෙච්චර දවසක් මගෙ දරුව පරිස්සං කළාට මං ඔයාලට ණයගැතියි."

අප්පච්චි කීවේය.

"මේ ඒ ණය ගෙවන විදිහ වෙන්නැති - අපූරුයි."

කෝසලා ඇන්ටි දතකට මැදගෙන හිඳ කීවාය.

"ඒ ණය මගෙ දරුවගෙ සතුටෙන් ගෙවලදාන්න මට හිත හදාගන්න බෑ මිසිස් වික්‍රමබාහු."

අප්පච්චි කීවේය.

"අපි යං දෝණී."

අප්පච්චි [illegible]ප්සරවිය.

මම [illegible] තියද්දී ඒ මුහුණ දෙස බැලීමි. ඒ ඇස් තිබුණේද මගේ මුහුණ මතය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"යන්නං."

මම ගිහින් එන්නං නොකියන්නට පරිස්සම් වීමි. චාහුක ඔහේ බලා උන්නේය. ඒ ඇස්වල වුයේ දුකක්ද - පසුතැවීමක්ද - කලකිරීමක්ද මට නොවැටහේ. ඇත්තම කතාව නම් මා කවදාවත් චාහුක වික්‍රමබාහුව තේරුම් ගන්නට උත්සාහ නොකළ බවය. ඔහුට දුකක් වී ඔහුගේ ලෝකයට ඇතුල් වෙනවාට වඩා මේ නික්මයාම හොඳය.

මම සැනසුමෙන් එළියට අඩිය තැබීමි. මේ මා වසර කීපයක් ජීවත් වූ නිවසය. එහෙත් නිදහස් වීමේ සතුට මිස වෙන්වයාමේ දුක හිතට වදයක් නොවිය.

16

"අපි මේ කොහෙද යන්නෙ අප්පච්චි..."

පාර දිගට ඇදෙන වාහනයේ අප්පච්චිට ළංව හිඳ මම ඇසීමි. මේ තරම් විසල් ලෝකයේ අපට අපේය කියා අඩුම තරමේ පුංචි හෙවනක්වත් නොවිය. අම්මා අතැර දා ගියතැන් පටන් අප්පච්චි මා හැදුවේ අතන මෙතන තියාය.

"අපි අපේම කියල තැනක් හදාගමිමු පුතේ."

අප්පච්චි වචන විකකින් ලොකු කතාවක් කීවේය.

"මං ළඟ ඉතුරු කරගත්ත සල්ලි ටිකක් තියෙනවා. මං දෝණිට ගෙයක් අරන් දෙනවා.... ඒත් පුතේ ඊට කලියෙන් මං මේ ප්‍රශ්නෙ විසඳගෙන ඉන්න ඕනේ. තවම විසඳුනේ ප්‍රශ්නෙන් භාගයක් විතරයි. ඉතුරු භාගෙත් විසඳගත්තනං මට ඔයා ඔය කියන ළමයයි එයාගෙ දෙමව්පියොයි මුණගැහෙන්න ඕන..."

අප්පච්චි කීවේය. මුහුණ දෙන්නට අපහසුම මොහොතට මා දන් මුහුණ දී ඇතුවා වාගේ මට දැනිණ. මට කටහැර ආඩම්බරයෙන් දිනේත්තුගේ ගුණ ගැන අප්පච්චි සමග කියන්නට ප්‍රුෂිනා. එහෙත් මා මේ තරම් ආදරය කරන දිනේත්තු මට වඩා

The Readers Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

වයසින් බාල වග කියන්නට හිත හදාගත්තේ කොහොමද?

"දෝණි"

කල්පනා බරව උන් මම අප්පච්චි දෙස බැලීමි.

"මං විකීලගෙ ගෙදරට ගියේ මේ හොටෙල් එකේ රූම්ස් දෙකක් බුක්කරලා. බහින්න. දැන් අපට ගෙදර වෙන්නෙ මේකත තමයි."

මම රිය දොරින් පය බිම තැබීමි. කැළණි ගං නදිය පසුබිම කොට පිහිටි මහරම් හෝටලයක මිදුලේ කාරය නතරව තිබිණි. ශාන්තව ගලා ගිය ගං දියට මුහුණලා පිහිටි කාමර පේළි නිසංසලය. හිත් ඇදගන්නා සුළුය.

"ඔව්...."

වාහනයට මුදල් ගෙවා පිටත් කොට අප්පච්චි ඉස්සර විය.

"මේ කාමරේ දූට."

අප්පච්චි ඉන් එක කාමරයක දොර මට හැර දුන්නේය. මගේ හිතේ පැතිර තිබූ හැඟීම දුකක් - සංකාවක් කියා හෝ සතුටක් - උද්දාමයක් කියා හෝ වෙන්කොට දිය නොහැකි විය. ජීවිතය වෙනස්ව තිබේ. ඉතින් මොනවා වෙනස් වුනත් මට මගේ අප්පච්චි ලැබී තිබේ. ආයේ මොනම හේතුවකටවත් මට අප්පච්චි ළඟින් වෙන්වන්නට සිදුවන්නේ නැත. හිතට ඇති එකම දහරිය එයාමය.

"ඇඳුම් මාරුකරගන්න. අපි මෙ[illegible] කාලම [illegible]"

අප්පච්චි මට කීවේය. මම ළං [illegible] අප්පච්චි සමග කෑමට ගියෙමි. හෝට[illegible] භෝජන ශාලාව [illegible]

වැඩි සෙනගක් නොවීය. කෑ බී හමාරව අප්පච්චි මා අතින් අල්ලාගෙන ගං ඉවුරට ගියේය. විසල් තුග ගසක් මුල වූ සිමෙන්ති බංකුවේ අප්පච්චි වාඩිවූයේ මා ළංකොටගෙනය.

"දෝණි"

මම හිස නැමීමි.

"දෝණි මට ඇත්ත කියන්න. අර වගේ සම්බන්ධයක් ඇතිවුණේ කොහොමද? එයා හොඳ කෙනෙක් කියල ඔයා තීරණය කළේ කොහොමද කියලා?"

අප්පච්චි අසන්නේ උවමනාවෙනි.

මම දිනේත්‍රව මට මුලින්ම මුණ ගැසුනදා පටන් අද මේ මොහොත දක්වා හැමදේම අප්පච්චිට කීවෙමි.

"දිනේත්‍ර හොඳ කෙනෙක් අප්පච්චි. මං මගේ අම්මා හින්දා දුක් විඳනවා. එයා එයාගේ තාත්තා හින්දා දුක් විඳිනවා. මගේ අම්මව කවුද කියලා අඳුනගන්නවත් මට අම්මා මතක නෑ. මම ඒ තරං පුංචි කාලෙ ඉඳලම මගෙ අම්මා ජීවත්වුණේ මගෙන් වෙන්වෙලා. ඒත් මං විඳිනවට වැඩි දුකක් දිනේත්‍රයි එයාගෙ අම්මයි විඳිනවා. එයාගෙ තාත්තා එයාලට පෙනි පෙනීම වෙන ගෑණුකෙනෙක් එක්ක ජීවත් වෙනවා. ඒක මොනතරම් දරුණු වේදනාවක්ද? දිනේත්‍ර මාව තේරුං ගන්න අපේ මේ සමානකමක් බලපෑවා අප්පච්චි. මට ඕන කළේ මගේ හිතේ තියෙන දුක - තනිකම තේරුං අරන් හිතට හයිය වෙන කෙනෙක්. දිනේත්‍රට උනත් එහෙමයි. අපි අපට කැමති උණේ - ආදරේ කළේ ඒ හින්දා."

මගේ [illegible] බරවිය. ඇස් තෙත් විය.

"[illegible]ට මං තනුවට වඩා රටේ ලෝකෙ දේවල්

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

තේරෙනවා. ඔයාට ඒ ළමයත් එක්ක ආදරෙන් ජීවත්වෙන්න පුළුවන් කියලා ඔයාට හිතෙනව නං මට ප්‍රශ්නයක් නෑ."

අප්පච්චි මගේ හිස මත අත තැබුවේය.

"ඒත් අප්පච්චි....."

මම ගොත ගැසීමි. දිනේත්‍ර හා මා අතර සමාජය දුටු එකම වෙනස්කම වචනවලට හරවාගත නොහැකිව මා වූයේ ළතැවිල්ලේය.

"ඇයි දූ..."

"මං අප්පච්චිට නොකිව්ව දෙයක් තියෙනවා. මට අප්පච්චිට කිසි දෙයක් හංගන්න ඕනකමක් නෑ. ඒ නිසා මේ කාරණේත් මං අප්පච්චිට කියන්නෝන."

අප්පච්චි මොකද්ද'යි නොඅසාම බලා උන්නේය. මම අප්පච්චි පැත්තට හැරී හරිබරි ගැසුණෙමි.

"දිනේත්‍රයි මායි අතර වයස පරතරයක් තියෙනවා. දිනේත්‍ර මට වඩා බාලයි අප්පච්චි."

"මොනා...."

අප්පච්චිගේ ඇස් පුදුමයෙන් විවර විය.

"වැඩි කාලයක් නෙමේ අප්පච්චි.... අවුරුදු තුනකින් විතර." මම කතාවේ සැර බාල කරන්නට උත්සහ කළෙමි.

"දෝණී..."

අප්පච්චි උන්නේ ඇතුළත [illegible] කරන්නට උත්සහ දරමිනි.

"දෝණී මට කියන්නේ ඔයාට වඩා වයසින් බාල පිරිමි ළමයෙක්ව බැඳ කරන්න කැමති කියලද?"

"අප්පච්චි..."

"මේ අහන්න... පිරිමියා අනිවාර්යෙන්ම වයසින් වැඩි කෙනෙක් වෙන්න ඕන දෝණී. එතකොටයි ගෑණු ළමේකුට ගැලපෙන ආරක්ෂාව - රැකවරණය - මඟපෙන්වීම ලැබෙන්නෙ. ඔයත් තාම ඉන්නෙ කාගෙහරි මඟපෙන්වීමක් - ආරක්ෂාවක් ඕන කරන වයසක. ඉතින් කොහොමද මං ඔයා තරම්වත් ජීවිතේ ගැන අවබෝධයක් අත්දැකීමක් නැති ළමේකුට ඔයාව බාරදීලා අතපිහදාගන්නේ."

අප්පච්චි කියන්නේ ඇත්තය. එහෙත් මගේ දිනේත්‍ර ඔය හිතනා තරම් ළාබාල පිරිමියෙකු නොවේ.

"මට වඩා බාල උනා කියලා දිනේත්‍ර මට නොගැලපෙන කෙනෙක් නෙමේ අප්පච්චි. එයා පිරිමි ළමයෙක්. මට වඩා සමාජය ගැන දැනීමක් එයාට තියෙනවා."

"ඔය ප්‍රශ්නෙ ඔයාලට විතරක් නෙමේ මේ සමාජයටත් බලපානවා දෝණී."

"වයසින් අඩු පිරිමින්ව බැඳලා සතුටින් ඉන්න ගෑණු වර්ග ඕනතරං මේ සමාජේ තියෙනවා අප්පච්චි."

"මං කතා කරන්නෙ මගේ අත්දැකීමෙන් දෝණී. ගෑණියෙක් තමන්ට වඩා වයසින් ගොඩක් වැඩි පිරිමියෙක්ව බඳින එක හොඳ නෑ. ඒ [illegible] තමන්ට වඩා වයසින් බාල පිරිමියෙක්ව බඳින එකත් සුදුසු නෑ. ඔය [illegible] පස්සට...."

"අප්පච්චි..."

The Readers Place

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

නිස්කලංකව තිබිණ. ගේට්ටුව සෙමින් ඇරගත් අප්පච්චිත් මමත් ගේ දක්වා ඇවිද ගියෙමු.

"ගෙදර කවුරුත් නෑ වගේ."

අප්පච්චි කීවේ වටපිටාව දැඩි පාළුවක ගිලී තිබූ හන්දාය.

"තතා කරලම බලමු."

මම දොර සීනුව එබුවෙමි. මිහිරි කුරුළු නාදයක් දෙවරක් හෝ තුන් වරක් ගෙතුල නින්නාද වෙන්නට ඇත. ඉදිරි දොර හදිසියේම හැරිණ. දිනේත්‍රගේ තාත්තා - නාලක කාරියවසම් ගේ දොරකඩ - අප ඉදිරිපිට උසට උසේ හිටගෙන උන්නේය.

"නාලක"

අප්පච්චිට කියැවිණ. නාලක අන්කල් මේ වෙලාවේ මේ ගෙදර මොනා කරන්නේදැයි හිත හතා උන් මට පුදුම හිතිණි.

"දිනේත්‍ර ඉන්නවද?"

නාලක අන්කල් හා අප්පච්චි ගොළුවන් වාගේ පුදුමයකින් ඔවුනොවුන් දෙස බලද්දී මට ඇසිණි.

"කව්ද නාලක..."

ඒ හඬ ආවේ ගෙතුළිනි.

ඊ ඇඳුමට උඩින් හවුස්කෝට් එක දමාගත් තැනැත්තී - අර නාලක අන්කල්ගේ අතියම් බිරිඳ සෙමින් සාලයට ආවාය. සුධර්මා ඇන්ටිගේත් - දිනේත්‍රගේත් ගෙදර ඔවුන් මොනවා කරනවාද? සුධර්මා ඇන්ටිත් - දිනේත්‍රත් කොහේද?

"ධනවංශ..."

ඈ අප්පච්චිගේ නම හරියටම කීවාය. විශ්වාසය අප්පච්චි සැරෙන් වෙව්ලා ගියේය. අප්පච්චි නමින් ඇමතූ ඈ ඊට වඩා කලබලව උන්නාය.

"දිනේත්‍ර කොහෙද? එයා මෙහෙ නැද්ද දූ...?"

මම - පුදුමයෙන් ගල්ව උනුන් දෙස බලා ඉන්නා තිදෙනා අතර ඊටත් වඩා පුදුමව උන්නි යළිඳු ඇසීමි.

"අපි යං දූ...."

අප්පච්චි මගේ බාහුවක් මිරිකා ගත්තේය.

"දූ...?"

අර ගැහැණිය ඒ ඇසුවේ පෙරටත් වඩා පුදුමයෙන් මා දිහා බලාය. අප්පච්චිගේ ග්‍රහණය දැඩිවිය.

"මේ... මේ... මේ...."

ඈය මා දිහාවට අත දික්කොට මොනවා හමුත් කියන්නට උත්සාහ කළාය.

"ඔව්... මේ මගේ දුව පෙහන්සා මනුදිනී ධනවංශ."

අප්පච්චි ඊට පෙර කීවේය. ඒ මා වඩාත් ළංකොට ගනිමිනි.

"දෙයියනේ...."

ඈ ඊට වඩා කිසිත් කීවේ නැත. කපා හෙලූ ගසක් සේ ඇද වැටෙන්නට ගියාය.

"මධු[illegible]"

කෑගසා පැන නාලක අන්කල් ඈ වත්තම් කොට ගත්තේය.

The Reader's Pond

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"අපි යං දෝණි."

අප්පච්චි හැරිණ.

"අනේ අප්පච්චි දිනේත්‍ර...."

මම කතා කරන්නට උත්සහ කළෙමි.

"කිච්චම අහල යං...."

අප්පච්චි මා තල්ලුකරගෙන වාගේ වැලිපාර දිග ආවේය. මට මේ සිදුවූ කිසිවක් තේරුම් ගත නොහැක. අප්පච්චි වෙනස්ව තිබේ. ඔහු උන්නේ සඟවාගත් කෝපයකින්ය. අර ගෙදර තාලක අත්කල්ටත් - අනියම් බිරිය මධුරාණිටත් අයිති වූයේ කොහොමද? දිනේත්‍ර කොහේද? හිත මගෙන් දාහක් ප්‍රශ්න ඇසුවේය.

"ටැක්සි."

අප්පච්චි පාරේ ගිය ත්‍රී විලරයකට අත දමුවේය. අප පසුකොට මඳ දුරක් ගිය ත්‍රී විලරය නතර විණ.

"යං."

අප්පච්චි මා අල්ලාගෙන හනික අඩි තැබුවේය.

"පෙහන්සා...."

අප්පච්චි පිටුපස වාහනයට නැගෙන්නට ගිය මා මොහොතකට ගල් ගැසිණ. මම රියදුරු අසුන දෙස බැලිමි. හිනැහීගෙන මා දිහා බලා උන්නේ අසංකය. අන්තිම වතාවට මාත් - දිනේත්‍රත් මුණගැහුණේ අසංකගේ මේ ත්‍රීවිලරය තුළදීම බව මට ක්ෂණිකව සිහිවිණ.

"අසංක..."

මා කතා කළේ හිත උපන් සතුටකිනි.

"පෙහන්සා කොහෙද මේ..."

අසංක ඇසුවේය.

"මේ මගේ අප්පච්චි. අපි ආවේ දිනේත්‍රව මුණගැහෙන්න. ඒත් මේ ගෙදර දැන් දිනේත්‍ර නැනෙ."

මම කියවාගෙන ගියෙමි.

"ඔව් දිනේත්‍රලා දැන් මෙහෙ නෑ...."

"දිනේත්‍රයි - සුධර්මා ඇන්ටියි කෝ අසංක..."

"දිනේත්‍ර සුපර්ස්ටාර් උනායින් පස්සෙ වැල්ලවත්ත පැත්තෙන් ගෙයක් ගත්තා. දැන් සුධර්මා ඇන්ටියි දිනේත්‍රයි ඉන්නෙ එහේ. මේ ගේ කොහොමටත් තාලක අත්කල්ගේ නමට තිබ්බෙ. ඒ දවස් වලත් ගේ ඉල්ලා ඉල්ලා මිනිහා සුධර්මා ඇන්ටිට කරදර කළා. දිනේත්‍රලා ගියදාට පහුවෙන්දම තාලක අත්කල් අර ගෑණිත් එක්ක මෙහේ නතර උනා."

අසංක විස්තර කර කීවේය.

"අනේ අපි දිනේත්‍රව බලන්න යං අප්පච්චි..."

මම කීවෙමි. වැටෙන්නට මග බලාගෙන කඳුළු මහා ගොඩාරියක් ඇහැමුල තිබිණ.

"ඕන්නෑ. අපි හොටෙල් එකට යං...."

අප්පච්චි අසංකට හෝටලයට යන පාර කීවේය. දිනේත්‍රව [illegible] මගේ [illegible] තිබුණත් කළු වී හැකිලී තිබූ අප්පච්චිගේ මුහුණ මගේ ආසාවන් වියලා දැමීය.

The Reader's Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"අසංක..."

ගණුදෙනු බේරාගෙන රිය ආපසු හරවා ගනිද්දී මම අසංක ඇමතීමි.

"ඇයි ?"

"මට උදව්වක් කරනවද?"

ඔහු හා කිවේ නැත. එහෙත් උවමනාවෙන් බලා උන්නේය.

"කවදහරි දිනේත්‍රව හම්බඋනොත් මං මැරෙනකං එයා වෙනුවෙන් බලං ඉන්නවා කියන්ඩ."

බලා උන් කඳුළු ඇහේ මායිම් පැන්නේය. රිය සැරදමා පණ ගැන්වෙද්දී මං ආපසු හැරුණේ හඩාගෙනමය.

"දෝණී..."

කාමරයට - ඇඳට දුවයන්නට උවමනා කළ මගේ අත අප්පච්චි දැඩිව අල්ලා ගත්තේය.

"මට දෝණිත් එක්ක කතා කරන්නෝන..."

"අප්පච්චී මට හැමදේම හංගනවා.... රිද්දනවා... මට දිනේත්‍රව බලන්න ඕන අප්පච්චී... මට දිනේත්‍ර නැතුව ජීවත් වෙන්න බෑ..."

මම හඩ හඩාම කීවෙමි.

"දූ දිනේත්‍රව අමතක කරන්න ඕන... ඒක කවදාවත් කෙරෙන දෙයක් නෙමේ..."

අප්පච්චි කිවේ අහක බලා[illegible] ඔහු [illegible] උනෝකින් ඇතිය. මට පිස්සු හැදෙන්[illegible] අප්පච්[illegible]

මේ විදිහට වෙනස් වුනේ ඇයි?

"මට දිනේත්‍රව අමතක කරන්න බෑ. මං මැරෙයි. ප්ලීස් අප්පච්චී මට එහෙම කරන්න කියන්නෙපා."

මම අප්පච්චීගේ දෙවුර සොලවා කීවෙමි.

"එහෙනං දිනේත්‍ර ඔයාව අමතක කරයි...."

අප්පච්චි සෙමින් කීවේය.

"දිනේත්‍රට කවදාවත් එහෙම කරන්න බෑ..."

මම විශ්වාසයෙන් කීවෙමි.

"ඇත්ත දැනගත්තම දිනේත්‍ර එහෙම කරයි දෝණී."

අප්පච්චි කතා කළේ මටත් වඩා විශ්වාසයෙනි.

"මොකාද ඇත්ත?"

"එයාගෙ අම්මගෙන් තාත්තව උදුරගත්ත ගෑණි ඔයාගේ අම්මා කියලා දැනගත්තම..."

අකුණක් - නැත එකක් නොව දස දහසක් හිස මත පුපුරා ගියේය. මම අප්පච්චි දෙස ගල්ව බලා උනිමි.

"අම්මා..."

"ඔව්... දූව මගෙන් හැමදාම ඇහුවෙත දූවගෙ අම්මා කවද? ඇයි එයා අපිව දාලා ගියේ කියලා. දූවගෙ අම්මා මධුරාණී. දූව ඉපදිලා [illegible] කාලකින් මධුරාණී තාලකත් එක්ක පැනලා ගියා. එදා-ඉඳල මං [illegible] අවුරුදු ගාණක් හෙව්වා. ඒත් මට [illegible]

The Reader's Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

අප්පච්චිගේ ඇස්වල කඳුළු තිබිණ.

මා හිතා උන්නේ මගේ අම්මා සුධර්මා ඇන්ටී වාගේ වන්දනීය ගැහැණු චරිතයක් වන්නට ඇත කියාය. අම්මා ගැන පැහැදිලි මතකයක් නොවූ මම මගේ අම්මා සුන්දර - කැන්පත් ගැහැණියක වන්නට ඇතැයි හිතේ තියාගෙන උනිමි.

එහෙත්?

හාලක අන්කල්ගේ ඇගේ එහි අතන මෙතන රවුම් ගැහු චානුක සමග රත්තරන් බඩු සාප්පුවේ හිඳියදී මා හා වාද කළ අර නැතැත්තිය - මධුරාණි මගේ අම්මා යැයි මට හිතාගන්නත් බැරිය. ඒ වාගේ ගැහැණියක සමග මගේ අප්පච්චි කොහොම ජීවිතයක් ගත කරන්නට ඇත්ද?

"අප්පච්චි..."

සිහි එලවාගත හැකිවූ මොහොතේ මම විලාපදීගෙන අප්පච්චිගේ ඇගේ එල්ලීමි.

"අපට මේ මොනාද උනේ අප්පච්චි?"

"මට සමාවෙන්න පුතේ... පුතා දිනේත්‍රට කොයිතරම් නම් ආදරේ කළත් තමන්ගෙ අම්මට අර වගේ දුකක් දීපු ගෑණියෙකුගේ දරුවෙකුට ආදරේ කරයිද ඒ අම්මිගෙ පුතෙක්? මේ ඇත්ත ඕය කියන දිනේත්‍ර දැනගත්තොත් මොනාවෙයිද?"

අප්පච්චි කියන්නේ ඇත්තය. දිනේත්‍ර අම්මාට පණවගේ ආදරේය. එහෙම දරුවෙකුට මේ ඇත්ත [illegible] වැඩිය. මේ [illegible] ඇත්ත එක්ක මට දිනේත්‍රගේ තාපස [illegible] යන්නත් බැරිය.

"අපි මොකද කරන්නෙ අප්පච්චි..."

ජීවිතේ හැම අහුමුල්ලම හිස්ව ගියා වාගේ මගේ හිතට දැනිණ.

"අපිට මෙහෙ කියලා කවුරුත් නෑ මගෙ පුතේ."

අප්පච්චි මා තුරුළු කොට ගත්තේ ඒ ඇස් වලින් කඳුළු කැට වැටෙද්දීමය.

මා හිතූ හැම සිතුවිල්ලකම කොණක දිනේත්‍ර උන්නේය. දිනේත්‍ර මගේ ජීවිතයම විණැයි මා කියන්නේ ඒ හින්දාය. දැන් දිනේත්‍රගෙන් හිස්ව ගිය ජීවිතය අපුලය. වේදනාකාරීය.

"දෝණී..."

පසුදා උදේ අප්පච්චි හොඳින් ඇඳ පැළඳ මගේ කාමරයට ආවේය. ඇඳේ වැතිරී උන් මම නැගිට හිඳ ගතිමි.

"අපි මෙහෙන් යං දෝණී."

අප්පච්චි කීවේ මගේ ළඟින් හිඳගන්නා ගමන්ය.

"කොහාටද?"

මට නොහිතාම ඇසිණ.

"කැනඩාවට..."

"කැනඩා..."

කොහේ හෝ යා යුතු බව දැන උන්නත් මේ රටිනුත් ඈතට යන්නට [illegible] යැයි මා හිතා සිටියේ නැත.

"[illegible] කව්රුත් නෑ දෝණී. අපි කැනඩා යං. චිත්‍රමහාත්තුලා එක්ක තියෙන බිස්නස් එකෙයාස් නැති උනාට

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මට මගේ කම්හැනි එකේ තියෙන නීත්‍යානුකූල අයිතිය ලැබෙනවා. ඒ නිසා අපට කරදරයක් නැතුව ජීවත් වෙන්න පුළුවන්."

අප්පච්චි විස්තර කළේය. මගේ හිත තිබුණේ දිනේත්‍රා දමා ඒ තරම් දුරක් යන්නට හිත හදාගන්නට බැරිවය.

මගේ කාමරයට යාබද අප්පච්චිගේ කාමරයේ දොරට කිසිවෙකු තට්ටු කළේය. පළමුව අප්පච්චිත් - ඒ පසුපස මමත් එළියට ආවෙමු.

"ආ සර්... ඔතනද?"

සුදු හැඳගත් හෝටල් සේවකයා අප්පච්චිට ළං විය.

"සර්ව හම්බවෙන්න අමුත්තෙක් ඇවිල්ලා."

ඔහු කීවේ කටපුරා හිනැහිය.

"කවුද?"

"අර මේ පාර සුපර්ස්ටාර් උනේ..."

සේවකයා කීවේ පෙරටත් වඩා උවමනාවෙනි.

"දෙයියනේ..."

මට අප්පච්චි දෙස බැලිණ.

"අනේ අප්පච්චි මගෙ දිනේත්‍රා..."

මම අප්පච්චි තනිකොට හෝටලයේ ඉදිරිපස කොටසට දිව ආවෙමි. සේවකයා කීවා හරිය. [illegible] දිනාල් කා[illegible] හෝටලයේ අමුත්තන් පිළිගන්නා ශාලා[illegible] බලාව උන්[illegible] මගේ දිනේත්‍රා - මගේ තාපස ඇස්කාරයා [illegible]

"දිනේත්‍රා..."

මම හඬාගෙන ගොස් දිනේත්‍රාගේ අතේ එල්ලීමි. අප අතර ළංවෙන්නට බරි තරම් කටුක ඇත්තක් හරස්ව තිබුණ බව මොහොතකට මට අමතකවිය.

"මං ඔයාව කොච්චර හෙව්වද පෙහන්සා... මං හිතුවෙ ඔයා මාව සදහටම තනිකළා කියලා. දුනුයි මගෙ ඇඟට ලේ ටිකක් ඉනුවෙ."

දිනේත්‍රා මගේ හිස අතගා කීවේය.

"ඔයා මාව හෙව්වා?"

මම පුදුමයෙන් ඇසීමි.

"ඔව් අපි වල්ලවත්තෙ පදිංචියට ගිය දවසෙම මං ඔයාව හොයාගෙන සැනසුමට ගියා. එතකොට ඔයයි අප්පච්චියි දෙන්නා එහෙන් පිටවෙලා ගිහිං. ඒත් කොහේ ගියාද කියන්න ඒ කවුරුවත් දන්නෑ. ඔයාව අප්පච්චිරත්ත ගියා කියලා කිව්වෙ වාහුත..."

දිනේත්‍රා සෙමින් විස්තර කළේය.

"ඊයෙ රෑ අසංක මාව හොයාගෙන ආවා. ඔයා මාව බලන්න අපේ ගෙදර ගියා කිව්වම මං ඔයා ළඟට එනකන් උහුලගෙන උන්නෙත් අමාරුවෙන් පෙහන්සා. මේ ගෙව්ච්ච හැම විනාඩියකම මට ඔයාව නැතුව යයි කියල බය හිතුණා."

දැන් මේ මොහොතේ පවා එය එහෙම වේයැයි මගේ හිත තිබුණේ [illegible]

"[illegible]"

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

අප්පච්චි මා පිටුපසින් හිටගෙන උන්නේය. මම දිනේන්ද්‍ර අතැර හිට ගතිමි.

"අප්පච්චි මේ දිනේන්ද්‍ර දිනාල් කාරියවසම්. දිනේන්ද්‍ර මේ මගේ අප්පච්චි."

මම ඔවුනොවුන් හඳුන්වා දුන්නෙමි.

"කොහොමද අන්කල්. අන්කල් ගැන මට පෙහෙන්සා ගොඩක් විස්තර කියල තියෙනවා."

දිනේන්ද්‍ර ලෙංගතුව කීවේය.

"ඉඳගන්න පුතා..."

අප්පච්චි දිනේන්ද්‍රට සැටියේ කොණක් පා ඒ සැටියේම හිඳගත්තේය.

"මගේ දුව පුතාට ගොඩක් කැමැතියි. මං හිතා උන්නෙ දුවගෙ ජීවිතේ ඉන්න එකම පිරිමියා මං කියලා. ඒත් මේ සැරේ ලංකාවට ආවම මට තේරුණා මගේ දුව දැන් ඒ තැන දිනේන්ද්‍ර කියලා පිරිමි ළමයෙකුට වෙන්කරලා දීලා කියලා."

ඒ විසා හිනැහී කීවත් අප්පච්චිගේ ඇස් අග තෙත්ව තිබිණ.

"පෙහෙන්සා විතරක් නෙමේ අන්කල් මමත් එහෙමයි. මගෙ ජීවිතෙත් අයිති පෙහෙන්සට.... අපි නාම ඉගෙන ගන්න වයසෙ ළමයි කියල මං පිළිගන්නවා. ඒත් අපි අතර තියෙන ආදරය අවබෝධයත් එක්ක ඇතිවෙච්ච එකක්."

දිනේන්ද්‍ර කියවාගෙන ගියේය. "ඔය විසා ඔය" විදිහටම අප්පච්චිට කියාගන්නට මට ඕනෑකෙරුවේ නම් ... මා උන්නේ ඇඟපත පණ නැතුවය.

"එතකොට පුතාගෙ දෙමව්පියෝ ?"

දිනේන්ද්‍ර ඇස් නැගුවේය. ඒ කෙලින්ම මා දිහාවටය.

"මට ඉන්නෙ අම්මා විතරයි. අම්ම පෙහෙන්සට තමන්ගෙම දරුවෙකුට වගේ ආදරෙයි. තාත්තා අපිව දාලා ගිහින් වෙනකෙනෙක් එක්ක ජීවත් වෙනවා. මං හිතුන්නෙ පෙහෙන්සා අන්කල්ට මේ ගැන කියල ඇති."

දිනේන්ද්‍ර කීවේ බිම බලාගෙනය.

"තාත්තා ජීවත් වෙන්නෙ කා එක්කද කියල පුතා දන්නවද?"

අප්පච්චි ඇහුවේය. මගේ හිත ගැහෙන වේගය වැඩිවිය.

"මං ඒ ගැන කතාකරන්න කැමති නෑ අන්කල්. මගෙ අම්මට කඳුළු දීලා මගෙ අම්මගෙන් එයාගෙ මහත්තයව උදුරගත්ත ඒ ගෑණු කෙනාට මං වෛර කරනවා අන්කල්."

දිනේන්ද්‍ර සන්සුන්ව කීවත් ඒ පසුවේ තිබූ ගින්දර ඇස්වලින් දිස්විණ.

"එතකොට ඒ ගෑණු කෙනාගෙ දුවට?"

අප්පච්චි ඇහුවේය. මගේ හිත එකතැන නතර විණ.

"ඒ ගෑණු කෙනාගෙ දුව?"

දිනේන්ද්‍රගේ තාපස ඇස් පුදුමයෙන් විශාලව තිබිණ.

"මවි. පෙහෙන්සා කියන්නෙ ඔයා ඒ වෛර කරන ගෑණු කෙනාගේ දුව."

"ඒ අම්මා..."

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

දිනේත්‍රා උන් තැනින් නැගිට්ටාවිණ.

"අන්කල් මොනාද මේ කියන්නේ?"

"මං කියනදේ සිහිබුද්ධියෙන් තේරුංගන්න පුතා. නාලක කාරියවසම් දැන් ජීවත්වෙන මධුරාණි ෆොන්සේකා කියන්නෙ පෙහන්සාගෙ අම්මා - මගේ නීත්‍යානුකූල බිරිඳ."

අප්පච්චි විස්තර කළේය.

දිනේත්‍රාගේ විසල්ව ගිය තාපස ඇස් මා දෙසම ඇලී තිබිණ. දනිමි. මේ ඇත්ත ගින්දරකි. ඒ ගින්දර ආදරය පිරුණු හිතකට දරන්නට බැරිය.

"පෙහන්සාගෙ අම්මා එයාව දාලා වෙන පිරිමියෙක් එක්ක ගිහින් කියලා එයා මට කියල තිබුන් නෑ."

දිනේත්‍රා කලකිරීමෙන් කීවේය.

"ඔයාට කියන්න ඒක එයාවත් ඊයෙ වෙනකන් දැනගෙන උන්නෑ පුතා. ඔයාව බලන්න ඔයාගෙ ගෙදර ගිය වෙලාවේ මං මගේ වයිෆ්ව දැකලා පුදුම උනා."

දිනේත්‍රා මා ළඟට ආවේය.

"අපට මෙහෙම උනේ ඇයි පෙහන්සා..."

දිනේත්‍රා මගෙන් ඇහුවේය.

"මගෙ හිතේ හැම කොණකම ඔයා ඉන්නවා. මගෙ හිතේ ඔයාට තියෙන ආදරේ මේ ඇගේ [illegible] දුටුවිට මං කොහොමද ඔයා නැතුව ඉන්නෙ?"

දිනේත්‍රා කියවාගෙන ගියේය. මට හැඩිණ. ඒ කඳුළු ඇස් දිහා බලා උන් මගේ ඇස්වලින් කඳුළු උතුරා ගියේය.

"ඔය දෙන්නා ඔය දෙන්නට මොනතරං ආදරේ උනත් මේ වගේ ප්‍රශ්නයක් ඔය දෙන්නගෙ මුළු ජීවිත කාලෙටම බලපානවා. පුතාගෙ අම්මා උනත් මේ විස්තර දැනගත්තම මොනවා වෙයිද?"

අප්පච්චි කීවේය.

"අම්මා දුක්වෙයි."

දිනේත්‍රා කීවේය.

"පුතා පෙහන්සාව අමතක කරන්න. මේක කවදාවත් සිද්ධවෙන්නෑ."

අප්පච්චි දිනේත්‍රාට කරුණාවෙන් කීවේය.

"මට පෙහන්සාව කවදාවත් අමතක කරන්න බෑ... ඒත්?"

දිනේත්‍රා මොහොතක් නැවත මා දිහා බැලුවේය. ඒ තාපස ඇස් මත කවරාකාර හැඟීමක් පිණිදැයි මට හරියාකාරව කියවා ගත නොහැකිවිය.

"මං දැන් යන්න ඕන... මට දැන් අම්මා බලන්න ඕන."

දිනේත්‍රා හනික ආපසු හැරිණ. අතපනු වූ යමක් - මගදමා ආවෙයක් සිහිව වාගේ ඔහු හනික අඩි තැබීය.

"දිනේත්‍රා..."

මම [illegible]මි. දිනේත්‍රා හැරුණේ නැත.

"[illegible] දිනේත්‍රා..."

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මට හැඩිණ. අප්පච්චි මා තුරුළු කොට ගත්තේය. හිතේ ලොකු කොටහක් කඩා උදුරාගෙන දිනේත්‍රා මගේ ජීවිතයෙන් පිටව ගියේය.

කැනඩා ගමනට සියල්ල ළඟිලහියේ සූදානම් විණ. අප්පච්චි මාත් රැගෙන කැනඩා යන්නට තීරණය කළේය. දිනේත්‍රාගෙන් හිස්ව ගිය ජීවිතය කොහාට පාවී ගියත් කමක් නැතැයි මම හිතා උනිමි.

"දූවට දුකද?"

කැනඩා ගමනට පෙරදා අප්පච්චි මගේ හිස අතගා ඇසුවේය.

"දිනේත්‍රා කවදනරි මාව හොයං එයි."

මම සෙමින් නමුත් ස්ථිරව කීවෙමි. අප්පච්චි කිසිත් කීවේ නැත. නමුත් මා තරමට ඔහු දිනේත්‍රාව විශ්වාස නොකළ බව මට විශ්වාසය.

නොහිතූ තරම් වේලාසන ඒ උදයට ඉර ඇහැරිණ.

"ප්ලයිට් එක දහයමාරට.... නවයට මෙතන්ට ටැක්සි එක එනවා.... දූ වක්ගාලා ලෑස්ති වෙන්න."

අප්පච්චි කීවේය. මම රුක්අත්තන කහපාට තුර්නා කමිසයට ලා නිල් ඩෙනිමක් හැද ගතිමි. ආදරයෙන් හිස්ව ගිය හිත පිච්චි පිච්චි මට වද දුන්නේය. අප්පච්චිගේත් මගේත් ගමන් මලු දෙක හෝටල් සේවකයා අමුත්තන්ගේ ශාලාවට රැගෙන ආවේය.

අප්පච්චි හෝටල් බිල ගෙවන අතරේ මම ගුවන් [illegible] බලා උනිමි. නිල්පාට පිලිහුඩුවෙක් [illegible] හොටින් අතු [illegible] කොටමින් කොට්ටන් ගසක වසා උන්නේය. දිනේත්‍රා [illegible] පුදා වන්දනාමාන කළ ආදරය අතැර යන මොහොත ළංවී තිබේ.

"හූස්...."

කුලී කාරයක් ගේට්ටුවෙන් ඇතුළු විය.

"ටැක්සිය ආව වගේ."

අප්පච්චි මා ළඟට ආවේ කලබලයෙනි.

මිදුලේ නතර වූ වාහනයෙන් පළමුව බැස්සේ දිනේත්‍රාය. මගේ මලානික ඇස් පුදුමයෙන් විසල් විය. ඒ කාරයේම අනෙක් පැත්තෙන් බැස්සේ සුධර්මා ඇන්ටිය.

"පෙහන්සා දූ..."

සුධර්මා ඇන්ටී පැමිණ මගේ අතකින් අල්ලා ගත්තාය.

"අම්මට පෙහන්සාව බලන්න ඕන වුණා අන්කල්."

දිනේත්‍රා කීවේය.

"කොහෙ යන්නද මේ?"

සුධර්මා ඇන්ටී ඇහුවේ සූදානම් කොට තිබූ ලොකු ගමන් මලු දෙක දෙස බලාය. මම අසරණව අප්පච්චි දෙස බැලිමි.

"අපි කැනඩා යනවා...."

මා වෙනුවට අප්පච්චි කතා කළේය. සුධර්මා ඇන්ටි ගැස්සිණ. ඊට වඩා තදින් දිනේත්‍රා තිගැස්සිණ. ඒ ඇස් මා වෙතට විසි වුයේ ඒ හින්දාය.

"[illegible] යනවංශ"

සුධර්මා ඇන්ටී අප්පච්චි දිහාවට හැරිණ.

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"අපේ ජීවිත අපට වැරදුණා. ඒත් එහෙම උනා කියලා අපි අපේ දරුවන්ගෙ ජීවිතත් වරදන්න ඕනද?"

ඈ එහෙම ඇසුවාය. අප්පච්චී බලා උන්නේ තේරුම් ගන්නට බැරිවය.

"පුතා අඩාගෙන ඇවිත් මට ඇත්ත කතාව කිව්වම මටත් අදහගන්න බැරිඋනා. පෙහන්සා කොච්චර හොඳ දරුවෙක්ද කියලා දැනගෙන උන්නත් මොකද්ද ගන්න තීරණේ කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. මං එපා කිව්වොත් මගෙ පුතා පෙහන්සාව අමතක කරයි. ඒත් එයා ඒ විදිහට ආයෙ කාටවත් ආදරේ කරන එකක් නෑ. ජීවිතේ ඉතිරි මුළු කාලෙම අපි මේ දරුවන්ට විඳවන්න හේතුවක් හදල දෙන්නෙ ඇයි කියලා අන්තිමට මං හිතුවා."

අප්පච්චී කතා කළේ නැත. දිනේත්‍රා අඩි දෙකතුනක් ඉදිරියට තිබ්බේය.

"අන්කල්..."

ඔහු කතා කළේ අප්පච්චීටය.

"හුගාක් ගෑණු මිනිස්සුන්ට ජීවිතේ වරදින්නෙ අවබෝධයක් නැතිකමට... පෙහන්සයි මායි අතර හොඳ අවබෝධයක් තියෙනවා. මගෙ අම්මට උනා වගේ - අන්කල්ට උනා වගේ මටවත් පෙහන්සාටවත් ජීවිතේ වරදින එකක් නෑ කියලා මට විශ්වාසයි. මං පෙහන්සට ඇත්තටම කැමතියි."

අප්පච්චී ඒත් කතා කළේ නැත. මම දිවගෙන ගොස්, අප්පච්චීගේ අතේ එල්ලීමි.

"මං දිනේත්‍රුට ආදරෙයි අප්පච්චී... ඔයා මගේ අප්පච්චී මාව දිනේත්‍රුගෙන් වෙන් කරන්නෙපා."

The Reader's Place Novel

අප්පච්චීගේ ඇස් වලින් කඳුළු වැටිණ. ඒ සමිමත් අත මගේ හිස මතට ආවේය.

"මං කැමැත්තයි කිව්වෙ මගෙ ජීවිතේ පළවෙනි දේ මගෙ දරුවගෙ සතුට..."

අප්පච්චී කීවේය. ඒ මට නොව මා ළඟ උන් සුධර්මා ඇන්ටිටය. අප්පච්චී දුරින් උන් දිනේත්‍රුගේ අතක් දුවීව අල්ලා ගත්තේය. දිනේත්‍රුගේ ඇස් මා වෙතට ඉස්සිණ. පෙර හුරු ආදරය - ළෙංගතුකම ඒ ඇස්වල බැබලෙමින් තිබිණ.

- අවසානයි -